

The Voice of Cambodia Reformed Faith Institutes

Published Date October 01 2023

Number 202310

Edited by Dr. White Young Jeon/ Dr. Hang Rock Kim

co-workers- Sokhen Chea, Charany Yoeun, Sreyeak Kohn, KakaDa Un, Kimeng Tuy

Editing Team – Dr. White Young Jeon, Dr. Paul Han, Dr. Grace Oh, Dr. Hang Rock Kim

Kampot CRFI Pastoral Leadership Seminar (Director: Dr. Hang Rock Kim) on September 21 2023. 120 pastors and church leaders were gathered and learnt Biblical Preaching. Although it was processed in much hot climate by four lectures (Dr. White Young Jeon, Dr. Psul Ham, Dr. John Choi and Rev. Kwan Woo Kwack), all students enjoyed the lectures.

Cambodia Reformed Faith Institute

This bulletin aims on sharing the sound doctrine to encourage Cambodia Christians and to make them obeyed to go to evangelism in order to occupy 14000 villagers in 25 Cambodia provinces.

[Letter of the Editor]

October 01 2023

Do you love the Scripture as the word of God? When I read the gospel of John I concentrated on the attitude of Jesus to the Scripture. He emphasized that if you love me, you should love the Scripture. Why? Because the Scripture is his spirit, his life and the word of God. The Lord stressed that point to the fact that the Scripture is same Jesus himself, God's living word. (Jn6:63) As we review the text, we find the fact naturally. For example the bread of life, the living water, the river of living water, the light of world is Jesus Christ himself and also the Scripture is the word of God, Jesus is the Word in the beginning. If anybody love the Scripture, he cannot help but to love Jesus. This is eternal theory in the spiritual world.

Reformed voice is the applied truth, applied Scripture, the word of God in this world. Especially this bulletin stands up on the Scripture as the word of God and shouts out them to the world. In this time we meet several precious essays in it. I expect that God works in our lives through understanding applied truth. Although several confusion in our day in spiritual confusion is happened, we should return to Jesus truly, then we can find out amazing world actually. May the illumination of Holy Spirit be with the readers.

In Christ

Dr. White Young Jeon, editor of the voice of Reformed Faith.

Corner of Biblical Apologetics – Defense, Explanation and Attacking

Recently we observe some heresies in Cambodia Mission Field. One of them influence on the Cambodia Christians by the means of technology instrument and financial aids. So CEMF makes sure what the sound doctrine in the Scripture through my book, *Reasonable Reformed Doctrine* as the sound salvation issue.

មេរៀនទី 28 ការស្លាប់ខាងរូបកាយ និងស្ថានភាពកម្រិតមធ្យម

ចំណុចសំខាន់

1. ការស្លាប់ខាងរូបកាយ គឺជាការបង្ហាញអំពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់ ។
2. ការស្លាប់ខាងរូបកាយរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺជាជំហាននៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។
3. ទស្សនៈប្រាំចំពោះស្ថានភាពមធ្យមរវាងការស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញទូទៅ ។
 - 1) ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ (ឆូល Sheol ឬ, ហាដេស hades) គឺជាកន្លែងដាក់ទណ្ឌកម្មសំរាប់មនុស្សអាក្រក់ ។
 - 2) ឆីហ្គាតូរីPurgatory, លីមបាស់ផាធីម Limbus partum និងលីមបាស់អីនហ្វេនដីម Limbus Infantum - ទស្សនៈរ៉ូម៉ាំងកាតូលិក
 - 3) ព្រលឹងដែលបានដេកលក់ - ការអះអាងរបស់ អីរីងហ្គាយ (Irvingites) និង រ៉ាស់រែលឡាយ (Russellites)
 - 4) ការស្លាប់ និងការមិនចេះស្លាប់តាមលក្ខខណ្ឌ
 - 5) ទស្សនៈដែលថាបន្ទាប់ពីស្លាប់គាត់មានឱកាសដើម្បីទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ ។

មេរៀនទី 28 ការស្លាប់ខាងរូបកាយ និងស្ថានភាពកម្រិតមធ្យម

1. ការស្លាប់ខាងរូបកាយ

ការស្លាប់ខាងរូបកាយត្រូវបានបើកសម្តែងតាមរយៈរឿងមួយចំនួន ។ នេះជាការដែលត្រូវបានដាច់ចេញពីការស្លាប់ខាងព្រលឹង (ម៉ាថាយ១០:២៨ លូកា ១២:៤) ការបាត់បង់ ឬការបាត់បង់ជីវិតរបស់សត្វ (លូការ៦:៩, យ៉ូហាន១២:២៥ ស្ថានភាពនៃការបែងចែករវាងរូបកាយ ព្រលឹង, (សាស្តា ១២:៧ យ៉ូស្វេ២: ២៦) គឺជាបង្ហាញអំពីការស្លាប់នៃរូបកាយ មិនមានន័យថាការបំផ្លិចបំផ្លាញ

ទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែការលះបង់ជីវិតខាងរូបកាយ) តាមរយៈការបែងចែករវាងរូបកាយ និងព្រលី ង ។

ប៉េឡាហ្សឺស (Pelagius) និង សូស៊ីនេរីន (Socinian) បង្រៀនថា មនុស្សត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ ដោយសារគាត់ត្រូវបានបង្កើតមក ។ ប៉ុន្តែនេះមិនសមនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរទេ ។ បទគម្ពីរ បង្រៀនថាសេចក្តីស្លាប់កើតចេញពីលទ្ធផលនៃអំពើបាប ជាទោសនៃអំពើបាប ។ (លោកុប្បត្តិ ២: ១៧ ៣:១៩ រ៉ូម ៥:១២, ១៧ ៦:២៣) ។

រ៉ូម ៥:១២ ដូច្នេះ ដែលបាបបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ហើយក៏មានសេចក្តីស្លាប់ចូលមកដែរ ដោយសារអំពើបាបនោះយ៉ាងណា នោះសេចក្តីស្លាប់បានឆ្លងរាលដាល ដល់ មនុស្សគ្រប់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ ដ្បិតគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាបហើយ ។

រ៉ូម ៦:២៣ ដ្បិតឈ្នួលរបស់អំពើបាប នោះជាសេចក្តីស្លាប់ តែអំណោយទាននៃព្រះវិញ គឺជាជីវិតដ៏ នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ។

សេចក្តីស្លាប់មិនមែនជាការកើតឡើងដោយធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៩០:៧, ១១) ការជំនុំជំរះ (រ៉ូម ១:៣២) ការកាត់ទោស (រ៉ូម ៥:១៦) និងប្រភេទ នៃបណ្តាសា (កាឡាទី ៣:១៣) ។ សេចក្តីស្លាប់ជាឈ្នួលនៃអំពើបាប ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកជឿដែលបាន ទទួលការប្រោសលោះពីអំពើបាប និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលមានពីដើម ពួកគេមានការសង្ស័យខ្លះ ថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរស្លាប់ ។ ក្នុងករណីសេចក្តីស្លាប់មិនមែនជាការដាក់ទោសទេ វាគួរតែត្រូវ បានចាត់ទុកថាជាធាតុសំខាន់របស់ដំណើរការនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។ វាបង្ហាញអំពីប្រភេទនៃការ បដិសេធចំពោះសេចក្តីស្លាប់ទៅអំពើបាប ។

១ កូរិនថូស ១៥:៥៥-៥៧ «ឱសេចក្តីស្លាប់អើយ ទ្រនិចឯងនៅឯណា សេចក្តីស្លាប់អើយ ជ័យជំនះ របស់ឯងនៅឯណា» ៥៦ រីឯទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់ គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចរបស់បាប គឺជា ក្រឹត្យវិន័យ ៥៧ តែអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ពីព្រោះទ្រង់ប្រទានឲ្យយើងរាល់គ្នាមានជ័យជំនះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ។

2. ស្ថានភាពកម្រិតមធ្យម

ជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សរវាងការស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញជាទូទៅមានទស្សនៈជាច្រើន ។ ទ្រឹស្តីសំខាន់ៗត្រូវបានពិភាក្សាដូចខាងក្រោម ។

Mdeivial

1) ឆូល Sheol - ទស្សនៈសម័យទំនើបនៃ ហេតដេស (hades)ទ្រឹស្តីនេះជាទស្សនៈមួយដែលថាបន្ទាប់ពីមនុស្សគោរពបូជាប្រះហើយនឹងមនុស្សអាក្រក់ស្លាប់ ធ្លាក់ចុះទៅ ។ គ្រាន់តែស្ថានភាពយុគសម័យកណ្តាល នេះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានហៅថា ឆូល (Sheol ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់) ហើយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហៅថា ហាដេស (hades ឋានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់) ។ នេះមិនមែនជាកន្លែងទទួលរង្វាន់ ឬទណ្ឌកម្មនោះទេ មនុស្សទាំងអស់មានវាសនាដូចគ្នា និងមានជីវិត ប៉ុន្តែវាជាស្រមោលតែមួយគត់នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ននៅលើផែនដី ហើយជាស្ថានភាពនៃមនសិការមិនច្បាស់លាស់ និងជាស្ថានភាពដែលគ្មាន សកម្មភាពដោយមិនមានភាពរីករាយ ជាកន្លែងដែលសេចក្តីរីករាយក្នុងជីវិតនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាទុក្ខសោក ។ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាការបង្ហាញខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ ។ បើសិនជាពាក្យ (ឆូលSheol) និង(ហាដេស hades) មានន័យថា កន្លែងដែលពួកគោរពបូជាប្រះពួកមនុស្សអាក្រក់ តើវាបង្ហាញពីប្រភេទនៃការព្រមានមិនឲ្យចុះទៅរកមនុស្សអាក្រក់ដោយរបៀបណា? (ទំនុកដំកើង ៩:១៧, ៥:៥, ៧:២៧, ៩:១៨, ១៥:២៤, ២៣:១៤) ។

ទំនុកតម្កើង ៩:១៧ មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវបំបែរទៅឯស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់វិញគឺគ្រប់ទាំងសាសន៍ដែលភ្លេចព្រះបង់ ។

សុភាសិត ១៥:២៤ ខាងឯមនុស្សមានប្រាជ្ញា នោះផ្លូវនៃជីវិតចេះតែនាំឡើងទៅលើ ដើម្បីឲ្យបានឃ្លាតចេញពីស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ដែលនៅខាងក្រោម ។

ហើយតើបទគម្ពីរចែងយ៉ាងណាថា សេចក្តីខ្ជាប់ដូចជាភ្លើងនៃនរក? (ចោទិយកថា ៣២:២២) កន្លែងដែលអ្នកមានបានមើលឃើញគឺស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ (លូកា ១៦:២៣) គាត់បានទទួលស្គាល់ថាកន្លែងនោះត្រូវបានហៅថាជា «កន្លែងធ្វើទារុណកម្ម» ។

លូកា ១៦:២៣ គាត់រងទុក្ខវេទនា នៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ក៏ងើបភ្នែកឡើង ឃើញលោកអ័ប្រាហាំពីចំងាយ និងឡាសារនៅដើមទ្រូងលោក ។

2) ផ្ទៃហ្គាតូរី (Purgatory), លីមបាស់ផាធីម (Limbus Patrum), អ៊ីនហ្វេនដ្យង់ (Infantium)

យោងទៅតាមរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបន្ទាប់ពីព្រលឹងរបស់មនុស្សសុចរិតបានស្លាប់ចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះ (ម៉ាថាយ២៥:៤៦ ភីលីព១:២៣) ហើយបន្ទាប់ពីព្រលឹងនៃអ្នកដែលមិនបានបរិសុទ្ធបានស្លាប់ទៅ (គ្រីស្ទានភាគច្រើនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកនេះ) ចូលទៅក្នុងកន្លែងបន្ទុកដែលជាកន្លែងដែលត្រូវបន្សុទ្ធ ។ សម្រាប់រយៈពេលដែលគាត់នៅទីនោះគឺខុសគ្នាទៅនឹងស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនហើយពួកគេអះអាងថា វានឹងត្រូវបានកាត់បន្ថយតាមការអធិដ្ឋាន, អាកប្បកិរិយាល្អ, ភាពចៃដន្យនៃមិត្តភក្តិ, សាច់ញាតិ របស់គាត់អាចត្រូវបាន កាត់បន្ថយ ។ ការនេះមិនត្រូវបានអះអាងតាមបទគម្ពីរទេ ។

លីមបាស់ផាធីម (Limbus Patrum) - យោងទៅតាមរ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ពួកគេបានអះអាងថា លីមបាស់ផាធីម (Limbus Patrum) គឺជាកន្លែងតាំងទីលំនៅដែលមិនអាចត្រូវបានដោះលែងរហូតដល់ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។

អ៊ីនហ្វេនដ្យង់ (Infantium) - ហើយ អ៊ីនហ្វេនដ្យង់ (Infantium) គឺជាកន្លែងដែលទារកទាំងអស់បានស្លាប់មុនពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកចូលទៅ ។ ពួកគេរក្សាវាក្នុងការរងទុក្ខដោយគ្មានការដាក់ទោសជាវិជ្ជមាន ដោយគ្មានសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយរង់ចេញពីព្រះពរនៃស្ថានសួគ៌ ។ ទស្សនៈទាំងពីរនេះមិនត្រូវបានអះអាងដោយបទគម្ពីរទេ ។

3) ស្ថានភាពនៃព្រលឹងដេកលក់

គោលលទ្ធិដែលព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពងងុយត្រូវបានអះអាងដោយសាសនាជាច្រើន ហើយឥឡូវនេះផងដែរគឺ អ៊ីវីងហ្គាយ(Irvingites) ជនជាតិអង់គ្លេស និង រ៉ាស់រែលឡាយ (Russellites) ជនជាតិអាមេរិក ។ ជាពិសេសទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានទាក់ទាញដោយមនុស្សដែលជឿលើការបន្តនៃមនសិកាដោយឡែកពីក្បាល ។ ពួកគេពឹងផ្អែកលើខគម្ពីរដែលការស្លាប់ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងការដេកលក់ជាលក្ខណៈគំរូ នៃការអះអាងរបស់ពួកគេ (ម៉ាថាយ៩: ២៤ កិច្ចការ៧: ៦០ ថែស្សាឡូនិចទី១ជំពូក៤: ៣) ហើយពួកគេក៏ចូលចិត្តខគម្ពីរដែលមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាព នៃការមិនដឹងស្មារតី (ទំនុកដំកើង ៦:៥, ៣០:៩, ១១៥:១៧ ១៤៦:៤) ។ ប៉ុន្តែអ្នកកំ

ណែនាំប្រុងនិយាយថាមនុស្សស្លាប់ស្រដៀងនឹងមនុស្សដែលដេកលក់នោះ ក្រោយមកសង្កត់ធ្ងន់ថា សាកសពមិនអាចស្គាល់ជីវិតពិត ហើយចែករំលែកគ្នាទៅវិញទៅមកបានឡើយ ។ អ្នកជឿវិភាយនឹង ជីវិតភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានស្លាប់ (លូកា ៦:១៩-៣១ ២៣-៤៣ កូរិនថូសទី២ជំពូក៥:៨ ភីលី ៣:២៣ រ៉ូម៉ានៈ៦:៩) ។

កូរិនថូសទី២ជំពូក ៥:៨ ដូច្នេះ យើងខ្ញុំមានចិត្តជឿជាក់ ហើយក៏សុខចិត្តស្វ័យចេញពីរូបកាយនេះ ទៅ នៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ជាជាង ។

ភីលី ៣:២៣ ខ្ញុំមានសេចក្តីបណ្តាលទាំងសងខាង ក៏មានចិត្តចង់ចេញទៅនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលល្អជាជាងនោះផង ។

4) ការស្លាប់ និងការមិនចេះស្លាប់តាមលក្ខខណ្ឌ

តាមលទ្ធិនេះក្រោយពីមនុស្សអាក្រក់ស្លាប់ទៅ ជននោះក៏គ្មានអត្ថិភាព និងមនសិការដែរ ។ អ្នក ដែលជឿលើការស្លាប់Annihilationism បង្រៀនថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងជាអសីលធម៌ ប៉ុន្តែ មនុស្សនៅក្នុងអំពើបាបនេះបើយោងតាមសកម្មភាពវិជ្ជមានរបស់ព្រះដើម្បីចេញពីលក្ខណៈអសីលធម៌; ទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយមានស្ថានភាពអត់ដឹងខ្លួនអស់កល្បជានិច្ច ។

គោលលទ្ធិតាមលក្ខខណ្ឌនិយាយថា មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងជីវិតជាអសីលធម៌ ។ មានតែ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធទេដែលទទួលអំណោយទាននៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ទីបំផុត មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបាន បំផ្លាញ ហើយបាត់បង់ស្មារតីទាំងស្រុង ។ លទ្ធផលនឹងកើតឡើងចំពោះករណីទាំងពីរ ។ គោលលទ្ធិ នេះផ្អែកលើខគម្ពីរដែលពិពណ៌នាអំពីជីវិតអស់កល្បជាអំណោយទានរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូ ហាន ១០:២៧, ២៨ រ៉ូម ២:៧, ៦:២៣) ហើយបង្ហាញថាមនុស្សមានបាបត្រូវបានគំរាមកំហែង ដោយការស្លាប់ និងការបំផ្លាញ (ទំនុកតម្កើង ៧៣:២៧ ម៉ាឡាគី ៤:១ ពេត្រុសទី២ជំពូក ២:១២) ។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា ក្រោយពីមនុស្សមានបាបស្លាប់ មនសិកានឹងចេញជាបន្តបន្ទាប់ (ម៉ាថាយ ២៥:៤៦ រ៉ូម៉ានៈ ៤:១១ ២០:១០) ទោសដែលមនុស្សអាក្រក់ទទួលមានកម្រិត ។ (លូកា ១២:៤៧-៤៨ រ៉ូម ២:១២) ។

ម៉ាថាយ ២៥:៤៦ «ឯពួកអ្នកទាំងនោះនឹងថយទៅ មានទោសអស់កល្បជានិច្ច តែពួកសុចរិតនឹង ចូលទៅក្នុងជីវិតជីវនៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ» ។

លូកា ១២:៤ «តែពួកសំឡាញ់អើយ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា កុំឲ្យខ្លាចអ្នកណាដែលសំឡាប់បានតែរូប កាយ រួចក្រោយមក ពុំអាចធ្វើអ្វីទៀតបាននោះឡើយ» ។

លូកា ១២:៤៨ «ឯអ្នកណាដែលមិនបានស្គាល់ តែបានប្រព្រឹត្តគួរនឹងត្រូវវិវាត់ នោះនឹងត្រូវវាយ តិចវិញ ឯអ្នកណាដែលគេប្រគល់ទុកជាច្រើនឲ្យ នោះគេនឹងទារជាច្រើនពីអ្នកនោះវិញ គេនឹង សូមលើសទៅទៀត ពីអ្នកណាដែលគេបានផ្ញើទុកជាច្រើនផង ។

វិវរណៈ ១៤:១១ «ឯផ្សេងនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់គេ និងហុយឡើងអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាល់តទៅ គេនឹងឥតមានសេចក្តីស្រាកស្រាន្តឡើយ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ គឺពួកអ្នកដែលក្រាបថ្វាយបង្គំដល់សត្វ នោះ និងរូបវា ឬអ្នកណាដែលទទួលទិសគាល់នៃឈ្មោះវាផង» ។

5) ការសាកល្បងលើកទីពីរ

អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានអះអាងថា បន្ទាប់ពីមនុស្សបានស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបរបស់ពួកគេ គាត់ ប្រហែលជាមានឱកាសមួយផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ ។ គ្មាននរណាម្នាក់បំផ្លាញដោយមិន មានឱកាសស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ ហើយទទួលទ្រង់ឡើយ ។ យោងទៅតាមព្រះគម្ពីរ អេភេសូរ ៤:៨, ៩ កូរិនថូស ១៥:២៤-២៨ ភីលីព ២:៩-១១ ទី១ ពេត្រុស ៣:១៩, ៤:៦ ។

ប៉ុន្តែទាំងនេះមិនគាំទ្រទស្សនៈនោះទេ ។ លើសពីនេះ បទគម្ពីររៀបរាប់អំពីស្ថានភាពដែលបានតាំង នៅ ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន បន្ទាប់ពីអ្នកមិនជឿបានស្លាប់ទៅ (អេភេសូ ១១:៣ លូកា ១៦:៣១ យ៉ូហាន ៨:២១, ២៤ ពេត្រុសទី២ជំពូក ២:៤, ៩ យូដាស ៧, ១៣) ។ ការកាត់ទោសដែលពួក គេទទួលបានគឺអាស្រ័យលើទង្វើរបស់ពួកគេនៅក្នុងពេលវេលានៃជីវិតរូបកាយរបស់ពួកគេ (ម៉ាថា យ៧:២២, ២៣ ១០៣២ ៣៣ ២៥:៣៤-៤៦ កូរិនថូសទី២ជំពូក៥:៩, ១០ ថៃស្សាឡូនីចទី២ជំពូក១: ៨) ។

លូកា ១៦:២៦ មួយវិញសោត មានជង្គុកមួយយ៉ាងធំ តាំងនៅជាកណ្តាលយើង ហើយនិងឯងរាល់
គ្នា បានជាអស់អ្នកណា ដែលចង់ឆ្លងពីទីនេះទៅឯង ឬពីនោះមកឯយើង នោះមិនបានឡើយ»
។

២ពេត្រុស២:៩ បើដូច្នេះឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ចេះប្រោសមនុស្សដែលគោរពប្រតិបត្តិដល់ទ្រង់
ឲ្យរួចពីសេចក្តីល្អៗ ហើយនិងឃុំទុកមនុស្សទុច្ចរិត សំរាប់នឹងធ្វើទោសក្នុងថ្ងៃជំនុំជម្រះវិញ ។

[Editor Page]

Thinking about the Mediator, Christ and the Man (3)

(Mt 11:25-30)

Written by Dr. Jung Am, Yune Sun Park, translated by White Young Jeon

Here, in this chapter and these verses said two time of the fact that Jesus is the mediator of only one revelation. The fact that Jesus is the only mediator reveals that the humanism is the complete false. But the man always flows into the human speculation easily. The man rejects the heteronomy and has the disposition to enjoy the autonomous. As we see the history of church, there were many works like the men did not know the Jesus in the text and like they find out God with their wisdom. After the reformed movement which awoke the deep sleep of the scholasticism by approaching to the autonomous in the medieval time and shouted out the motto, “Return to the Scripture!”, was succeed and build up the spiritual tower of the gospel to have the fragrance of the gospel, The Lutheran church revealed the cooperative theory of God and the man (synergism) and then it became the feature of the faith in the denomination. For the synergism means that the sovereignty absolute activity of God is given up to give the space of freedom to the man so, it is the thought that does not think the sovereignty absolute thought of God in the Scripture.

Act 17:28 said, “For ‘In him we live and move and have our being’ as even some of your own poets have said, ‘For we are indeed his offspring.’” this word reveals the absolute sovereignty Lordship of God to all things obviously. But the synergism thinks the fact that as the man executes the activity of freedom, he has nothing to relate to God. Then finally it becomes the act of a single person. But the reformed theology in the Scripture reveals the person revealed by the sovereignty Lordship, that is, it reveals the fact that God presents on the personality of the man. This is the world-view of true personality standard. But because the synergism does not think the absolute character of God actually, it is the insufficient theism included powerful stream not to be able to trust and to obey absolutely the role of the mediator of Christ. Not only has that, in the churches except Calvinism, Armenians had the weak point to approach to the autonomous seriously. For example, the theologians, like Watson, Miley, and Curtis had such thought. Watson thought that Christ only removed away the stumbling blocks in front of us; we can receive the salvation or, can reject it. For it said the possibility of arbitrariness of the human autonomous to get the salvation, this also does not think that the mediator role of Christ has the absolute character.

The synergism and Arminianism that the above said are not the attitude to believe in the Scripture and to obey it but it seems to be pulled to the human autonomous. They do not correct the Scripture in literary, but they will claim that the Scripture is the document of God’s word. But they do not see the system of thought that the Scripture says and have the attitude not to accept the authority of the Scripture absolutely. But we think that God did not putt off the bright lamp but left it in the dark world and thanks to God. In the same time we lament for the strange activity that the world tries to put this precious bright lamp under the word. This bright lamp is just the gospel of Calvinism. Calvinism is the theology to see the system of the Scripture rightly. Calvinism believe that God is the absolute sovereignty personal Lord. And Calvinism thinks of the man as following. We believe that the man is a personality to lose the image of God (true knowledge, true righteousness and true holiness) in the narrow meaning, but to sustain the image of God (reasonable and moral personality) in the wide meaning. Accordingly Calvinism is the theology of covenant that believes the view of universe to have the person to the person. The world that is considered by the principle of the theology of covenant and its universe are not established by the personality centered situation. In the system of this thought, all facts surrounded the people, whether a piece of tree or, an animal or, a mineral reveal their relationship to the Trinity God. In other word,

the man with of personality lives in confronting to God (Coram Deo= in face of God) whatever he sees anywhere, any time. In other word, all things in front of the man are the expression of personal relationship finally. This is called for the principle of Representational principle.

The view of the Scripture to have in this principle is the theory of organized inspiration. The theory of the organized inspiration is to treat the Scripture as revealing the truth of God systematically in the prophetic Apostles that the Scripture received the inspiration directly. The fact that the word that the prophetic apostle prophesied is the truth systematically means that all things and some parts together came out of the Holy Spirit. Herman Bavinck said, “The theory that only the essential thought of the Scripture was inspired is not rational and scientific.

Rather, the theory of the literary inspiration is scientific and rational. The Scripture should be treated organically, which means that all parts of the Scripture have the proper meaning in the each place and in the connected part of the context. And also the parts should be considered in the centered point of the truth, and at the same time, in the outside parts. Just like that, it is like that for the some parts in the human body has not meaningless and accidental part, the kidney of a man and his skin color and all connected to the center of the human life. Not only that, in the human body, the head and the kidney are like the fact that they are located at the more important position than the hands, the feet, the nail and the hair.”

(Gereformeerde Dogmatiek, Vol I, pp, 409-410).

Calvin thought that even the letter of the Scripture is the word of God, and also the phrase to seem to be conflicted is not wrong in the original text obviously. (Instit. I. C 7, 8, Comm. Op. 2Tim 3:16 en 2 Petr. 1:20, Cramer, De Schrift Beschowing van Calvinjn. Heraut no. 26v Heraut no. 26v. Moore, Calvins Doctrine of Holy Scripture, Presb. And Ref, Rev. John . 1893, bl, 49 v).

Just like so, because the reformed theology has the theory of organic inspiration, it believes that the record of the Scripture was inspired by the prophets and the Apostles directly reveal the word of God directly by the organic connection in all things, in the part and in the letter. But Hospers misunderstood Bavinck in the book, “The Reformed Principle of Authority”, “The harmony of the literary movement of Bavinck was failed.” which was the false translation. Bavinck quoted only the word of Dr. Abraham Kuyper. It is like following. That is, “The things remarked about Jesus by the format of the expression to not the same thing in the document of

gospel, we cannot think Jesus as four different pictures. We should accept that it makes us understood only the main points that Jesus reveals.”

This phrase that Kuyper said does not despise the principle of the reformed interpretation that provides the harmony and the answer. This is to reveal that although the issue of harmony is the other thing, it reveals only the purpose of the revelation in several types obviously.

The view of the Scripture in the reformed theology believe that all difficult points in the Scripture are interpreted by depending on the Scripture itself, or, if the man cannot solve it, they believe that it should be solved in God. For example,

(1) As we see Gen 46:26, 27, the number of the men to descend to Egypt were 70 persons, Duet 10:22 and Ex 1:5 said the same number, Act 7:14 said 75 persons, which seem to have the conflict in two records. But this is able to be interpreted as following.

[1] LXX added following word” in Gen 46:27, that is, the descendant to be born by Joseph are 9 persons. (υἱοὶ δὲ Ἰωσήφ οἱ γενόμενοι αὐτῷ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ ψυχαὶ ἐννέα.) Then total is 75 persons. We see that LXX, at some time, more powerful than Massorah text (present Hebrew Scripture) in the critic of the manuscripts. Or, we admit that as LXX was translated, it is more powerful than Massoret Scripture manuscripts (present Hebrew Scripture) in the critics of manuscripts. Or, as the Septuagint was translated, it might be depended on more authoritative text. But it is difficult that we know that surely. But for we cannot despise it as one interpretation, it does not seem to be natural.

[2] As we see Act 7:14, it said, “And Joseph sent and summoned Jacob his father and all his kindred, seventy-five persons in all”, we here should be careful of the word, the kinship (συγγένειαν).

[3] The number of 75 persons in Act 7:14, the Holy Spirit quoted through Luke as Stephan said so and made him written directly. although the number had error we cannot attribute to the Holy Spirit or, Luke.

(2) David took the census by the temptation of Satan Joab was committed it and was executed. Joab informed that it was a sin to king but he did not accept it. The reason that this work is sin was because David did not think of the union of the people not by believing in God, but by ruling it through his controlling means. This

thing was recorded at two places, the one was II Sam 24:1-9, and the other was I Chro 21:1-8. Then as these two records were recorded, the chapter and verse of Samuel said that the men to serve the military of Israel were 800 thousand persons, Judah was 500 thousand persons, but the chapter and verse of Chronicle said, that Israel was 1100000 and Judah was 470000. Of the different point of two counts in two records, there are several interpretations in the scholars.

[1] For among them, the one was the personal count and another was public count, they were different.

[2] In the record of Chronicles, the reason that the number of Israel was increased was because it said not only the Israelite but also included the gentile to live with them.

[3] The reason that in the record of Chronicles, the number of Israel was increased is because it was recorded in the perspective with the number of the original military.

[4] In the record of The Chronicle the reason reduced the number of Judah was because as the verse 6 in the text said, after the number of the tribe Benjamin was reduced it was reported, The record of Samuel said that despite Joab reported the number reduced the tribe Benjamin, the writer counted only by adding the number.

(3) Ex 2:18 said that the father of Moses 'wife was "Renel", 3:1 said that the man of Moses' father-in-law was "Jethro". We here met the difficult issue. But this issue also has the way of solution, we think.

[1] The word, "father" in 2:18 was used even to the grandfather in Hebrew text; "Renel" might be the forefather of Moses.

[2] It may be interpreted as the name, Jethro in 3:1 was not his original name but is a certain honorable name, and his original name was Reuel.

(4) I Sam 13:1 was not recorded that according to the original text in Hebrews, the age that Saul became the king was written as only the word, "year" but it did not say "what year". So there are several theories of it.

[1] It can be thought of the first year that Saul became a king. (Refer to Lev 23:12)

[2] There is a theory that as the recorder copied the original text, he might not see the letter, nuin (נ), or, he might omit the letter (נ-50) or, there was a theory that mem (מ) (מ means 40) might be lost.

[3] The old authorities version, LXX had no this phrase. Therefore we think that LXX is more original text, but we cannot assure.

(5) As we see II Ki 24:8, as Jehoahkin was reined on the kingship, his age was 18 years old, II Chron 36:9 that recorded the same event said, “8 years old” Here is some harmony.

[1] As the Alexandria manuscript of LXX translated the chapter and the verses of Chronicle, It seems to be fixing to the original text exactly. The scholars think that the chapter and the verse of the Chronicle explained as following, that is, latter copier wrote only the letter 8 but he might omit, the letter, “Yod” to mean 10. The reason that this is the possible explanation is because Jehovahgin, the below letter was begun with yod (י), Because the copier connected the letter, yod in the replace of the number, to the letter, yod in the first letter, Jehovahgin each other, he might see it wrongly and might mistake to write it.

[2] The fact that in the chapter and the verse of Chronicle, as Jehovahgin rose into the above was “8 years old” was interpreted into the fact that as he went to the above, he was 18 years old; it means that the time Judah was poisoned was the 8th years.

(6) As we see II King 8:26, it mentioned that as Ahacia rose into the above; his age was 22 years old. In the same event II Chronicle 22:2 said, his age of the time that the king rose into the kingship was 42 years old”. Of this issue we can think of following. In the ancient day, generally the number was expressed into the letter בב. 22 years old can be expressed by Hebrews letter, בב as 42 years old might be copied into ב and מ wrongly. Therefore although this chapter and verse accorded each other, the copier seems to mistake the copy by his confusion. Especially the Hebrew letter, “ב” (bet), in the ancient day was expressed into “מ, (mem)” into “ “The confusion of these two letters might be revealed easily, confusedly.

(1) I Ki 4:26 said that the number of the cow house is 40000, II Chron 9:25 said, “4000”; this issue can be explained as following.

[1] The fact that the above said that cow houses were counted “40000” seem to point to the all things in all areas of Judah, is thought but the chapter and verse in Chronicles which mentioned less number, 4000 seem to point to the cow houses in only Jerusalem. (Refer to II Cron 1:14)

[2] Each cow house has the division to feed the 10 horse, In the case of the total 4000, in counting the total division it could be 40000.

[3] In the ancient day there was the custom that recorded the number by some marks. For example, the mark of Aramaic number revealed that number 100 is marked by “𐤀”, and the mark 1000 was revealed by the mark, “𐤁”. Just like that, if the mark of number in the ancient day of the Hebrew was revealed by similar mark of hundred and thousand, the copier of the latter day should be confused easily. In the expression of Aramaic number if I introduce more it is as followings. 1 = 2 = 3 = 5 = 5 = 6 = 6 = 7 = 10 = 20.

[4] As we see the situation of the Scripture; especially the copiers wrote down the original text, it is obvious that they confused the number. Therefore in this event, in the chapter and the verse that the above said, of something the copier did not mistake to see the original text, or, he listened to it wrongly or, he seem to copy wrongly for he listened to it wrongly.

(8) As we see Lk 11:51 and Mt 23:35, there is the word, “Zechariah the son of Barachiah, “, if Jesus said it in keeping on it in his mind, there, the father of Zechariah was Jehoyada, why he said “Barakaah”? It shall be interpreted as following.

[1] The old Israelite custom did not have only one name. Lightfoot said that the name of Moses had above 10 names.

[2] The event Jesus thought in the word is the prophecy of the event not to be revealed yet. That is, About AD 70, before 3 years of the destruction of Jerusalem, “Zechariah”, the son of Baracah” who was a righteous man, were martyred by the hand of the Jew was informed in history. (At the myth of Jewish warfare written by Josebos)

[3] This could be thought of “Zechariah” who returned with Zurrubabel, because Zechariah was the son of Bechariah (Zeck 1:1), and according to Talmud he was killed in the temple by the hand of Jews.

(9) As we see Mt 27:9, the prophecy of Jeremiah was accomplished but the contents of the prophecy do not revealed in the book of Jeremiah, but Zechariah 11:12, 13. Of this issue there is the interpretation as followings.

[1] Zechariah was the successor of Jeremiah; this prophecy essentially was revealed by Jeremiah and was written by Zechariah.

[2] Lightfoot said, “The order of the books used at the day of Matthew, in the prophetic part, Jeremiah was revealed at the first part. (Bava Bathra fol. 14. F. 2) Therefore then as he quoted in the prophetic part, any word of the prophetic part should be quoted by the name of Jeremiah which came out of the first one of the prophetic part.” Jesus also had quoted It was that Jesus quoted that the word, Moses was used as the representative of the laws in Lk 24:44, the word, the prophets was used as the representative of the word, the prophets, and the Psalms was used as the representative of all literature books (the Hagiograph) which comes by starting out of the Psalms. Not only that, as he quoted Ps 82:6 in the first part of Jn 10:34, he said, “the laws was written”, it was said that the Old Testament was told as the representative of the laws part in the first part of the laws. Just like that the example to say the Scripture as the representative title existed.

[3] The little manuscript 33, 57 has no the word, Jeremiah.

(10) Mk 2:26 said, David received the bread of presence from the high priest, Abathal and ate them, But I Sam 21:2 recorded the same event said that he received the bread of presence out of Ahimerec, This issue is interpreted obviously by thinking syntactically.

(11) The date that the people of Israel were residence at Egypt which Gen 15:13 prophesied and Act 7:6 said 400 years and Ex 12:40 and Gal 3:17 said 430 years. This can be interpreted as following.

[1] 430 years was the date that was counted after Abraham promised from they began to de wandered around. But this theory was unreasonable because he begot Isaac after some time since Abraham received covenant (Gen 21:1-3), Isaac begot Jacob at 60 years old (Gen 25:26) , for Jacob descended into Egypt at his 130 years

old (Gen 47:9), After Abraham received the covenant, from the year that Isaac was born, until Israel descended into Egypt, the total 190 years.

[2] Lightfoot said, 430 year was the years in coefficient count, and 400 years was the years in assumed count. The Scripture has the case of assumed number like feeding 5000 persons.

(12) As we see Act 10:7 Cornelius sent “three persons” to Peter to Joppa. As we see Act 11:11, as Peter reported the process at Jerusalem, he said, “three men” also, Act 10:19, the angel said o Peter, and two persons are searching for you. This can be interpreted as followings.

[1] As we see Act 10:7, two servants and one server were sent, because the messenger to have the mission are two men, the guard was only one, the number that the angel told to Peter pointed to two messengers to have the normal mission.

[2] Act 10:19 has different point in manuscripts, the manuscript & A. C. E. Mention three persons. B. W. H two persons, D. L. P do not say the number. In the different point in the above manuscript, as we can take three persons as the Sinai manuscript (&), it issue is solved. But for Vatican manuscript was most authoritative than Sinai manuscript (&) as we say two men by it is good interpretation as [1].

(13) Heb 9:4 said that the holy place has “having the golden altar of incense and the Ark of the Covenant covered on all sides with gold, in which was a golden urn holding the manna, and Aaron’s staff that budded, and the tablets of the covenant.” Like it said here, the fact that the holy place has the golden altar of incense does not means that the golden altar of incense was located at the settled holy place, but as the tool used to the high priest, he entered into it one time per year. And the golden urn holding the manna and Aaron’s staff that budded was recorded in II Chron 5:10, I Ki 8:9, essentially they were put in the ark. (Ex 16:33, 34 Num 17:10) Except them such difficult issues are happened I omit them for the pages and the time. Refer to the Commentary of Revelation of John written by the writer, pp 417-424)

Just like what the above said, the word that the mediator Jesus revealed, that is, the Scripture the Scripture comes to the man with the absolute authority and it makes him known God. Therefore the man t is saved by believing in the gospel by the word of revelation.

2. We already had thought two time about the suffering issue, we said that the suffering through the sin was solved by the mediator and the suffering through the persecution can be solved by the mediator. Today we try to think of general tribulation that is, the warfare and the other plague. The man meets many plagues in his life in the world. Among the plagues we should bear the yoke of Jesus and experience his meekness and his humility. Jesus had the virtue of gentleness and humility and overcome all sufferings by them. Gentleness and humility take the main power to patient and to endure the right things. Gentleness and humility looks at God under the plague and have the power to patient sand to endure. The reason that we should endure it gently, as we are suffered by the plague is able to think several things according to the principle of the Scripture.

(1) Although God shall save us finally, but there is the thing waiting for long time. (Is 30:18) The reason that he waits for it is because he makes our blessing been completed. The foolish child does not wait for the time that the fruit shall be ripened but pick out the young fruit. But the wise man is waiting for until the fruit shall be matured.

(2) The tribulation is not always in us but the passed time should be come to us. (Ps 30:5) Therefore the one to endure well with gentleness and humility get the great reward as the time arrives.

(3) The one to meet the tribulation should think of something, that is, it is fact that better person than me met already the tribulation. So as we think that the other met the tribulation, he himself also can endure it humbly. (I Pet 5:9)

(4) We do not think the debauchery thought by the tribulation but we get the benefit to kill the covet. (I Pet 4:1)

(5) Sometimes as we meet some tribulation, we get the precious blessing that is, the blessing in disguise. The bishop, Salisbery escaped out of the persecutor and lost the way and then was starved on the some way and almost was died, the server of martyr, Latimer found out him rescued him. Then although the bishop was suffered in the death by losing the way, latter he knew that if he might go to the right way, he might be arrested by the enemy.

(6) As we meet the plague, there are some special things then. In the summer there is the proper thing, in the winter also there is the proper thing to the time. Even the tribulation we have the proper things. As we enjoy the thing with our hobby, we

can achieve it by overcoming all difficult things. Robert Scot, as the explorer has the hobby that he explored the geography through many adventures. As he explored and was died on the violent field without men and he sent his letter, “The great God called for me my friends should rejoice. I am dying in peace Do not be afraid of it!” Not only that, the believer in the tribulation has another thing that in that time he can know. It is the training time to possess the heavenly joy. Joy has two kinds, the physical joy and spiritual joy. The spiritual joy is good and true because it cannot be compared with the physical joy. This consists of obedience, prayer and keeping on the truth. Therefore the believer should not treat the tribulation as no useful thing. But know that he can get good thing and he should gentle and patient. (7) The one to meet the tribulation should think of the sovereignty Lordship of God. (Job 2:10, Ps 40:8-10) although we have afflicted things in the world, we should know the economy of God there and should endure it gently. In the contemporary of reformation, Melanchthon was worry about some suffering time. Then Luther said, “ You should not reign as a king in the world” That is, as the work does not become as his desire, you do not think that God, the king of kings know all things and do not wait for it gently, but you should not take anxiety as you can handle all things well.

We should obey only God, in all circumstance and should submit him as our king of the kings. Hudson Taylor said, “Lift up God as the king or, it is like the fact that he never lift up him.”

[CRFI’s Voice] What is Reformed Faith? (10)

Understanding Calvin’s Institutes

Written by John Calvin

ជំពូកទី III

ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវបានបង្កប់នៅក្នុងគំនិត

1. លក្ខណៈនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋនេះ

វាមាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សហើយពិតដោយសភាវគតិធម្មជាតិការយល់ដឹងពីព្រះ ។ នេះយើងយកដើម្បីឱ្យមាន លើសពីភាពចម្រូងចម្រាស ។ ដើម្បីរារាំងនរណាម្នាក់មិនឱ្យជ្រកកោននៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅនោះព្រះជាម្ចាស់ ផ្ទាល់បានបញ្ចូលមនុស្សទាំងអស់ឱ្យយល់ច្បាស់អំពីភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

ជាថ្មីម្តងទៀតការចងចាំពីព្រះដែលទ្រង់បានស្រក់ព្រះលោហិតសម្រាប់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមនុស្ស គ្រប់គ្នាយល់ថាខ្លួនមានព្រះហើយថាព្រះអង្គជាអ្នកបង្កើតពួកគេត្រូវទទួលទោសដោយសក្ខីភាពរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពីព្រោះពួកគេមិនបានគោរពដល់ព្រះអង្គហើយលះបង់ជីវិតរបស់គេតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ។ ប្រសិនបើ ភាពល្ងង់មិនស្គាល់ព្រះនឹងត្រូវបានរកមើលនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រាកដជាមនុស្សម្នាក់ទំនងជានឹងរកឃើញ ឧទាហរណ៍មួយក្នុងចំណោមមនុស្សដែលដើរថយក្រោយនិងអ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីអរិយធម៌ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយមានអ្នកមិនជឿដែលនិយាយថាគ្មានប្រជាជាតិណាដែលឃោរឃៅគ្មានមនុស្សណាហ៊ាននិយាយថាពួកគេ មិនមានជំនឿជាក់ថាមានព្រះទេ ។ ហើយពួកគេដែលនៅក្នុងជីវិតនៃជីវិតរបស់ពួកគេហាក់ដូចជាខុសគ្នាតិច តួចពីក្រមសីលធម៌នៅតែបន្តរក្សាពូជខ្លះនៃសាសនា ។ ការយល់ឃើញរួមមានយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងគំនិតរបស់ មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះធ្វើយ៉ាងនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះចាប់តាំងពីដើមដំបូងនៃពិភពលោក គ្មានសាសនាមាននៅក្នុងការសារភាពនេះនៃស្មារតីចំពោះព្រះដែលបានចាក់នៅក្នុងដួងចិត្តនៃមនុស្សទាំងអ ស់ ។

ប្រាកដហើយសូម្បីតែការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក៏ជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នៃគំនិតនេះដែរ ។ យើងដឹងពីរបៀបដែល មនុស្សមិនបន្ទាបខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេតែគេយករបស់ដទៃទៀតគ្រប់គ្រងលើខ្លួនគេ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ពួកគេចូលចិត្តគោរពបូជាលើនិងថ្មជាជាងគិតថាគ្មានព្រះច្បាស់ហើយនេះគឺជាចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏រស់រវើកបំផុ ត ។ មិនអាចទៅរួចទេដែលអ្នកអាចលុបគំនិតនេះចេញពីគំនិតរបស់មនុស្សដែលថាលក្ខណៈធម្មជាតិនឹងត្រូវ បានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងងាយស្រួលដូចដែលបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់សុខចិត្តលិចចេញពីភាព ក្រអឺតក្រអួងដើម្បីគោរពដល់ព្រះ ។

2. សាសនាមិនមែនជាការថ្លៃប្រខិតតាមអំពើចិត្តទេ

ដូច្នេះវាពិតជាឥតប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកខ្លះក្នុងការនិយាយថាសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឧបាយកល របស់មនុស្សពីរបីនាក់ដើម្បីកាន់ប្រជាប្រិយសាមញ្ញស្របនឹងឧបករណ៍នេះហើយថាមនុស្សគ្រប់រូបដែលមានដើម កំណើតគោរពបូជាព្រះសម្រាប់អ្នកដទៃមិនយ៉ាងហោចណាស់ជឿថាមានព្រះជាម្ចាស់ណាមួយ ។ ខ្ញុំសូមសារភាព ថាដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់បុរសក្នុងការចុះចូលកាន់តែខ្លាំងមនុស្សឆ្លាតបានបង្កើតអ្វីៗច្រើននៅក្នុងសាសនា ដែលដើម្បីជម្រុញឱ្យប្រជាជនសាមញ្ញគោរពនិងធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច ។

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនទទួលជោគជ័យទេប្រសិនបើគំនិតរបស់ពួកមនុស្សមិនទាន់ត្រូវបានគេធ្វើឱ្យមានជំនឿជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំអំពីព្រះដែលជាទំនោរទៅរកសាសនាដែលដូចជាគ្រាប់ពូជ ។ ហើយវាមិនគួរឱ្យជឿទេថាអ្នកដែលដាក់កលល្បិចទៅលើមនុស្សដែលធ្វើពុតជាអ្នកធ្វើពុតជាសាសនាមិនមានចំណេះដឹងអំពីព្រះទេ ។

ប្រសិនបើពិតជាមានអ្នកខ្លះនៅអតីតកាលហើយសព្វថ្ងៃនេះមិនមានអ្នកខ្លះលេចមុខដែលបដិសេធថាគ្មានព្រះនៅឡើយទេពួកគេធ្លាប់មានអារម្មណ៍ស្រពេចស្រពិលពីអ្វីដែលពួកគេមិនចង់ជឿ ។ មនុស្សម្នាក់មានគ្មាននរណាម្នាក់ដែលបញ្ចេញអាកប្បកិរិយាមើលងាយអាទិទេព (ដិតដាមជាងហ្គែយកាលីហ្គូឡាទេ Gaius Caligula) ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ញាប់ញ័រខ្លាំងជាងនៅពេលដែលចំរៀងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានលេចចេញមក ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយគាត់បានអៀនខ្មាសចំពោះព្រះដែលគាត់អះអាងថាស្អប់ ។ អ្នកអាចមើលឃើញម្តងហើយម្តងទៀតពីរបៀបដែលរឿងនេះកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលចូលចិត្តគាត់ដែរ ។ របៀបដែលអ្នកដែលមើលងាយព្រះយ៉ាងក្លៀវក្លាប់ផុតពីមនុស្សទាំងអស់ដែលមានការភ្ញាក់ផ្អើលបំផុតនៅស្លឹកឈើជ្រុះ (លេវីវីនីយ ២៦:៣៦) ។

ជាការពិតពួកគេស្វែងរករាល់សេចក្តីជ្រះថ្លាដើម្បីលាក់ខ្លួនពីព្រះក៏ត្រូវបស់ព្រះអម្ចាស់និងដើម្បីលុបបំបាត់ម្តងទៀតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះជាពួកគេតែងតែត្រូវគេចាប់យកក៏ដោយ ។ ទោះបីជាពេលខ្លះវាហាក់ដូចជាបាត់មួយភ្លែតក៏ដោយក៏វាវិលត្រលប់មកវិញភ្លាមៗពីការថប់បារម្ភនៃសតិសម្បជញ្ញៈវាមិនខុសគ្នាច្រើនពីការដករបស់មនុស្សស្រវឹងឬមនុស្សស្រវឹងដែលមិនបានសម្រាកដោយសន្តិភាពសូម្បីតែពេលគេងព្រោះពួកគេកំពុងមានបញ្ហាជាប់ជាប្រចាំជាមួយភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងសុបិន្តគួរឱ្យខ្លាច ។ មនុស្សល្ងើងឡើងទាំងនេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាការមានទស្សនៈខ្លះៗអំពីព្រះគឺនៅរស់ក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ជាការពិតណាស់ភាពឆោឆោលង់របស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូសដែលពួកគេខំប្រឹងខ្លាំងមិនអាចបណ្តេញខ្លួនពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានជាទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ថាជំនឿនេះមានថាមានព្រះខ្លះកើតមកក្នុងធម្មជាតិហើយនៅជ្រៅទោះបីដោយហ្វូរ៉ាសនិងលក្ខណៈដូចគាត់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍បំផុតចំពោះអ្វីដែលត្រូវបានគេជឿនៅគ្រប់យុគសម័យទាក់ទងនឹងសាសនាហើយឱ្យស៊ីសអាចសើចចំអកចំពោះការជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌នេះគឺជាការសើចចំអកចំពោះដង្កូវនៃសតិសម្បជញ្ញៈដែលភ្លឺថ្លាជាងដែកដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយដូចអ្វីដែលស៊ីស៊ីវីបានធ្វើនោះទេកំហុសនឹងរលាយបាត់ទៅតាមពេលវេលាហើយសាសនានោះរីកចម្រើនហើយកាន់តែប្រសើរឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

សម្រាប់លោកិយ(អ្វីមួយនឹងត្រូវបាននិយាយពីរឿងនេះបន្តិចក្រោយមក) ព្យាយាមឱ្យឆ្ងាយដើម្បីអាចបោះបង់ចោលចំណេះដឹងទាំងអស់អំពីព្រះហើយតាមមធ្យោបាយទាំងអស់ដើម្បីបង្ខូចការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថាតាមរយៈគំនិតល្ងង់ខ្លៅបំផុតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនឹងបដិសេធព្រះហើយទៅឆ្ងាយដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់ពន្លត់លូតលាស់និងជាកន្លែងបញ្ចុះសព ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាវាមិនមែនជាគោលលទ្ធិមួយដែលត្រូវរៀនដំបូងគេនៅសាលានោះទេប៉ុន្តែយើងម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេសុទ្ធតែជាត្រូតាំងពីកំណើតម្តាយរបស់វាហើយតើធម្មជាតិមួយណាដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកណាម្នាក់ភ្លេចទោះបីមានមនុស្សជាច្រើនខំ

ប្រឹងរៀនសូត្ររហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ។ ក្រៅពីនេះបើមនុស្សទាំងអស់កើតមកហើយរស់នៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះហើយបើចំណេះដឹងអំពីព្រះមិនស្ថិតស្ថេរនិងហើរទៅមុខទៀតលុះត្រាតែរីកចម្រើនដល់ កម្រិតនេះវាមិនដឹកនាំរាល់គំនិតនិងសកម្មភាពនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេដល់គោលដៅនេះទ្រុឌទ្រោមឡើយ ។ ទស្សនវិទូមិនបានដឹងអំពីរឿងនេះទេ ។ ផ្កាតូមិនមានអត្ថន័យអ្វីក្រៅពីនេះនៅពេលដែលគាត់បង្រៀនជាញឹក ញាប់ថាអ្វីដែលល្អបំផុតនៃព្រលឹងគឺដូចទៅនឹងព្រះដែលនៅពេលដែលព្រលឹងបានចាប់យកចំណេះដឹងពីព្រះជា ម្ចាស់នោះវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងទៅជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ។ តាមរបៀបហ្គីលីស (Gryllus) ក្នុងការសរសេរ របស់ផ្លាថេត (Plutarch) មានហេតុផលយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រសប់ដោយបញ្ជាក់ថាប្រសិនបើសាសនាមួយអវត្តមានពីជីវិត របស់ពួកគេមនុស្សមិនមានឧត្តមគតិខ្ពស់ជាងសត្វទេប៉ុន្តែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកជាច្រើន ។ ដូច្នេះយោងទៅ តាមទំរង់នៃអំពើអាក្រក់ជាច្រើនពួកគេទាញជីវិតរបស់ពួកគេដោយភាពច្របូកច្របល់និងភាពគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ ដូច្នេះវាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះតែម្នាក់ដែលផ្តល់ឱ្យមនុស្សខ្ពស់ជាងការគ្រប់គ្រងហើយតាមរយៈការថ្វាយបង្គំ ពួកគេប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីអស់កល្ប ។

[Back to the Bible corner]

"You are the salt of the earth."

Dr. Hang Rock Kim, CEMF CRPLS Director

He had served as Africa Morocco missionary for 5 years and has PH D of Oriental Medicine in America and studied Moody Bible Institute and Westminster Theological Seminary M. Div.

"You are the salt of the earth."

In this fallen world, believers are to be a preserving, flavoring, healing salt for those who live in darkness.

When Jesus spoke to His disciples, He called them "the salt of the earth" (Matthew 5:13). In those days, salt was the only way to preserve food. As Christians, we too have a preserving effect on the earth because we have the only message that can deliver people from the corruption of sin and give them eternal life.

This means we are to be a spiritual influence in the lives of people around us. Just as salt enhances the flavor of food, so a Christlike character and godly lifestyle can be an example that draws others to the Savior.

They will notice our joy and contentment and may desire to have those qualities, which are available only through a relationship with Jesus Christ.

Salt also has unique healing properties, as does the gospel. If we take a moment to listen to people's hurts, we'll have an opportunity to offer the truth that brings spiritual healing to those trapped in the darkness and despair of sin.

But remember that Jesus also warned us not to lose our saltiness. If we tolerate sin in our life, we'll be just like the world. To be a positive influence for Christ, we must guard against falling prey to temptation.

"Be self-controlled and alert. Your enemy the devil prowls around like a roaring lion looking for someone to devour. Resist him, standing firm in the faith, because you know that your brothers throughout the world are undergoing the same kind of sufferings." 1 Peter 5:8,9

[Professor Lecture 1]

The Theology of the Restoration of God's Image and Its Faith

By Dr. White Young Jeon, CRFI, president

This article expresses the theology and its faith of Dr. White Young Jeon and shall be edited into 10 times.

[The Twelveth Part]

D. ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរូបសំពះបង្ហាញនៅក្នុងកណ្តាតម្ចីរហោរាតូច

យើងរំលឹកពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរូបសំពះនៅក្នុងសាការី ។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតនូវនិមិត្តរូបសំពះសាការី យើងរកឃើញ ពីរបៀបស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរូបសំពះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តា និងភាពស្មោះត្រង់ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្រោមពន្លឺនៃសេចក្តីប្រោសលោះដែលសំរេច និងរូបឆ្លុះនៅក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះ ។

និមិត្តរូបបានបង្ហាញនៅក្នុងសាការី

1. អង្គដែលជិះនៅលើសេះក្រហម (សាការី 1:7-17)
2. ចៅក្រមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ (សាការី 1:18-21)
3. បុរសដែលកាន់បន្ទាត់វាស់វែង (សាការី 2:1-13)
4. អ្នកបំរើរបស់អញ ខ្មែងរបស់អញ (សាការី 3:1-10)
5. ជើងចង្កៀងមាស (សាការី 4:1-14)
6. ប្រាជ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់ព្រះ (សាការី 5:1-11)

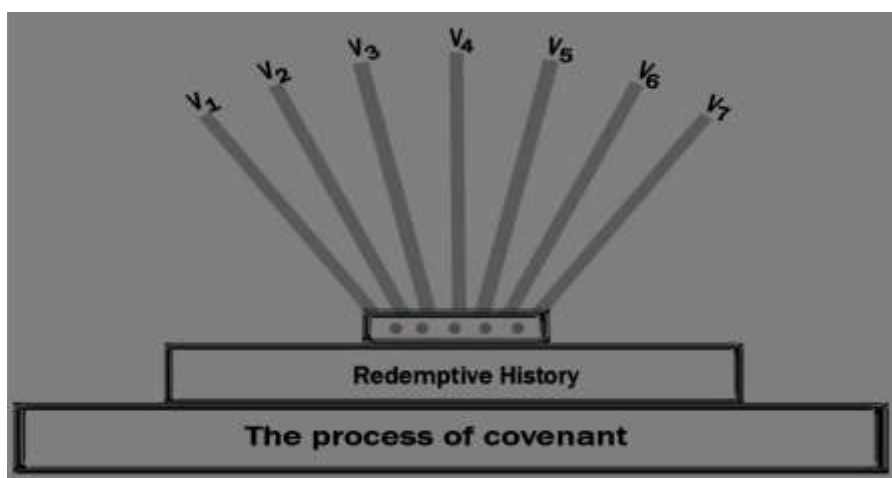
7. រទេះបួន (សាការី 6:1-15)

1. ការសង្កេតលើសាការី ៖

(1) សាការីត្រូវបានដាក់ទាំងនឹងជីវៈប្រវត្តិនៃជំនាន់ទីមួយនៃមនុស្សដែលបានវិលត្រឡប់ពីការជំរុញទៅបាបីឡូន ។ ការនិម្មិតនៅពេលយប់របស់គាត់ត្រូវបានកត់កាលបរិច្ឆេទនៅឆ្នាំទីពីរនៃស្តេចដាវាស (520-519 B.C) ។

(2) និម្មិតរបស់សាការីបង្ហាញពីរូបភាពនិងសិរីល្អនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

1) គ្រោងនៃកណ្តិតម្ចីរសាការី

សម្គាល់ ៖

1. ការនិម្មិតទាំងបង្ហាញពីប្រវត្តិនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាការបង់ថ្លៃជំនួស ។
2. និម្មិតទាំងបង្ហាញពីដំណាក់កាលនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទាំងនោះមានដូចជាការតាំងសញ្ញាចាស់ ការតាំងសញ្ញាថ្មី និងអេម៉ាញូអែល ។
3. និម្មិតទាំងបង្ហាញពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ - សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តា និងភាពស្មោះត្រង់ ។ ភាពជាស្តេច ជាសង្ឃ និងជាហោរា ។
4. និម្មិតទាំងបង្ហាញពីសេចក្តីប្រោសលោះដូចជាដំណាក់កាលបី មានដូចជា ការចាប់កំណើត ការរងទុក្ខ សេចក្តីស្លាប់ និងសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការបញ្ចប់ចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

5. និមិត្តទាំង៧បង្ហាញពីការរាប់ជាសុចរិត ការបន្សុត និងការដំកើងឡើងនៃសេចក្តីប្រោស
លោះ ។

3) តារាងនៃនិមិត្តទាំង៧

និមិត្ត ត	អត្ថ បទ	ចំណងជើង	និមិត្តរូប	ការបកប្រែ	លក្ខណៈនៃ ការប្រោស លោះ
1	1:7- 17	អង្គដែលជិះ សេះក្រហម	អ្នកជិះ ជម្រៅ ដើ យយីថោ	ព្រះគ្រីស្ទមុខពេល ចាប់កំណើត	ចំណុចកណ្តាលនៃសេចក្តី ប្រោសលោះ /អ្នកផ្សះផ្សា
2	1:8- 21	ចៅក្រមនៃ គ្រប់ជាតិ សាសន៍ទាំង អស់	ស្នែងទាំង បួន កម្មករទាំង បួន	បាបីឡូន មីឌី កើសៀ ស៊ីរៀ ព្រះគ្រីស្ទ	សេចក្តី សុចរិត គោលការនៃ ការប្រោស លោះ
3	2:1- 13	ម្នាក់ដែលមាន បន្ទាត់វាស់វែង	ទេវតា របស់ព្រះអ ម្ចាស់	ព្រះគ្រីស្ទមុនពេល ចាប់កំណើត	ការការពារ ទាំងស្រុងនិង សេចក្តី ស្រឡាញ់នៃ ការប្រោស លោះ
4	3:1- 10	អ្នកបំរើ និង ខ្មែង	ខ្មែង	ការបង់ថ្លៃលោះ របស់ព្រះគ្រីស្ទ	ការបង់ថ្លៃ លោះ
5	4:1-	ជើងចង្កៀង		ព័ន្ធកិច្ចអនុវត្តនៃ	កិច្ចការរបស់

	14	មាស		ព្រះវិញ្ញាណ	ព្រះវិញ្ញាណ
6	5:1-11	ប្រាជ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់		សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ	សេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីប្រោសលោះ
7	6:1-15	និមិត្តនៃរទេះទាំងបួន		ការវិនិច្ឆ័យទោសចុងក្រោយរបស់ព្រះ	ចំណុចកណ្តាលនៃសេចក្តីប្រោសលោះនិងអ្នកសំរេចបំពេញ

1. អត្ថន័យ

- 1) និមិត្តទាំង៧បង្ហាញពីលំនាំនៃការអភិវឌ្ឍនៃសេចក្តីប្រោសលោះ (ប្រវត្តិសាស្ត្រ)
- 2) វិធីសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះជាការបង់ថ្លៃលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
- 3) អង្គប្រោសលោះជាព្រះគ្រីស្ទមុននឹងមកចាប់កំណើត ។
- 4) លក្ខណៈនៃសេចក្តីប្រោសលោះមានផ្ទុកសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តា និងភាពស្មោះត្រង់ ជាការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ។

2. ការអនុវត្ត ៖

- 1) សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទានពីងផ្នែកលើប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។
- 2) សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទានពីងផ្នែកលើគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ការសុគតនិងសេចក្តីរស់ឡើងវិញ) ។
- 3) សេចក្តីសង្គ្រោះបរិបូរណ៍របស់គ្រីស្ទានពីងលើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

4) ជ័យជំនះដ៏អស់កល្បរបស់គ្រីស្ទានពីងផ្នែកលើកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

1. អង្គដែលជិះលើសេះក្រហម (សាការី 1:7-11)

1) នៅក្នុងជីវិតរបស់គ្រីស្ទានការយល់ពីព្រះគម្ពីរដោយត្រឹមត្រូវមានសារៈសំខាន់ណាស់ ដោយសារវាជាចរន្តនៃព្រះគុណយ៉ាងបរិបូរណ៍របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែរៀនពីប្រភពទន្លេនៃព្រះ គម្ពីរ ដែលជាប្រវត្តិនៃសេចក្តីប្រោសលោះឲ្យបានល្អ ។ នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យនៃថ្នាំពេទ្យរុក្ខជាតិ នៅពេលដែលយើងសង្កេតផ្នែកណាមួយនៃព្រះគម្ពីរ នោះយើងត្រូវតែដឹងពីលំហូរនៃចំណុចខ្លាំង ឬចំណុចខ្សោយ ។ សេចក្តីពិតត្រូវការការបកប្រែពីកណ្តាគម្ពីររបស់ហោរាដោយសកម្ម ។

2) ក្នុងចំណោមនិមិត្តទាំង៧ ក្នុងកណ្តាគម្ពីរសាការី យើងសង្កេតឃើញនិមិត្តទីមួយ ពេលនេះដើម្បីនឹងស្គាល់ពីលំហូរ នៃប្រវត្តនៃការប្រោសលោះ ។ ប្រសិនបើយើងយល់ការនិមិត្តមួយនេះបានល្អ យើងអាចស្គាល់ពីគន្លឹះយ៉ាងសំខាន់ទៅកាន់ការបកប្រែនូវរូបនិមិត្តនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

ចូរអានខ 1:8 “នៅវេលាយប់ អញបានមើលទៅ ឃើញមានមនុស្សជិះសេះសម្បុរក្រហម ឈរនៅកណ្តាលដើមឈើថោ ដែលដុះនៅទីទំនាប ឯខាងក្រោយអ្នកនោះ មានសេះជាច្រើន សម្បុរក្រហម ពពួក ហើយស ។” នៅទីនេះ យើងឃើញរូបភាពបីនៅក្នុងនិមិត្ត ទាំងមាន អ្នកជិះសេះក្រហម ទំនាប និងដើមឈើថោ ។ តើអ្នកគិតថាពួកគេជាអ្វី?

ទីមួយ តើអ្នកជិះលើសេះក្រហមជានរណា?

1) សេះពណ៌ក្រហមជាសេះតំណាង ពីព្រោះគេបានចាប់ផ្តើមនិងគ្រប់គ្រប់នូវការចាប់ផ្តើមនៃសេះផ្សេងៗទៀត និងសេះក្រហម សេះភ្លោច និងសេះសរផ្សេងទៀត ។ “ឯខាងក្រោយអ្នកនោះ មានសេះជាច្រើន សម្បុរក្រហមពពួក ហើយស ។”

ហើយនៅខ 10-11 មានបន្ទូលថា “រួចមនុស្សដែលឈរនៅកណ្តាលដើមឈើថោ ក៏ឆ្លើយឡើងថា ទាំងអស់នេះជាពួកដែលព្រះយេស៊ូវបានចាត់ឲ្យដើរចុះឡើងនៅផែនដី ។ ពួកនោះក៏តបដល់ទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ ដែលឈរកណ្តាលដើមឈើថោថា យើងខ្ញុំរាល់គ្នាបានដើរចុះឡើងនៅផែនដី ពហើយក៏ឃើញថាផែនដីទាំងមូលនៅស្ងប់ស្ងាត់ ហើយស្រាកស្រាន្ត ។”

2) តើពួកគេមានន័យយ៉ាងណា?

(1) សកម្មភាពរបស់អ្នកជិះមានន័យថា “ជ័យជំនះ” (រិវរណៈ 6:1-2) “កាលកូនចៀមបកត្រាទីមួយ នោះខ្ញុំក៏ឃើញ រួចខ្ញុំឮមានជីវិតមួយ បន្តិចសំលេងឡើងដូចផ្តួរលាន់ថា ចូរមើលចុះ ។ ខ្ញុំក៏ក្រឡេកទៅមើលសេះសមួយ ឯអ្នកដែលជិះក៏កាន់ធ្នូ ហើយមានគេឲ្យមកដល់អ្នកនោះ រួចអ្នក

នោះចេញទៅទាំងមានជ័យជំនះ ហើយឲ្យបានឈ្នះតទៅ ។ ”

(2) អ្នកជិះចង្កូលទៅកាន់បុគ្គលដែលមានមហិទ្ធិវិទូ ដែលជាបុរសដែលនៅក្នុងខ 8 ដែលឈរនៅ ចន្លោះដើមឈើថៅនៅក្នុងវាលទំនាប ។ 2 10-11 និយាយថា បុរសនោះជាទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ។ គាត់ជាទេវតាពិសេសនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ជាព្រះគ្រីស្ទមុនពេលចាប់កំណើតជាមនុស្ស ។

(3) ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ឈរនៅក្នុងជ្រលងភ្នំសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ស្រូវរបស់ទ្រង់? ព្រះគ្រីស្ទបានសំរេចសេចក្តីប្រោសលោះនៅលើឈើឆ្កាង 2000 ឆ្នាំមុន ។ ទ្រង់ជាទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដែលទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទមុនពេលចាប់កំណើត ។ និមិត្តសញ្ញាមានន័យថាជាអត្ថន័យពិតនៃនិមិត្តរបស់ សាការី ដែលគាត់បានឃើញ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី បង្ហាញនៅលើផែនដីប្រហែល 600 ឆ្នាំ បន្ទាប់មក ។ ពេលនេះហោរាបានឃើញអង្គប្រោសលោះដែលបានសំរេចគ្រប់សេចក្តីសង្គ្រោះទាំងអស់ ដោយអស្ចារ្យនៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ហេព្រើរ1:3 មានបន្ទូលថា “គឺទ្រង់ជារស្មីភ្លឺ មកពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយជារូបភាពនៃអង្គទ្រង់ ទាំងទ្រង់គ្រប់របស់ទាំងអស់ ដោយសារព្រះបន្ទូល ដ៏មានព្រះចេស្ដានៃទ្រង់ ហើយក្រោយដែលបានសំអាតអំពើបាប របស់យើងរាល់គ្នាទាំងប៉ុន្មាន នោះ ក៏គង់នៅខាងស្តាំនៃឫទ្ធានុភាពនៅលើស្ថានដ៏ខ្ពស់ ។ ”

1) ដូច្នេះការនិមិត្តរបស់គាត់បង្ហាញពីសេចក្តីពិតដែលពេញដោយសិរីល្អនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ របស់យើង ។ នៅពេលដែលយើងប៉ះពាល់ភាពនោះ យើងនឹងអាចឃើញព្រះគុណប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការ ប្រោសលោះដែលបានសន្យាមកកាន់យើង ។ យើងបានយល់ពីសេចក្តីនោះរួចមកហើយ ហើយពេល នេះយើងនៅជាប់នឹងព្រះគុណដ៏បរិបូរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។

ដូចដែលយើងបានដឹងហើយ យើងរកឃើញអត្ថន័យដូចនេះនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួន ការបង្ក បង្កើត និងកូមនំ និងការតាំងនៅស្រុកកាណានដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណ ។

ចូរមើលទៅកាន់លោកុប្បត្តិ1:2 “ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបើក សំដែងនូវសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីប្រោសលោះមកកាន់យើង ដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងនូវវត្តមានរបស់ព្រះ ជាអម៉ាញ៉ែអែល ។ ” ដូច្នេះប៉ូលបានចង្អុលថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះវិញ្ញាណនោះ ។ (II កូរិនថូស 3:17 “រីឯព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណ ហើយកន្លែងណាដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ នោះក៏មាន សេរីភាពដែរ ។ ” បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលដំណឹងល្អ ភ្លាមនោះយើងចូលជិតទីវត្តមានជាព្រះគ្រីស្ទ ។ (ម៉ាថាយ 28: 19-20) (I កូរិនថូស 5:17)

ហើយនិកូមនំក៏បានបង្ហាញនូវព្រឹត្តិការណ៍ដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ដែលជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ នៅលើភ្នំស៊ីណាយ ជាទីបរិសុទ្ធ និងការអស្ចារ្យដ៏មានមហិទ្ធិវិទូនៅក្នុងវាលរហោស្ថាន ។ និមិត្តរូប

ទាំងនេះចង្អុលទៅកាន់វត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាអាណាចក្ររបស់ព្រះ (សសរភ្លើង និងពពក) ដែលព្រះគ្រីស្ទមុនពេលចាប់កំណើតបានគ្រប់គ្រង ។

ហើយការគ្រប់គ្រងស្រុកកាណានចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីពិតផងដែរ ។ ស្រុកកាណានពិតនោះមិនមែន ទឹកដោះនិងទឹកឃ្មុំទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាញ់អែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្នកដែលតាំងលំនៅបានទទួលការសំរាកចេញពីគ្រប់ទិស ដែលនោះជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅ ពេលដែលយើងភ្ជាប់នូវព្រឹត្តិការណ៍នេះទៅនឹងនិមិត្តរបស់សាការី ពេលនេះយើងអាចមើលឃើញព្រះ វត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងនិមិត្តនៃសេចក្តីប្រោសលោះ សេចក្តីសង្គ្រោះ និងការបង់ថ្លៃលោះ ។ ព្រះអម្ចាស់ចង់លើកទឹកចិត្តអ្នកដែលបាក់ទឹកចិត្តដោយការបង្ហាញនូវសិរីល្អនៃការប្រោសលោះដ៏បរិបូរ ដល់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលយើងធ្លាក់ទឹកចិត្តនៅក្នុងអំពើបាបផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង និងនៅក្នុង លក្ខខណ្ឌមិនល្អរបស់យើង នោះយើងត្រូវមើលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 1:14) ។ សិរីល្អអ របស់បុត្រាតែមួយ ព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត នៅពេលដែលហោរាបានឃើញ ។ តើនរណាជាអ្នក កំសាន្តចិត្តដល់យើងពិតប្រាកដ? មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាអង្គដែលជិះនៅលើសេះក្រហម ប៉ុណ្ណោះ ។

ទីពីរ យើងអាចមើលឃើញពីរូបភាពយ៉ាងជ្រៅ

- 1) អ្នកជិះក្រោកឈរនៅក្នុងជ្រលងដីជ្រៅ ទំនាប ឬជ្រោះជ្រៅ ។ តើវាមានន័យដូចម្តេច? ដើម្បីស្គាល់នូវអត្ថន័យ យើងត្រូវយល់អត្ថន័យនៃពាក្យសិន ។ *mesula* មានន័យថាជម្រៅ ។ ជ្រោះ គឺជ្រៅ ។ វាចង្អុលទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ការវិនាសអន្តរាយ អំពើបាប និងសេ ចក្តីងងឹតខាងវិញ្ញាណ សាការីបានឃើញអំពើបាបនិងលក្ខខណ្ឌនៅក្នុងនិមិត្តតែមួយ ។ ការពិតនោះ ទីជម្រៅបង្ហាញពីការមួយចំនួននៅក្នុងការបើកសំដែងម្តងទៀត ។
- 2) នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:2 មុនពេលការបង្កបង្កើត តើអ្វីទៅជាសភាពដើម? វាជាទីជម្រៅ សេចក្តីរីករវ សេចក្តីងងឹតជាដើម ។ មានន័យថាជាអំពើបាបនិងបណ្តាសារ ។ ទីជម្រៅបង្ហាញពី ស្ថាននរកដូចជាជណ្តើរដែលមានបាតនៅក្នុងវិវរណៈ ។ ហេតុអ្វីបានជាសាការីបានឃើញនិមិត្តលាយ ទ្បំរវាងជ័យជំនះនិងសេចក្តីអន្តរាយដូច្នេះ? វាសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើសេចក្តីប្រោសលោះ ។ នៅពេល ដែលពណ៌សបានលេចមកកាន់តែច្បាស់នៅខាងលើក្តាពណ៌ខ្មៅ សេចក្តីប្រោសលោះបង្ហាញនៅលើ ជីវៈប្រវត្តិនៃសេចក្តីងងឹត អំពើបាប បណ្តាសារ នរក សេចក្តីស្លាប់ នៅពេលដែលការបង្កបង្កើត ត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងជីវៈប្រវត្តិនៃភាពរីករវ ជម្រៅ និងសេចក្តីងងឹត ។
- 3) ទីជម្រៅនេះម្តងទៀតបង្ហាញនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់ឈូអេ ។ ព្រឹត្តិការណ៍ចង្អុលទៅ កាន់សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យចេញពីអំពើបាបនិងបណ្តាសារទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះលោកុប្បត្តិ 8:1-2

និយាយថា “ព្រះទ្រង់ក៏នឹងចាំពីឈ្មោះ នឹងអស់ទាំងសត្វព្រៃ សត្វស្រុកទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅក្នុងទូក ជាមួយនឹងគាត់ រួចទ្រង់ធ្វើឲ្យខ្យល់បក់មកលើផែនដី ហើយទឹកក៏ស្រកទៅ ។ ឯរន្ទទឹកនៅទីជម្រៅ នឹងទ្វារទំនប់ នៅលើមេឃបានបិទវិញ ហើយភ្លៀងដែលធ្លាក់ពីលើមេឃមកក៏រាំងទៅ ។ ទឹកបានថា យចេញពីផែនដីជាដរាប លុះដល់ផុតពី១៥០ថ្ងៃទៅ ទើបបានស្រកបន្តិច ។” ទឹកជំនន់ត្រូវបានហៅ ថាទីជម្រៅ ។

4) ហើយទីជម្រៅម្តងទៀតនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍និក្ខមន៍ ។ មីរៀមបានច្រៀងចំរៀងមួយ នៅពេល ដែលពួកអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសង្គ្រោះពីជម្រៅសមុទ្រក្រហម ។ ដូចដែលគំរូទាំងនេះបានកើតឡើង ទី ជម្រៅនៅក្នុងនិមិត្តប្រកាសនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យពិតប្រាកដមកកាន់យើង ។ សាការីបាន ឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏គួរកោតសរសើរនោះ ។ (និក្ខមន៍ 15:5 “រទេះរបស់ជាវ៉ាននិងកងទ័ពរបស់ ទ្រង់បរចូលទៅក្នុងសមុទ្រ ។ ឯពួកមេទ័ពជ្រើសរើសទាំងប៉ុន្មាន ក៏បានលង់នៅក្នុងសមុទ្រក្រហម ។ អស់ទាំងទីជម្រៅបានគ្របគេបាត់ គេបានចុះទៅដល់បាតសមុទ្រដូចជាថ្ម ។”

5) ដោយសង្ខេប អង្គសង្គ្រោះជាទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយនៅក្នុងជីវៈ ប្រវត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាសេចក្តីវិនាសទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះយើងគួរតែទទួលស្គាល់សភាពពុករលួយ ទាំងស្រុងរបស់យើងនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ សេចក្តីសង្គ្រោះពិតត្រូវតែយល់ការពីរយ៉ាង ទាំងនោះមាន សេចក្តីសង្គ្រោះដែលពេញដោយសិរីល្អ និងសេចក្តីស្លាប់ទាំងស្រុង ។ វាជាមុខពិតនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះពិត ។ ដូច្នេះយើងគួរតែពិនិត្យជីវិតជាគ្រីស្ទានរបស់យើង ជាបទពិសោធន៍របស់អេ សាយ 6:5, “នោះខ្ញុំពោលថា រឺហើយខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវវិនាសជាពិត ដ្បិតខ្ញុំជាមនុស្សមានបបួរមាត់មិន ស្អាត ហើយខ្ញុំនៅកណ្តាលមនុស្សដែលមានបបួរមាត់មិនស្អាតដែរ ពីព្រោះភ្នែកខ្ញុំបានឃើញមហា ក្សត្រ គឺជាព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ ។”

ទីបី ហោរាដែលសង្កេតដើមឃើចៅដែលទេវតាបានឈរនៅកណ្តាល

1) តើមានន័យដូចម្តេច? ដើមឃើចៅចង្អុលទៅកាន់ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាសួនច្បារអេ ដែន ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទចុះទៅកាន់កន្លែងនោះ ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយនឹងទ្រ ង់ ។ បើទោះជាវាជាទីជម្រៅនៃសេចក្តីងងឹតស្ងួនយើងក៏ដោយ ក៏ព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រងនៅ ទីនោះដែរ ។ វាចង្អុលទៅកាន់កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានដូចជា ពន្លឺ សេរីភាព សង្ឃឹម និងសភាពដែលបានផ្លាស់ប្តូរ ។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅពេលណា នៅកន្លែងណា នោះ យើងអាចទទួលបាននូវព្រះវត្តមានយ៉ាងអស្ចារ្យ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ

ហើយនឹងភាពបរិបូរណ៍មកពីស្ថានសួគ៌ ។ នេះជាសេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើងនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលពេញដោយសិរីល្អរបស់យើង ។ តើអ្នកមើលឃើញសេចក្តីប្រោសលោះដែរឬទេ?

2) ព្រឹត្តិការណ៍នៃការផ្លាស់ប្តូរអង្គរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីប្រោសលោះពេញដោយសិរីរុងរឿង ។ បើទោះជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែពេត្រុសបានសារភាពថា “ទូលបង្គំស្នាក់នៅទីនេះ ។” ហេតុអ្វី? ពីព្រោះគាត់បានឃើញសិរីល្អនៃសេចក្តីប្រោសលោះដែលទ្រង់ បានធ្វើ ។

នៅថ្ងៃនេះព្រឹត្តិការណ៍ដូចនោះជារបស់យើង ។ យើងបានឃើញនិមិត្តរបស់សាការី ដែលបានចង្អុល ទៅកាន់សេចក្តីប្រោសលោះដ៏ពិតប្រាកដនិងសិរីល្អនៃសេចក្តីប្រោសលោះនោះ ។ នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចជា ត្រួតង្វាលរបស់យើង យើងត្រូវការបទពិសោធន៍បែបនេះ ។ យើងគួរតែសារភាពដោយផ្ទាល់ថាការ ស្នាក់នៅទីនេះ ខ្ញុំស្រឡាញ់ខ្លាំងណាស់ ។

សរុបសេចក្តី ៖

យើងត្រូវតែមើលឃើញនិមិត្ត ។ យើងត្រូវតែស្គាល់អត្ថន័យនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ បន្ទាប់ មកយើងស្គាល់សេចក្តីកំសាន្តចិត្តពិត ព្រះអង្គសង្គ្រោះពិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះពិត ។

2. ចៅក្រមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ (សាការី 1:18-21)

សេចក្តីណែនាំ ៖

1) មនុស្សហៅថាជា “និមិត្តនៃជាងដែកបួននាក់” ។ ជាបន្តសាការីបានឃើញនិមិត្តមួយទៀត ដែលគ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? យើងត្រូវការការបកស្រាយនូវ និមិត្តនេះ ។ នៅក្នុងពាក្យមួយទៀត វាបង្ហាញពីព្រះហស្ថដ៏មានគ្រប់អំណាចចេញនៃព្រះប្រាជ្ញា ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់កម្ពុជានៃវាលពិឃាតត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងព្រះហស្ថ នោះ ។

2) ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងបេសកកម្មប្រទេសកម្ពុជា យើងអាចអានពីព្រះហស្ថដែលមានការកំរិត របស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីនឹងប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ នៅក្នុងចំណោមការទាំងនោះ ខ្ញុំ បានអានថាវាភិបាលកម្ពុជាបានបដិសេធគ្រប់បេសកជនដែលនៅក្រោមបារាំង ។ បន្ទាប់មកបុរស ម្នាក់ដែលរស់នៅមិនថាណាបានអធិស្ឋានអស់រយៈពេល២៥ឆ្នាំសំរាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រទេស កម្ពុជា ។ បន្ទាប់មកមិត្តភក្តិរបស់នាង ដែលជាកូនស្រីរបស់ស្តេចបារាំង បានដឹងពីសេចក្តីពិតហើយ

បានជួយឲ្យបេសកជនបរទេសនោះអាចចូលទៅប្រទេសកម្ពុជា នៅពេលនោះទ្វារនៃដំណឹងល្អនៅកម្ពុជាត្រូវបានបើកចំហរ ។ ដែលវាជាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

3) សម្រាប់ការសាងសង់ឡើងវិញរបស់អ៊ីស្រាអែល ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងស្ថានភាពអន្តរជាតិសំរាប់បំណងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ យើងនឹងសង្កេតមើលព្រះហស្តរបស់ព្រះ ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ។ ព្រះហស្តនេះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តយើង នៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួននិងជីវិតនៃការសិក្សារបស់យើង ។ តើអ្នកជឿលើការនេះទេ?

នៅទីនេះ តើនរណាជាជាងដែកទាំងបួននាក់នោះ? តើពួកគេធ្វើអ្វីខ្លះ? តើអ្វីទៅជាលទ្ធផលនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេ?

I. ព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដ៏ពិតតែមួយនៅក្នុងលោកិយ

1) តើនរណាដែលបានបង្គាប់ទៅកាន់ជាងដែកទាំងបួន? ព្រះអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តាបានបង្គាប់មក ។ ការបង្គាប់របស់ទ្រង់នោះជាការបង្គាប់ទាំងស្រុងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះអាទិករ ចៅក្រម និងអ្នកសម្រេច ។

បើទោះជាពួកអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចុះក្នុងសភាពដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏នៅស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ ។ នៅក្នុងចំណោមសេចក្តីក្រោធដ៏ខ្លាំងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏មិនបានភ្លេចសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែរ ។ ប៉ុន្តែការប្រៀនប្រដៅជាការដែលឈឺចាប់ ។ ហេព្រើរ 12:7-11 មានបន្ទូលថា “បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាត្រូវសេចក្តីផ្តាញ់ផ្តាល នោះគឺព្រះអង្គទ្រង់ប្រព្រឹត្តនឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចជាកូនហើយ ដ្បិតតើមានកូនឯណាដែលឪពុកមិនវាយផ្តាលនោះ ។ តែបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាមិនដែលត្រូវផ្តាញ់ផ្តាលសោះ ជាសេចក្តីដែលគ្រប់គ្នាទ្រវែងទ្រាំ នោះអ្នករាល់គ្នាជាកូនឥតខាន់ស្លាទេ មិនមែនជាកូនពិតប្រាកដឡើយ ។ មួយទៀតយើងរាល់គ្នាមានឪពុកខាងសាច់ឈាមដែលវាយផ្តាលយើង ហើយយើងក៏កោតខ្លាចដល់គាត់ដែរ ដូច្នេះតើមិនត្រូវឲ្យយើងចុះចូល ចំពោះព្រះវរបិតាខាងវិញ្ញាណជាជាងទៅទៀត ដើម្បីឲ្យបានរស់នៅទេឬអី ។ ដ្បិតឪពុកយើងតែងវាយប្រដៅយើង តាមតែខណៈចិត្តរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ តែមិនមែនជាយូឆ្នាំទេ ចំណែកព្រះដែលទ្រង់វាយផ្តាល នោះសំរាប់ជាប្រយោជន៍ដល់យើងវិញ ដើម្បីឲ្យយើងបានសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ កាលណាយើងត្រូវសេចក្តីផ្តាញ់ផ្តាល នោះមើលទៅដូចជាព្រួយណាស់ មិនមែនសប្បាយទេ តែក្រោយមក នោះទើបបង្កើតផលដ៏សុខសាន្ត នៃសេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកណាដែលត្រូវរងទ្រាំនោះវិញ ។ ”

2) ដូច្នេះអ្នកបម្រើដែលទ្រង់បញ្ជូនមកលោកិយ មានអំណាចចេស្តាដែលពេញលេញ ។ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក៏មានអំណាចចេស្តាទាំងស្រុងដែរនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ។

(1) អ្នកនាំសារមានអំណាចរបស់ស្តេច ។ អ្នកអធិប្បាយជាអ្នកព្យាបាលរបស់ស្តេច ។ ប្រសិនបើ មនុស្សមិនអាចស្តាប់តៅការបង្ហាត់របស់គាត់ទេ គេនឹងបដិសេធស្តេចនិងការបញ្ជារបស់ទ្រង់ ។ ក្នុង ន័យមួយទៀត អ្នកអធិប្បាយទទួលនូវដំណែងយ៉ាងសំខាន់ ពីព្រោះគាត់មានអំណាចរបស់ស្តេច ។ ប៉ុន្តែទំនួលខុសត្រូវនៅជាប់នឹងគាត់ ។

(2) អេសាយ 55:8-11 មានបន្ទូលថា “ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថាៈ គំនិតយើងខុសប្លែកពី គំនិតអ្នករាល់គ្នា រីឯរបៀបដែលយើងប្រព្រឹត្ត ក៏ខុសប្លែកពីរបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តដែរ ។^៩ មេឃខ្ពស់ជាងផែនដីយ៉ាងណា របៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តក៏ខុសប្លែកពីរបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្ត ហើយគំនិតរបស់យើងក៏ខុសប្លែកពីគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ ។”^{១០} ទឹកភ្លៀង និងទឹក សន្សើមធ្លាក់ពីលើមេឃមកស្រោចស្រពផែនដី ។ ទឹកទាំងនេះមិនវិលត្រឡប់ទៅវិញឡើយដរាបណា ទាល់តែបានធ្វើអោយដំណាំដុះឡើងបង្កើតភោគផល ផ្តល់ពូជសំរាប់អ្នកសាបព្រោះនិងផ្តល់អាហារអោយគេបរិភោគ ។^{១១} រីឯពាក្យរបស់យើងក៏ដូច្នោះដែរគឺពាក្យដែលចេញពីមាត់របស់យើងនឹងមិនវិលត្រឡប់មករកយើងវិញឡើយដរាបណាទាល់តែបានសំរេចតាមបំណងរបស់យើងជាមុនសិនគឺបំពេញកិច្ចការដែលយើងចាត់អោយមកធ្វើរួចរាល់សព្វគ្រប់ ។

(2) តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈនៃអំណាចចេស្តារបស់ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់? វាជាចេស្តាទាំងអស់ ។ ជាងដៃកមានន័យថាប្រទេសទាំងបួនមាន បាប៊ីឡូន មីឌី ភើសៀ និងក្រិក ។ បើទោះជាពួកគេជា ជាតិសាសន៍ដែលមានកំលាំងខ្លាំងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក៏ដោយ ចុងក្រោយពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារអំពើបាបរបស់គេ ។ ឧទាហរណ៍ តើអ្នកបានដឹងទេថា បាប៊ីឡូនត្រូវបានបំផ្លាញនៅក្នុងលោកិយដោយរបៀបណា? ស្តេចបេសាស្យាបានប្រារព្ធពិធីជប់ ល្បែងជាមួយនឹងមន្ត្រីរបស់ទ្រង់ដោយការស៊ីផឹកជាមួយនឹងរបស់របរព្រះវិហារនៅក្នុងដំណាក់ ។ ភ្លាម នោះដៃមួយបានលេចមកនៅលើជញ្ជាំងហើយបានសរសេរអក្សរមួយចំនួន ។ “នេះជាពាក្យដែល បានសរសេរ ៖ mene, mene, tekel, parsin” “នេះជាអត្ថន័យនៃពាក្យនោះ ៖ Mene: ព្រះបាន រាប់ថ្ងៃនៃរាជ្យរបស់ឯងហើយទ្រង់បាននាំទីបញ្ចប់ដល់ថ្ងៃនោះ ។ Tekel: ឯងត្រូវបានថ្លឹងនៅលើ ជញ្ជាំងនិងបានរកឃើញកំពុងចង់បាន ។ 28 Peres: នគរបស់ឯងត្រូវបានបំបែកហើយឲ្យដល់ មី ឌី និងភើសៀ ។” (ដានីយ៉ែល 5:25-28)

ជាចុងក្រោយនៅយប់នោះ សាសន៍នោះត្រូវបានបំផ្លាញដោយមន្ត្រីផ្សេងទៀត ។ ព្រះបានកាត់ ទោសស្តេចនោះដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ គ្រប់ជាតិសាសន៍ត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយព្រះហស្តដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

1) នៅគ្រាបស់យើង នៅកម្ពុជា យើងត្រូវតែរាយការណ៍ដល់ព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលកំពុងធ្វើការក្នុងមនុស្សទាំងអស់ គ្រប់សេដ្ឋកិច្ចទាំងអស់ គ្រប់វប្បធម៌ទាំងអស់ និងគ្រប់ស្ថានភាពនយោបាយទាំងអស់ ។ ព្រះហស្តដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះអម្ចាស់កំពុងធ្វើការនៅលើយើង ។ តើអ្នកជឿការនេះទេ? នៅពេលដែលយើងបានឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅភូមិមួយពីសប្តាហ៍មុន ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះការនោះ ។ រំពេចដែលយើងទៅដល់នោះ មានតែមនុស្សប្រាំនាក់ប៉ុណ្ណោះបានមក ។ ជាបន្តបន្ទាប់ចំនួនមនុស្សបានកើនឡើងលើសជាង៥០នាក់បានប្រមូលមក ។ ភ្លាមនោះក្រុមជំនុំមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងលើកទីមួយនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានដឹងថាព្រះបានប្រើពួកគេ ។ ខ្ញុំរំពឹងថាក្រុមជំនុំនឹងផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់ភូមិទាំងអស់ក្នុងកំឡុងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ធ្វើការនេះ ការអស្ចារ្យនឹងកើតឡើង ។ តើអ្នកជឿលើការនេះទេ?

II. ព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដែលពេញលេញ

1) ចៅក្រមពិតទាំងស្រុងជាចៅក្រមដែលពេញលេញ ។ ចៅក្រមដែលពេញលេញបំផ្លាញគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយសាងសង់គ្រប់ការទាំងអស់ ពីព្រោះទ្រង់មានអំណាចចេស្តាធ្វើការទាំងអស់ ។ តើអ្នកជឿលើការនេះទេ?

2) សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសំរេចដោយព្រះអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា ។ បើទោះជាទ្រង់បានបំផ្លាញគ្រប់ទាំងអំពើបាប គ្រប់សេចក្តីជំនឿ និងគ្រប់ការផ្តន់ទោសទាំងអស់ ទ្រង់បានស្តារគ្រប់ការទាំងអស់ជាការថ្មីនៅក្នុងយើង ។ ប៉ូលបានស្គាល់វានោះ ។ រ៉ូមជំពូក 5 បង្ហាញពីសេចក្តីពិតជាក់ស្តែងមកកាន់យើង ។ រ៉ូម 5:17-19 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតបើសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ដោយព្រោះម្នាក់នោះឯងបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីរំលងដូច្នេះប្រាកដជាពួកអ្នកដែលទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរ នឹងអំណោយទានជាសេចក្តីសុចរិត នោះនឹងបានសោយរាជ្យលើជីវិតលើសទៅទៀត ដោយសារតែម្នាក់ដែរ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះដែលមនុស្សទាំងអស់ត្រូវទោស ដោយព្រោះអំពើរំលងតែមួយ នោះមនុស្សទាំងអស់ក៏បានរាប់ជាសុចរិតឲ្យបានជីវិតវិញ ដោយសារអំពើសុចរិតតែមួយបែបដូច្នេះដែរ ។ ដ្បិតដូចជាមនុស្សជាច្រើនបានត្រឡប់ជាមានបាប ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់មិនបានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងណានោះមនុស្សជាច្រើននឹងបានត្រឡប់ជាសុចរិតដោយសារម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាងនោះដែរ ។"

3) យើងត្រូវតែយល់សេចក្តីសង្គ្រោះពិតដែលផ្ទុកនូវការវិជ្ជមាននិងការអវិជ្ជមាន ។ ដូច្នេះពួកគ្រីស្ទានកំណែទម្រង់ចង់ដើរតាមសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងលោកិយ ។ ប្រវត្តិសាស្ត្របានប្រាប់យើងនូវអាកប្បកិរិយាបួនប្រភេទទៅកាន់វប្បធម៌ ទាំងនោះមាន (1) សាសនាគ្រីស្ទដែលបានបំផ្លាញគ្រប់វប្បធម៌ (2) សាសនាគ្រីស្ទដែលបានចាកចេញពីវប្បធម៌ (3) សាសនាគ្រីស្ទដែលបាន

បន្ទូលជាមួយនឹងវប្បធម៌ (4) សាសនាគ្រីស្ទដែលផ្លាស់ប្តូរប្រែដោយការបំផ្លិចបំផ្លាញដែលមកតាមក្រោយ ។ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធជឺថ្មោះ ពួកគេចង់សង់ផ្ទះដែលព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេតាំងនៅ ។ ពួកគេចង់បានព្រះអម្ចាស់នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ ដែលនឹងទទួលបានការកំសាន្តដោយសារមនុស្សពីព្រោះពួកគេជឿលើចៅក្រមដែលពេញលេញ ។ ដូច្នេះនៅពេលយើងរិះគន់អ្វីមួយ យើងគួរតែផ្តល់នូវគំនិតមួយជាចម្លើយជំនួសទៅកាន់ការនោះ ។ ប្រសិនបើគេចេះតែរអ៊ូពីការណាមួយ នោះគាត់ជាមនុស្សអវិជ្ជមាន ។ យើងត្រូវតែក្លាយជាមនុស្សដែលវិជ្ជមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។

III. ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការកាត់ទោសដោយលំអិត

1) ព្រះអម្ចាស់របស់យើងជាចៅក្រមដែលពិតប្រាកដនិងជាចៅក្រមពេញលេញ ។ ហើយទ្រង់ជាចៅក្រមដែលលំអិតនៅក្នុងការតូចនិងការធំផង ។ ទ្រង់ជាចៅក្រមដែលម៉ត់ចត់ ។ ទ្រង់បានចាត់ទុកគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ គ្រប់មនុស្សទាំងអស់ និងគ្រប់គំនិតទាំងអស់ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវញាប់ញ័រនៅចំពោះទ្រង់ ។

នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់គ្រូគង្វាល យើងត្រូវរៀនចិត្តដែលស្អាតហើយលំអិត ។ ចូរដកការគិតជាមួយនឹងជំនួយមួយចំនួន ដោយមិនយកការផ្គត់ផ្គង់ណាឡើយ ។ យើងអាចបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រថ្មីនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់របស់យើង ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងក្លាយជាមនុស្សប្រុសនិងមនុស្សស្រីដែលខ្លាំង ។ បន្ទាប់មកយើងអាចផ្លាស់ប្តូរប្រទេសកម្ពុជា ។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅជាមួយនឹងជំនួយមួយចំនួន នោះយើងភ្ញាក់ឡើងចេញពីចិត្ត ។ យើងត្រូវគិតនូវការអរគុណ ។ ចូរមានសេចក្តីស្រមៃដើម្បីជួយដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ តើយើងអាចជួយពួកគេដោយលុយ ដោយអំណាច និងដោយប្រាជ្ញាបានយ៉ាងដូចម្តេច? វាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែវាជាវិធីសាស្ត្រមួយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែការដែលសំខាន់ជាងនេះទៀតនោះគឺការបំរើពួកគេដោយដំណឹងល្អ ។ យើងត្រូវផ្លាស់ប្តូរពួកគេដោយគំនិតនិងជីវិតដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់យើង ។ ចូរមានក្តីស្រមៃបែបនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក ។

សរុបសេចក្តី ៖

ប្រទេសកម្ពុជាស្រែកហៅយើង និងអាស៊ីអាគ្នេយ៍ស្រែកហៅមកកាន់យើងថា “ជួយយើងផង!” ពួកគេស្នាក់នៅក្នុងស្រមោលនៃបណ្តាសារបស់ព្រះ ដោយមិនបានយល់ពីដំណឹងល្អ ។ យើងត្រូវតែឆ្លើយតបទៅកាន់ពួកគេជាបន្ទាន់ ។

1) ចូរថ្វាយខ្លួនរបស់អ្នកទៅលំនាំនៃកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ហោះហើរដោយបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះអម្ចាស់នៃព្រះគម្ពីរ ។ ទ្រង់ជាព្រះពិតប្រាកដ ពេញលេញហើយជាព្រះដែលលំអិត ។

3. មនុស្សដែលកាន់ខ្សែរង្វាស់នៅដែ (សាការី 2:1-13)

សេចក្តីណែនាំ

នៅទីនេះ បុរសនេះជាអ្នកជិះលើសេះក្រហម ព្រះគ្រីស្ទមុនពេលចាប់កំណើតជាមនុស្ស ។ តើទ្រង់នឹងសម្រេចអ្វីនៅក្នុងយេរូសាឡឹម? យើងអាចរកឃើញបញ្ហាសំខាន់បីដែលទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីប្រោសលោះ ។ ទីមួយបង្អស់ យើងត្រូវសារភាពថាទ្រង់ជាទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ សាការីឃើញសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់សំរាប់ប្រជាស្រុករបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ការប្រៀបប្រដូចបង្ហាញពីសិរីល្អនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងច្បាស់ទៅកាន់យើង ។

I. វាជាការសង់យេរូសាឡឹមថ្មីជាទីជម្រករបស់យើងពិតប្រាកដ

- 1) 2 3-5 មានបន្ទូលថា “នោះឃើញទេវតាដែលពោលនឹងខ្ញុំក៏ចេញទៅ ហើយទេវតាមួយទៀតបានមកជួបគ្នា ។ ដោយប្រាប់ថាចូររត់ទៅប្រាប់មនុស្សកំឡោះនោះថា ក្នុងយេរូសាឡឹមនឹងមានមនុស្សអាស្រ័យនៅ ដូចជានៅអស់ទាំងភូមិតដែលឥតមានកំផែង ដោយព្រោះមានមនុស្សនឹងសត្វយ៉ាងសន្លឹកនៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតអញនឹងបានជាកំផែងភ្លើងដល់ទីក្រុងនៅព័ទ្ធជុំវិញ ហើយនឹងជាសិរីល្អនៅកណ្តាលនោះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវ ។ ”
- 2) ការផ្តោតរបស់សេចក្តីប្រៀបធៀបត្រូវបានដាក់នៅក្នុងការការពាររបស់យេរូសាឡឹម ដូចជាទីក្រុងដែលគ្មានជញ្ជាំង ជាមួយនឹងជញ្ជាំងភ្លើង ។ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងជាសិរីល្អនៃទីក្រុងនោះ ។ ការបញ្ជាក់នេះប្រាប់យើងអំពីសេចក្តីពិតដែលបរិបូរនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ។ តើវាជាអ្វី? ពួកគេចង្អុលទៅកាន់ការថែរក្សាយ៉ាងពិតប្រាកដដូចជាស្លូតច្បារអេដែន (លោកុប្បត្តិ 3:24) ហើយដូចជាការការពារនៃស្រុកសាម៉ារីនៃអ៊ីស្រាអែលខាងជើង ដែលការពារពីការវាយប្រហាររបស់ពួកស៊ីរី (II រាហាប្រត 6:15-19) ព្រះអម្ចាស់ជាអង្គការពារទ្វារនៃយេរូសាឡឹម ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ព្រះយេស៊ូវបានសង្កត់លើការពារទ្វារដងសំរាប់ស្រុករបស់ទ្រង់ យ៉ូហាន10:28-29 ។ “ខ្ញុំឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់វា វាមិនត្រូវវិនាសនៅអស់កល្បរៀងទៅ ក៏គ្មានអ្នកអាចឆក់យកវាពីដៃខ្ញុំបានទេ ។ ព្រះវរបិតាខ្ញុំ ទ្រង់ធំលើសជាងទាំងអស់ គ្មានអ្នកណាអាចនឹងឆក់យកវាចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំបានឡើយ ។ ” នៅពេលនេះយើងរស់នៅក្នុងជញ្ជាំងភ្លើងនៅក្នុងលោកិយ ដូចដែលយើងបានដឹងហើយថានៅពេលដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបានចេញពីអេស៊ីបតាមរយៈសសរភ្លើង ដែលបានថែរក្សាអ៊ីស្រាអែល ចេញពីការវាយប្រហាររបស់ពួកសាសន៍អេស៊ីប ។ វាជាជញ្ជាំងភ្លើង ។ អេសាយបានសង្កត់ថាជាការការពារដ៏ពិតសំរាប់ស្រុករបស់គាត់ ។ (អេសាយ 41:8-10) “តែឯង ឱអ៊ីស្រាអែល ជាអ្នកបំរើអញអើយ ព្រមទាំងយ៉ាកុប ដែលអញបានរើស ជាពូជអំប្រាហាំ

ដីជាសំឡាញ់របស់អញផង ។ គឺឯងដែលអញបានចាប់នាំមកពីចុងផែនដី ហើយបានហៅមកពីទីឆ្ងាយបំផុត ដោយនិយាយនឹងឯងថា ឯងជាអ្នកបំរើរបស់អញ អញបានរើសឯង មិនបានបោះបង់ចោលឯងទេ ។ កុំឲ្យភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិតអញនៅជាមួយនឹងឯង អញនឹងចម្រើនកំឡាំងដល់ឯង អើអញនឹងជួយឯង អើអញនឹងទ្រង់ ដោយស្តាំដីសុចរិតរបស់អញ ។” ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានសង្កត់លើនិមិត្តសញ្ញាដូច្នេះចង្អុលទៅ ប៉ុន្តែពេលនេះយើងរស់នៅក្នុងគ្រឿងសឹកដ៏ពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (អេភេសូ 6:10-11) “ឯសេចក្តីឯទៀត បងប្អូនអើយ ចូរមានកំឡាំងឡើងក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដោយប្ញទ្ធិបារមីរបស់ព្រះចេស្ដាទ្រង់ ។ ចូរពាក់គ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យអាចនឹងឈរមាំមួន ទាស់នឹងឧបាយកលទាំងអំបាលម៉ានរបស់អារក្ស ។” អេម៉ាញូអែលជាការការពារលើអស់ទាំងការការពារ ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងនឹងរក្សាសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ “អញនឹងនៅជាមួយនឹងឯងអស់កល្បជានិច្ច ។”

3) នៅពេលដែលយើងបំរើលោកិយនៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ យើងគួរតែអះអាងនូវការការពារនេះ ។ មនុស្សជាច្រើនកំពុងតែរង់ចាំ ដោយសារការនៅក្នុងអនាគតរបស់គេពីបញ្ហា លុយ សុខភាព និងទំនាក់ទំនង ។ បន្ទាប់មកយើងមើលទៅកាន់យេរូសាឡឹមថ្មី ខ្ញុំយេស៊ូវគ្រីស្ទជាធាតុនៃការប្រោសលោះជាបរិបូរ ។

II. ព្រះអម្ចាស់នឹងគ្រប់គ្រងលើនគរ

1) ខ 6-9 មានបន្ទូលថា “ហើយៗ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា ចូររត់ចេញពីស្រុកខាងជើងមកដ្បិតអញបានបែងចែកឯងរាល់គ្នាទៅដូចជាខ្យល់ទាំង៤នៅលើអាកាស នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ។ ហើយ ពួកស៊ីយ៉ូន ដែលនៅជាមួយនឹងកូនស្រីក្រុងបាប៊ីឡូនអើយ ចូរដោះខ្លួនឲ្យរួចចុះ ។ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា ក្រោយសិរីល្អ នោះទ្រង់បានចាត់អញទៅសាសន៍ដទៃ ដែលប្លន់ឯងរាល់គ្នា ពីព្រោះអ្នកណាដែលពាក់ឯងរាល់គ្នា នោះគឺជាពាល់ដល់ប្រស្រីព្រះនេត្រនៃទ្រង់ហើយ ។ ដ្បិតមើលអញនឹងងារដៃពីលើគេ ហើយគេនឹងត្រឡប់ជារបីបដល់ពួកអ្នកដែលបំរើគេវិញ នោះឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថា ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ ទ្រង់បានចាត់អញមក ។”

2) ចេញពីអត្ថបទនោះ យើងអាចរកឃើញធាតុមួយទៀតនៃនគរ ដូចជាផ្នែកនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើង ។ តើវាជាអ្វី? វាជាអ្វីដែលព្រះទ្រង់ផ្ទាល់គ្រប់គ្រងលើនគររបស់ព្រះដូចជាចេស្ដាដែលគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់នឹងផ្តល់សេរីភាពឲ្យរួចពីសភាពដែលត្រូវជាឈ្លើយរបស់បាប៊ីឡូន ។ ហើយទ្រង់នឹងបំផ្លាញសត្រូវរបស់ពួកគេដោយព្រះហស្តដ៏មានចេស្ដារបស់ទ្រង់ (ខ្យល់ទាំងបួន) ព្រះអម្ចាស់នៅតែស្រឡាញ់ស៊ីយ៉ូនដូចជាប្រស្រីភ្នែករបស់ទ្រង់ ហើយព្រះហស្តដែលកាត់ទោស

របស់ទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យពួកគេស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបានជ្រាលជ្រៅ ។ អាចនិយាយបានថា ចំណេះដឹងពីព្រះនឹងបានហូរហៀរនៅក្នុងផែនដីដោយការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់នៅលើនគរ ។

3) យើងពេលនេះកំពុងរស់នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែងនៅលើផែនដី ។ កម្ពុជាមិនអាចចាកចេញពីការគ្រប់គ្រងនៃរដ្ឋាភិបាលនេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែសង្កេតនូវការគ្រប់គ្រងដែលមានប្រសើរជាង ដែលជាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវស្វែងរកនគរនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមុននៅក្នុងជីវិតជាក់ស្តែងរបស់យើង ។ (ម៉ាថាយ 6:33) ពីព្រោះយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីប្រោសលោះនៃនគរនោះ ។

III. គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងចូលរួមនៅក្នុងទីក្រុង

1) ហើយសេចក្តីប្រោសលោះចង្អុលទៅកាន់ធាតុដ៏អស្ចារ្យមួយទៀត ។ វាជាចំណុចនៃសេចក្តីប្រោសលោះនៃសកលលោក លើកលែងតែជាតិសាសន៍ស៊ីយ៉ូន ។ ដូច្នេះ ខ 10-13 មានបន្ទូលថា “ឱកូនស្រីស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរច្រៀង ហើយមានចិត្តអរសប្បាយឡើង ដ្បិតព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា មើលអញមកហើយ អញនឹងនៅកណ្តាលឯងរាល់គ្នា ។ នៅក្រោនោះសាសន៍ជាច្រើននឹងចូលពួកខាងព្រះយេស៊ូវ គេនឹងបានជាស្រ្តីរបស់អញ ហើយអញនឹងនៅកណ្តាលឯងរាល់គ្នា នោះឯងនឹងដឹងថា ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារ ទ្រង់បានចាត់ឲ្យអញមកឯង ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់នឹងបានស្រុកយូដាទុកជាចំណែកមរតកនៃទ្រង់ នៅក្នុងស្រុកបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់នឹងរើសយកក្រុងយេរូសាឡឹមទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយអើយ ចូរនៅស្ងៀមចំពោះព្រះយេស៊ូវចុះ ដ្បិតទ្រង់បានតើនឡើង ចេញពីទីលំនៅបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ហើយ ។”

2) អត្ថបទទាំងនេះសង្កត់លើភាពជាសកលនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលជាស្ត្រីដែលត្រូវបានរើសតាំងក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ដែលនឹងត្រឡប់មកកាន់ស៊ីយ៉ូន ។ ពិតណាស់ទំនាយត្រូវបានសំរេចនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ។ កិច្ចការបានបង្ហាញថាមនុស្សជាតិបានប្រមូលផ្តុំនៅយេរូសាឡឹមនៅក្នុងពិធីបុណ្យទីហាសិប ។ ពួកគេជាក្រុមជំនុំសកលដំបូងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលផ្ទុកដោយសាសន៍ដទៃនិងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ។ នេះជាការសំរេចបំពេញលំអិតនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ដោយព្រះហស្តដែលគ្រប់គ្រង ។ ហើយពេលនេះយើងកំពុងតែរស់នៅក្នុងការនោះ ។

3) នៅពេលដែលយើងរៀនពីព្រះគម្ពីរនៅសាលានេះ យើងគួរតែមើលឃើញសេចក្តីប្រោសលោះពេញដោយសិរីល្អ ការការពារដ៏ពិត ការគ្រប់គ្រងដ៏មានអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ និងសេចក្តីប្រោសលោះជាសកល ។ ដោយសារគោលបំណងនេះ យើងត្រូវតែថ្វាយខ្លួនរបស់យើងដាច់ទៅកាន់ទ្រង់ ។ បន្ទាប់ពីយើងបានបញ្ចប់ការប្រកាសព្រះគុណដ៏បរិបូរនេះទៅកាន់អ្នកជិតខាងរបស់យើង

យើងនឹងទៅកាន់ពិភពលោកដ៏នៅអស់កល្ប ។

សរុបសេចក្តី ៖

សូមកុំមើលទៅកាន់រូបភាពដែលអាក្រក់ ដែលជាគំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវផ្ដោតទៅលើនិមិត្តដែលពេញសិរីល្អ ជាសេចក្តីប្រោសលោះដែលបរិបូរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវដាក់ទុនពេញមួយជីវិតរបស់យើងនៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ នេះជាសេចក្តីស្តាប់ស្តាប់របស់យើង ការឆ្លើយតបរបស់យើង នឹងជាប្រភពរបស់យើង និងជាចេស្តារបស់យើងនៅក្នុងលោកិយ ។

4 “អ្នកបំរើរបស់អញ មែករបស់អញ” (សាការី 3:1-10)

សេចក្តីណែនាំ ៖

ការនិមិត្តនេះបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃព្រះអម្ចាស់ដែលប្រោសលោះ ដែលបានដកថ្មដំបូងចេញទៅនឹងការងារថ្មី ។ យ៉ូស្វេដែលជាអ្នកពាក់កណ្តាតកខ្វក់ មានន័យថាជាសភាពដ៏អាក្រក់របស់អ៊ីស្រាអែល ។ ទីមួយ គ្រប់ទាំងអស់ព្រះអម្ចាស់មិនអើពើនឹងការចោទប្រកាន់របស់សាតាំងនហើយបានពាក្យមកដង្ហែរបស់ទ្រង់នៅលើព្រះសិរសា ។ ហើយទ្រង់បានសន្យាថានៅអនាគតមែកថ្មីនឹងត្រូវចេញមក ។ (8) នៅក្នុងអត្ថបទយើងស្គាល់នរណាជាមែកនិងអ្វីដែលយើងនឹងទទួល? ប្រសិនបើយើងស្គាល់អព្រះពរដែលពេញដោយសិរីរុងរឿង ។ តើព្រះពរប្រភេទនេះជាអ្វី?

I. ទ្រង់បានដកបាបទាំងអស់អស់កល្បជានិច្ច

1) អត្ថបទនេះស្រដៀងទៅនឹងយ៉ូប 1:1-3 (1) យ៉ូស្វេដែលបានក្រោកឈរនៅចំពោះអង្គសវនាការស្ថានសួគ៌ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយសាតាំង ។ ព្រះយេស៊ូបានស្តីបន្ទោសសាតាំងពីរដង ហើយទ្រង់បានដោះសំលៀកបំពាក់កខ្វក់របស់គាត់ ហើយបានពាក់មកដង្ហែនិងសំលៀកបំពាក់ថ្មីទៅដល់គាត់ (4-5) ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ការដូច្នេះដល់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា គាត់នឹងរក្សាច្បាប់របស់គាត់ ហើយនឹងឆ្លើយតបនឹងព្រះផ្ទះរបស់ខ្ញុំនិងដីរបស់ខ្ញុំ ។ (6-7)

2) នៅទីនេះយើងអាចរៀនការពិរយ៉ាងអំពីការទូលអង្វរ ។ 1) អំពើបាបបាននាំមកនូវការបរាជ័យទាំងស្រុងទៅកាន់យើង ។ សេចក្តីវិនាសអន្តរាយរបស់អ៊ីស្រាអែលចេញមកពីអំពើបាប ។ វាមិនមែនជាអំពើបាបអវិជ្ជមាន ប៉ុន្តែជាអំពើបាបវិជ្ជមាន ។ អំពើបាបខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកដឹកនាំមានគ្រោះថ្នាក់ជាង ។ 2) មានតែទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់អាចសម្អាតគ្រប់ទាំងអំពើបាប ។

ដោយសារការដាក់ទោសរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ការចោទប្រកាន់របស់សាតាំងមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ព្រះអម្ចាស់បានស្តីបន្ទោស ដែលពួកគេមិនអាចចោទប្រកាន់ពួកគេម្តងទៀត ។ ទេវតាបាននិយាយទៅកាន់អ្នកទាំងនោះដែលកំពុងឈរនៅចំពោះទ្រង់ថា “សូមយកសំលៀកបំពាក់ក្នុងរបស់គេចេញ ។” បន្ទាប់មកទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់យ៉ូស្វេ “មើល អញបានដកអំពើបាបរបស់ឯងចេញហើយ ហើយអញនឹងពាក់សំលៀកបំពាក់ថ្មីលើឯង ។”

3) “ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ឬព្រះយេហូវ៉ាចង្អុលទៅសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង ។ ការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ អាចអត់ទោសបាបរបស់យើងបាន ។ (ហេព្រើរ 10:17) យើងមិនគួរស្វែងរកហេតុផលដែលត្រូវបាត់បង់ចេស្តានិងការរីករាយឡើង ។ តើយើងមានដោយរៀបរាងនៅពេលដែលយើងមិនបានធ្វើការដែលវិជ្ជមាន? យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅរកភាពពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីស្រឡាញ់និងជំនួយដែលតែងតែប្រែប្រួលទៅកាន់អ្នកជិតខាងយើងនោះចេញមកពីការអធិស្ឋានដោយរសាយ ។

II. ទ្រង់យាងមកដូចជាមែករបស់យើង

1) នៅក្នុងខ 8-10 យើងអាចមើលឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការនិម្មិត ។ វាជាកិច្ចការរបស់ខ្មែរថ្មីដែលនៅក្នុងការនិម្មិតនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ “ឱយេស្ទជាសម្តេចសង្ឃឹមយូរស្តាប់ឥឡូវព្រមទាំងពួកអ្នកដែលអង្គុយនៅជាមួយនឹងឯងផង ពីគេជាពួកដែលជាទីអស្ចារ្យ ដ្បិតមើល អញនឹងឲ្យអ្នកបំរើរបស់អញឈ្មោះ លំពង់ ចេញមក ។” (8, អេសាយ 11:1 យេរេមា 23:5)

2) តើខ្មែរនោះត្រូវធ្វើដូចម្តេច? 1) ទ្រង់នឹងចាប់ផ្តើមព័ន្ធកិច្ចថ្មី ។ ដូចជាបុរសទីពីរ ឬអ័ដាមចុងក្រោយដែលនឹងសំអាតអស់អំពើបាប ហើយសំរេចបំពេញការថ្មី ។ ទ្រង់នឹងសំរេចបំពេញនូវការចលនារបស់ខ្មែរថ្មី ចលនារបស់គ្រាប់ពូជដ៏ល្អិត និងចលនារបស់មេដំបែ មិនមែនជាឈើដែលឆេះត្រូវបានដកចេញពីភ្លើងនោះទេ (II កូរិនថូស 5:17) ។ នៅពេលដែលយើងភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទនោះទ្រង់អាចបង្កើតផលផ្លែជាបរិបូរ ។ (យ៉ូហាន 15:5)

3) តាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាប្រសិទ្ធភាពនៃការអត់ទោសបាបត្រូវបានធ្វើឡើងជាអស់កល្ប ។ ថ្មីដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅចំពោះយ៉ូស្វេចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅខ 9 ភ្នែកទាំងប្រាំពីរនៅថ្មី និងពាក្យដែលបានចំណាំនៅលើថ្មនោះ មានន័យថាជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកនៅលើពិភពលោកទាំងមូល ។ ទ្រង់បានបង្កើតឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រសិទ្ធភាព ។ “ចូរមើលថ្មីដែលអញបានដាក់នៅមុខយេស៊ូចុះ នៅថ្មីតែមួយនោះមានភ្នែក៧ ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកបរិវារ ទ្រង់មានបន្ទូលថា មើលអញនឹងចរឹកចម្លាក់ដែលត្រូវឆ្លាក់នៅថ្មនោះ

ហើយនឹងដកយកសេចក្តីទុច្ចរិតពីស្រុកនេះចេញក្នុងមួយថ្ងៃ ។ ”

- 1) កិច្ចការប្រាំពីរបស់អារក្សនឹងទៅក្លែងក្លាយ ប៉ុន្តែកិច្ចការរបស់វិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរវិញនឹងបានជាពិតប្រាកដវិញ ។ ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញនូវប្រសិទ្ធិភាពដោយចេតនារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ 3) ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណពិតប្រាកដនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ខ 10 មានបន្ទូលមកកាន់យើងពីជីវិតពេញបរិបូរនៅថ្ងៃនោះ ។ នៅថ្ងៃនោះមានបន្ទូលថា “ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារទ្រង់មានបន្ទូលថា នៅថ្ងៃនោះ ឯងរាល់គ្នានឹងអញ្ជើញអ្នកជិតខាងរបស់ឯងមក នៅក្រោមដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយក្រោមដើមល្វាឃ្លៀងខ្លួន ។ ”
- 2) មនុស្សនឹងចង្អុលទៅកាន់គ្រីស្ទាននៅសញ្ញាថ្មី ។ ថ្ងៃនោះនឹងបង្ហាញពីការប្រកបខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់ត្រូវបានហៅជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវ ឬជាព្រះយេស៊ូវ បានធ្វើការមុន២០០០ឆ្នាំ ហើយឥឡូវនេះធ្វើការនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ។ ចូររំពឹងការថ្មី ។ ចូរទទួលការអត់ទោសបាប ។ ចូររំពឹងការប្រកបគ្នាជាបរិបូរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ចូរយើងទៅកាន់ទីដែលពេញដោយព្រះពរនេះ ។

III. យើងគួរតែនាំមកនូវផលផ្លែដោយការនៅជាប់នឹងខ្មែង

- 1) ដូចជាខ្មែងដែលខ្សោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកនៅក្នុងផែនដី ដើម្បីនឹងនាំមកនូវផលផ្លែដល់បរិបូរណ៍នៅក្នុងពិភពលោក ។ បើទោះជាទ្រង់ជាខ្មែងដ៏ខ្សោយហើយមានមុខមាត់ដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ គង់តែទ្រង់នឹងបានខ្លាំងបំផុតនិងស្អាតបំផុតនៅក្នុងលោកិយនិងនៅលើស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះគ្រប់ទាំងខ្មែងតូចៗដូចជាពួកជំនុំ ដែលយើងអាចនាំមកនូវផលផ្លែជាបរិបូរនៅក្នុងលោកិយ ។ (យ៉ូហាន 15:5) តើអ្វីទៅជាលក្ខខណ្ឌ? នោះគឺត្រូវតែនៅជាប់នឹងទ្រង់ ។ តើវាមានន័យដូចម្តេច? វាជាការទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទហើយនៅជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងទ្រង់ ។
- 2) តើជាប្រភេទផលផ្លែអ្វី? វាមានពីរប្រភេទ ។ មួយជាផលផ្លែខាងលក្ខណៈ ។ ហើយមួយទៀតជាផលផ្លែនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ វាមានន័យថាជាការនាំយកនូវសិស្សនៅក្នុងលោកិយ ។ តើយើងអាចនាំមកនូវផលផ្លែដោយរបៀបណា? នោះជាការនៅជាប់នឹងខ្មែង ។
- 3) ជាពិសេសយើងរស់នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនៅក្នុងលោកិយ ។ គោលដៅរបស់យើងត្រូវតែបង្កើតផលផ្លែឲ្យបានច្រើន ។ ជាការស្តារនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តា និងភាពបរិសុទ្ធ ។ តាមរយៈការអធិស្ឋានជាច្រើននិងការសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូល នោះយើងនឹងអាចភ្ជាក់នូវការបង្កើតនូវផលផ្លែជាបរិបូរនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

សរុបសេចក្តី ៖

យោងតាមទំនាយរបស់សាការី ខ្មែងបានមកលើផែនដី ។ ទ្រង់បានសម្រេចគ្រប់ផែនការទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់អំណាចចេញពីស្ថានរបស់យើង ។ នៅក្នុងខ្មែងនោះយើងអាចនឹងផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបឆ្មុះរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែខិតខំលះលើសកកម្មផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីនឹងផ្សាយដំណឹងល្អនៅតាមភូមិ ។ ចូរយើងឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ។

5 និមិត្តនៃជើងចង្កៀងមាស (សាការី 4:1-14)

សេចក្តីផ្តើម ៖

1) នៅពេលនេះយើងមើលឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏បរិបូរណ៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈនិមិត្តទាំងប្រាំមួយរបស់សាការី ។ នៅពេលដែលយើងអាននូវនិមិត្តនោះ យើងមើលឃើញការបើកសំដែងជារូបភាពដែលផ្តោតលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រៀបធៀបទៅកាន់ការនិមិត្តទីបួន ដែលផ្តោតទៅលើព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងមើលឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើង ។ តើអ្នកអាចមើលឃើញការនេះនៅក្នុងនិមិត្តរបស់សាការីឬទេ?

2) ជាពិសេសការនិមិត្តនៅក្នុងអត្ថបទសង្កត់ធ្ងន់ថា មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចផ្លាស់ប្តូរភ្នំធំទៅជាទីរាបស្មើបាន ។ នៅខ 7 មានបន្ទូលថា “ភ្នំធំអើយ តើឯងជាអ្វី? នៅចំពោះសេរូបាបិល ឯងនឹងទៅជាដីដែលរាបស្មើ ។” នៅទីនេះ ជើងចង្កៀងមាសចង្អុលទៅក្រុមជំនុំនិងប្រេងមាសជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយនឹងខ្មែងពីរនៃដើមឈើប្រេងជា យ៉ូសេនិងសេរូបាបិល ដែលជាអ្នកបានត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

I. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទេចក្តីទៅជាដីដែលរាបស្មើ

1) ដំបូងបង្អស់ យើងមើលឃើញជើងចង្កៀង (ម៉រណេ) នៅក្នុងនិមិត្ត ។ តើអ្នកយល់ពីអត្ថន័យនោះទេ? រូបភាពនៃជើងចង្កៀងមាសសុទ្ធចង្អុលទៅកាន់ការលូតលាស់នៃក្រុមជំនុំ ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងដោយកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ កិច្ចការនេះបានកើតឡើងទាំងនៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី ។ យើងជឿគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ដែលបានផ្តោតទៅលើសេចក្តីប្រោសលោះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងនិមិត្តរូប ឬដោយសេចក្តី

ពិតផ្ទាល់ ។

ហើយនៅក្នុងការរំលឹករបស់កណ្តាតម្ពីរកិច្ចការ យើងអាចយល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលអាចសំរេចសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

- នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងចុះមកលើក្រុមជំនុំ នោះពួកគេបានទទួលព្រះអម្ចាស់ជាម្ចាស់ ។ (កិច្ចការ 1:8 “ប៉ុន្តែកាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្ដា ហើយនឹងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង ។”)
- នៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកលើពួកជំនុំ (2:1-2 “កាលបុណ្យទីហាសិបបានមកដល់ នោះគេមានចិត្តព្រមព្រៀងប្រជុំទាំងអស់គ្នានៅកន្លែងតែមួយ ។ ស្រាប់តែមានពួសួរពីលើមេឃ ដូចជាខ្យល់បក់គំហុកយ៉ាងខ្លាំងមកពេញក្នុងផ្ទះដែលគេអង្គុយនៅ ។”)
- ហើយនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើគេ ហ្នឹងមនុស្សបានទទួលព្រះចេស្ដាមួយទៀត ។ And when (4:26-29 “ពួកមហាក្សត្រនៅផែនដីលើកគ្នាឡើង ពួកគ្រប់គ្រងទាំងប៉ុន្មានក៏ប្រឹក្សាគ្នាទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទនៃទ្រង់ ។ ប្រាកដមែនហើយដ្បិតនៅក្នុងនេះ ស្តេចហេរ៉ូដនឹងលោកប៉ុនទាស់ពីឡាត់បានប្រជុំគ្នា ព្រមទាំងពួកសាសន៍ដទៃ និងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ទាស់នឹងព្រះយេស៊ូវ ជាអ្នកបម្រើបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងឲ្យ ។ ដើម្បីធ្វើអស់ទាំងការដែលព្រះហស្តទ្រង់ និងព្រះដំរិះទ្រង់ បានគិតសំរេចជាមុន ។ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទតមើលសេចក្តីកំហែងរបស់គេ ហើយសូមប្រទានឲ្យពួកអ្នកបម្រើទ្រង់បានផ្សាយព្រះបន្ទូលដោយសេចក្តីក្លាហានដ៏ពោរពេញ ។”)
- នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកលើក្រុមជំនុំ ទ្វារដំណឹងល្អត្រូវបានបើកទៅកាន់ពួកសាសន៍ដទៃ ដោយចាប់ផ្តើមពីក្រុមគ្រួសាររបស់លោកកូនីណាស ។ (10:45 “ឯពួកអ្នកជឿក្នុងពួកកាត់ស្បែកទាំងប៉ុន្មាន ដែលមកជាមួយនឹងពេត្រុស គេក៏មានសេចក្តីអស្ចារ្យខ្លាំងពីដំណើរដែល អំណោយទានជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានចាក់មកលើសាសន៍ដទៃដូច្នេះដែរ ។”)
- ហើយព្រះវិញ្ញាណបានផ្តល់ទិសដៅនៃការបញ្ជូនបេសកជននៅក្រុមជំនុំអាន់ទីយ៉ុក (13:2 “កំពុងដែលអ្នកនោះធ្វើការងារ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទាំងតម ។ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលប្រាប់ថា ចូរញែកបាណាបាននឹងសុលចេញឲ្យខ្ញុំ សំរាប់ការងារដែលខ្ញុំហៅគេឲ្យធ្វើ ។”)
- ហើយទ្វារនៃដំណឹងល្អក៏បានបើកទៅកាន់អឺរ៉ុប ។ ក្រុមជំនុំបានទទួលការបញ្ជូននៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (16:6-7 “កាលបានដើរកាត់ស្រុកព្រីតា និងដែនខេត្តកាឡាទី នោះព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធទ្រង់ឃាត់មិនឲ្យផ្សាយព្រះបន្ទូលនៅស្រុកអាស៊ីទេ ។ បានជានាំគ្នាចុះទៅឯស្រុកមីស៊ីវិញ ហើយខំចូលទៅក្នុងស្រុកប៊ីធូនា ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណមិនអនុញ្ញាតឲ្យចូលទេ ។”)

- កាលដែលគ្រប់ទាំងបញ្ហាត្រូវបានដកចេញដោយចេតនារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយសារ នយោបាយ នោះដោយសាសនានិងវិញ្ញាណបានចូលទៅក្នុងដីផង ។ នៅចំពោះពួកជំនុំគ្រប់ ទាំងថ្មដំបូងនឹងត្រូវប្តូរជាដីរាបស្មើវិញ ។

ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ទ្រង់តាមរយៈសកម្មភាពនៃភ្នែកទាំងប្រាំពីរ (10, 3:9) ។ វិញ្ញាណដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់គ្រប់ទីកន្លែងនឹងក្លាយជាដីដែលរាបស្មើ ។ កិច្ចការ របស់ទេវតាដែលគ្រប់គ្រងគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ជាកិច្ចការដែលដកនូវស្នែងចេញ ជាកិច្ចការនៃ ការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់និងកិច្ចការដោះបាបទាំងអស់ (3:9) ត្រូវបានសំរេចដោយការទំនាក់ ទំនងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ វាជាសេចក្តីសន្យានៃគ្រាចុងក្រោយ ។ (អេសាយ 40:4,42:16 ម៉ាថាយ 17:20, 21:21-22 ម៉ាកុស 11:22-23 លូកា 17:6 ១កូរិនថូស 13:2) ។ ពីព្រោះគ្រប់ ទាំងភ្នំនៃអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានបំផ្លាញនៅចំពោះយើង គ្រប់ទាំងបញ្ហាត្រូវបានអនុវត្តរួច ហើយ ។ នៅពេលដែលអ្នកជួបភ្នំនៃបញ្ហាមួយចំនួន ចូរបង្គាប់វានៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ។ នោះវានឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅចំពោះអ្នកយ៉ាងអស្ចារ្យ ។

II. ព្រះសំរេចបំពេញព្រះហឫទ័យទ្រង់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

វិញ្ញាណត្រូវការអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណដើម្បីនឹងការលូតលាស់នៃក្រុមជំនុំ ។ ពួកគេជា មនុស្សដែលឈររឹងមាំបំរើព្រះអម្ចាស់ ។ (14 ដូច្នេះទ្រង់មានបន្ទូលថា “មនុស្សពីរនាក់នេះដែល ទទួលការចាក់ប្រេងតាំងដើម្បីនឹងបំរើព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល ។”) សេរូបាបិលនិងយ៉ូសេ ដែលជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ ជាប្រព័ន្ធបង្ហូរនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បើទោះជាមានប្រធានពាន់ អគ្គិសនីឆ្លាចរត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគ្មានប្រព័ន្ធដឹកនាំអគ្គិសនីទេ នោះវាមិនមានប្រយោជន៍ឡើយ ។ តើអត្ថបទសន្យាអ្វីតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? ទ្រង់ធ្វើឲ្យភ្នំធំទៅជាដីដែលរាបស្មើ ។ (គោល បំណង-ការសំរេចបំពេញ) ហើយបានចាប់ផ្តើមវិហារ (ប្រេងមានដែលជម្រុញ-ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ) ហើយបានសំរេចនូវវិហារ (វិធីសាស្ត្រ-សេចក្តីស្មោះត្រង់) ។ ដោយអ្នកដឹកនាំខាង វិញ្ញាណរបស់គេ កិច្ចការរបស់ព្រះនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់យើង នឹងត្រូវបានសំរេច ។ ដូច្នេះយើងត្រូវ តែអធិស្ឋាន ឲ្យអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណរបស់យើងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

III. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់នៃការអធិស្ឋាន

- 1) ទៅកាន់កិច្ចការរបស់សេរូបាបិល ហ្នឹងមនុស្សបានឆ្លើយតបការស្តាប់បង្គាប់ ការឯកភាព

និងការសហការ ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា សេរូបាបិលនូវព្រះគុណ ព្រះគុណ ។ វាមានន័យថា ពួកគេអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការតាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់គត់ ។ ព្រះអម្ចាស់បានទាមទារការឆ្លើយតបនៃគ្រប់រូបកាយទាំងអស់ ។ ខ 7 មានបន្ទូលថា “ឱភ្នំធំអើយ តើឯងជាអ្វី ឯងនឹងត្រូវត្រឡប់ជាដីរាបស្មើវិញ នៅចំពោះសូរ្យបាបិល ហើយលោកនឹងនាំយកថ្ម ជាកំពូលចេញមក ដោយមានសំរែកស្រែកហៅថា សូមឲ្យបានប្រកបដោយព្រះគុណ អើដោយព្រះគុណចុះ ។” ហើយនៅខ 10 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតតើអ្នកណាបានមើលងាយក្នុងថ្ងៃនៃការបន្តិចបន្តួចនោះ ពីព្រោះទាំង៧នាក់នោះនឹងរីករាយឡើង ហើយនឹងមានកូនតឹង នៅក្នុងដែរបស់សូរ្យបាបិលផង ទាំងអស់នេះជាព្រះនេត្រនៃព្រះយេស៊ូវ ដែលទតចុះឡើងនៅពេញលើផែនដីទាំងមូល ។” ការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធជាផ្លូវកាត់នៃកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ ។ ដូច្នេះការស្តាប់បង្គាប់ប្រសើរជាងដង្វាយ ។ ជាពិសេសការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធជាឧបករណ៍ ដែលសំរេចបំពេញកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ មិនមានការអធិស្ឋានមិនមានកិច្ចការអ្វីឡើយ ។ .

2) ថ្ងៃនេះយើងនឹងត្រួតពិនិត្យការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងនៅក្នុងការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះម្តងទៀត ។ បន្ទាប់មកបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានសំរេចនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

សរុបសេចក្តី ៖

តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាថ្មី ។ ចូរយើងប្រថ្នានូវសេចក្តីពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលកិច្ចការបើកសំដែងមកកាន់យើងគ្រប់ពេល ដើម្បីឲ្យមានលំហូរនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ចូរយើងជឿការនោះ ហើយខិតចូលទៅកាន់ការនោះ ដើម្បីនឹងផ្លាស់ប្តូរទៅកាន់ដីដែលរាបស្មើនៅមុខអ្នក ។ ពីព្រោះគ្រប់ភ្នំទាំងអស់នឹងក្លាយទៅជាដីដែលរាបស្មើនៅចំពោះក្រុមជំនុំ ។

6. ប្រាជ្ញារបស់ព្រះនៅក្នុងការកាត់ទោស (សាការី 5:1-11)

សេចក្តីផ្តើម ៖

1) អត្ថបទបង្ហាញពីប្រាជ្ញានៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះតាមរយៈការពីរយ៉ាង និមិត្តនាំគម្ពីរដែលកំពុងឆ្លង និងនិមិត្តនៃស្ត្រីនៅក្នុងអេដាមួយនៅក្នុងនិមិត្តមួយ ។ ពីព្រោះនិមិត្តរូបពីរពន្យល់ពីការកាត់ទោសដល់ពួកអ៊ីស្រាអែល ដែលត្រូវបានពុករលួយដោយអំពើបាបដ៏ធ្ងន់របស់គេ (ការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ និងសាហាយស្មន់) ។

2) តើអ្វីទៅជាប្រាជ្ញានៃការកាត់ទោសដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើ?

I. ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងអំពើបាប

1) តើស្ត្រីនៅក្នុងអេដាមានន័យយ៉ាងណា? វាមានន័យថាជាអំពើបាបរបស់លោកិយ ។

ខ 6 មានបន្ទូលថា “តើវាជាអ្វី?” គាត់ឆ្លើយទៅថា “វាជាកន្ត្រក” ហើយគាត់បាបបន្ថែមថា “នេះជាសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ប្រជារាស្ត្រនៅពាសពេញទឹកដីទាំងអស់ ។”

ខ 7-8 “រួចឃើញមានគេលើកសំណង់ទាំងអស់ហាបឡើង ហើយឃើញមានស្ត្រីម្នាក់អង្គុយក្នុងរង្វាល់នោះ ។ ទេវតាប្រាប់ថា នេះគឺជាអំពើអាក្រក់ រួចក៏សង្កត់នាងចុះទៅក្នុងរង្វាល់ ព្រមទាំងដាក់ដុំសំណនោះ គ្របនៅមាត់រង្វាល់ផង ។”

គំរូនៃរង្វាល់មានន័យថា ការគ្រប់គ្រងនូវសតិបញ្ញារបស់រាស្ត្រយូដា ។ នេះជាប្រាជ្ញាដែលព្រះហឫទ័យនូវអំពើបាបដ៏អាក្រក់នៅក្នុងលោកិយពេលនេះ ។

ទឹកជំនន់របស់លូអេបានគ្រប់គ្រងនូវសេចក្តីពុករលួយដ៏អាក្រក់របស់អំពើបាបលោកិយ ។ (លោកុប្បត្តិ 6 :)

1) អំពើបាបពេលបច្ចុប្បន្នដែលបានរាលដាលយ៉ាងរហ័សទៅកាន់លោកិយ នឹងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាសូរសំលឹងរបស់មាន់រងាយ (ពេត្រុស) ការនិយាយរបស់សត្វលា (បាឡាម) តាមរយៈការទុក្ខលំបាកមួយចំនួន ។ យើងគួរតែស្តាប់ទៅកាន់សូរសៀងនៃសតិបញ្ញាដែលល្អ ។

II. ព្រះបែងចែករវាងសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីអាក្រក់

1) ខ 9 មានបន្ទូលថា “នោះខ្ញុំបានងើបភ្នែកឡើងទៅ ហើយឃើញមានស្ត្រី២នាក់ចេញមកមានស្លាបដូចជាកុក ដែលជក់ដោយខ្យល់ គេក៏លើករង្វាល់នោះឡើង នៅកណ្តាលផែនដីនឹងផ្ទៃមេឃ ។” ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងអំពើបាបហើយក៏បែងចែកនូវសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីអាក្រក់ ។

ខ 10-11 មានបន្ទូលថា “រួចខ្ញុំសួរទៅទេវតាដែលពោលនឹងខ្ញុំថា ស្ត្រីទាំងពីរនេះនាំយករង្វាល់ទៅឯណា ។ ទេវតាក៏តបថា គេយកទៅធ្វើផ្ទះឲ្យនាងនៅក្នុងស្រុកស៊ីណើរ កាលណាផ្ទះបានស្រេចហើយនោះនាងនឹងបានតាំងនៅទីនោះ ក្នុងកន្លែងរបស់ខ្លួន ។”

2) នៅក្នុងលោកិយយើងបែងចែកការពិរយ៉ាងដោយច្បាស់លាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ នេះ ជាប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

III. ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសេរីភាពដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

1. ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងបំណងខាងអំពើបាបដោយកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ខ 9 មាន បន្ទូលថា “នោះខ្ញុំបានងើបភ្នែកឡើងទៅ ហើយឃើញមានស្រ្តី២នាក់ចេញមក មានស្លាបដូចជាកុក ដែលជក់ដោយខ្យល់ គេក៏លើករង្វាល់នោះឡើង នៅកណ្តាលផែនដីនឹងផ្ទៃមេឃ ។” ស្លាបដូចជា រទេះរបស់ចេរូប៊ីននៅក្នុងអេសេគាល 1:23-25 ។

2. សេរីភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទេចយើងដកសេរីភាពចេញពីអំពើបាប ការស្តាប់ស្តល់ចេញពីសេចក្តីត្រូវការនិងព្រះគុណចេញពីបន្ទានៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទានរបស់យើង ។

សរុបសេចក្តី ៖

នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចនិងបេសកកម្មគ្រូគង្វាលរបស់យើង យើងត្រូវរៀនពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ។ គ្រូគង្វាលច្បងនិងចាស់ទុំ គួរតែប្រើប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងលោកិយនេះ ។ ដោយសារផ្នែកបេសកកម្មរបស់យើង ពោរពេញដោយឧបករណ៍ខាងលោកិយច្រើន ដែលទាស់ទងនឹងប្រាជ្ញាមកពីស្ថានសួគ៌ ។ យើងគួរតែស្វែងរកប្រាជ្ញាដែលនៅខាងលើដូចជាយ៉ាកុបបានបញ្ជាក់ (យ៉ាកុប 3:13-18) ។

7. និមិត្តរទេះបួន (សាការី 6:1-15)

សេចក្តីណែនាំ ៖

និមិត្តនៃរទេះទាំងបួនជានិមិត្តចុងក្រោយនៅក្នុងសាការី ជាពិសេសត្រូវបានបញ្ចប់ពីខ 1-8 ។ ចាប់ពីខ 9 ពិធីអភិសេកបានបង្ហាញឲ្យឃើញ ។ បើទោះជាការអភិសេកគ្រាន់តែជាសញ្ញាសំគាល់ តែវា សំខាន់ខ្លាំងណាស់ ដោយបានចង្អុលទៅកាន់ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះមេស៊ីជាស្តេច ។ (9-14) “មនុស្សដែលត្រូវបានហៅថាជាមែក” មកដើម្បីសាងសង់ជាថ្មីនូវព្រះវិហារ ហើយសោយរាជ្យលើ ដោយសន្តិភាព ។ ទីនេះយើងស្តាប់ ដែលសារដែលជាចំណុចកណ្តាលរបស់សាការីគឺ ជាការកើតជាថ្មី ដែលពួកគេគួរតែដេញតាម តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូចជានៅក្នុងព្រះបន្ទូល រ៉ូម 8:28 សេចក្តីសប្បុរសដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រេចបំពេញនៅក្នុងយើង គឺចង្អុលទៅកាន់ការកើតជាថ្មីខាង

វិញ្ញាណ ដោយការនិយាយការពិរយ៉ាងនៅក្នុងអត្ថបទ ។ តើការទាំងនោះជាអ្វីទៅ?

I វាមានន័យថាជាព័ន្ធកិច្ចដែលស្តាប់ស្តាប់

សកម្មភាពរបស់រទេះទាំងបួននៅក្នុងអត្ថបទមានទាក់ទងនឹងការនិមិត្តទីមួយ ។ សកម្មភាពនៃសេះ ក្រហម សេះស សេះខ្មៅ និងសេះចម្រុះពរ បង្ហាញពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ដែលបានបំផ្លាញពួកសាសន៍ អ៊ីស្រាអែល ដូចជាសាសន៍ស៊ីរី បាប៊ីឡូន និងអេស៊ីប ។ តាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រ សាសន៍ទាំងនេះ ត្រូវបានវិនាសជាពិតប្រាកដ ។ វាជាការសំរេចបំពេញនៃខ 8 “មើល សេះដែលចេញទៅឯស្រុក នៅទិសខាងជើង បានរំលាប់ចិត្តអញចំពោះស្រុកខាងជើងនោះហើយ ។” នេះជាសេចក្តីចម្លងចម្រើន របស់ព្រះមេស៊ី និងវាក៏ចង្អុលប្រាប់ថា នៅចំពោះសេរីបាប៊ីល ភ្នំដ៏សម្បើមនឹងត្រូវប្រែជាដីរាបស្មើ ។

ទីនេះ យើងអាចរៀនការអស្ចារ្យពីរនៃព្រះអម្ចាស់

- 1) ទីមួយ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងរូបភាព “រទេះចេញមកពី ភ្នំលង្ហិន” ។ កិច្ចការរបស់ទ្រង់ និងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ដូចដែលរទេះចេញមកពីភ្នំដ៏ខ្លាំងខ្លា នឹង ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយម្ចាស់រទេះនោះ ។
- 2) ទីពីរ ហើយយើងក៏សង្កេតឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលខ្យល់ទាំងបួននៃស្ថាន សួតិចង្អុលបង្ហាញ ។ ទ្រង់ធ្វើការសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ក៏ដូចជាសំរាប់ការកាត់ទោស ។ ទ្រង់ ធ្វើការដូចជាខ្យល់ ហើយកិច្ចការរបស់ទ្រង់នឹងសំរេចទាំងស្រុងនិងស្តាប់ស្តាប់ ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃ ឈើឆ្កាងផ្តល់ដល់យើងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ស្តាប់ស្តាប់ពិត តាមរយៈកិច្ចការដ៏ពេញដោយប្រាជ្ញា របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាពិសេសយើងអាចមានអារម្មណ៍ថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងល្អ គ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ យើងរីករាយនឹងការស្តាប់ស្តាប់ពិត ដែលចេញមកពីឈើ ឆ្កាង សេចក្តីរស់ឡើងវិញ និងព្រះវិញ្ញាណ ។

អាថ៌កំបាំងដែលដាវីតយកឈ្នះលើគ្រប់ខ្លាំងសត្រូវរបស់គាត់ គឺដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ អម្ចាស់ ដែលជាឧទាហរណ៍សំរាប់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ។ បើទោះជាគាត់ត្រូវបានបៀតបៀនដោយ សូលយ៉ាងខ្លាំង ហើយគាត់បានព្យាយាមសំលាប់ដាវីតជាច្រើនដង តែដាវីតមិនបានប្រើវិធីសាស្ត្រ ដែលខុសឆ្គងនោះឡើយ ។ ជាចុងក្រោយ គាត់បានក្លាយជាបណ្តាញមួយដែលមានប្រយោជន៍សំ រាប់ព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ។

- 1) តើអ្នកជឿថាព្រះធ្វើការអស្ចារ្យនៅក្នុងយើងឬទេ? យើងត្រូវតែធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ទៅតាម

កិច្ចការដែលគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅក្នុងសប្តាហ៍នេះ យើងគួរតែដេញតាមព័ន្ធ កិច្ចដែលស្តាប់ស្តាប់ពិតប្រាកដ ចិត្តដែលស្តាប់ស្តាប់នៅក្នុងជីវិតនៅក្នុងសាលារបស់យើង ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវស្វែងរកកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ សូមបញ្ឈប់ការទុកចិត្ត លើចំនុចល្អរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចូរដេញតាមដើម្បីទុកចិត្តដល់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ ។

II. វាមានន័យថាការសម្រេចនូវសេចក្តីសុខសាន្ត

1) នៅក្នុងខ 5, ទស្សនិយភាពនៃការធ្វើការឡើងគ្រងរាជ្យត្រូវបានបង្ហាញ ។ “នោះទេវតាប មកខ្ញុំថា នេះគឺជាខ្យល់ទាំងបួនទិសនៅលើអាកាស ដែលចេញពីចំពោះព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល ។” ដោយសារការនេះ សេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកដែលរំលងគ្រលប់ ហេលដា ចូបៀ យ៉ូយ៉ាដា និង យ៉ូសៀ ត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ជាពិសេសព្រះមេស៊ី ជាមែកថ្មីដែលចេញ មកក្នុងលោកិយ ហើយសង់ឡើងវិញនូវព្រះវិហារ ហើយសម្រេចកិច្ចការនៃសេចក្តីសុខសាន្ត ។ (12 ហើយប្រាប់លោកថា ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះ មើលមនុស្សដែលឈ្មោះថា “លំពង់” នឹងពន្លកដុះឡើងពីកន្លែងរបស់ខ្លួន ហើយនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវឡើង ។) ទ្រង់ជាមហាសង្ឃនិងជាស្តេច ដែលទ្រង់សម្រេចកិច្ចការខាងសេចក្តីសុខសាន្ត ។ ពិតណាស់ទ្រង់សម្រេចបំពេញគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ។ នេះជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីអំណរនៅក្នុង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ វាជាការសម្រេចបំពេញនៃ 3:10, “ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារ ទ្រង់មាន បន្ទូលថា នៅថ្ងៃនោះ ឯងរាល់គ្នានឹងអញ្ជើញអ្នកជិតខាងរបស់ឯងមក នៅក្រោមដើមទំពាំងបាយ ជូរ ហើយក្រោមដើមល្វាវៀងខ្លួន ។”

2) ថ្ងៃនេះពិភពលោករបស់យើងត្រូវការសេចក្តីសុខសាន្តពីស្ថានសួគ៌ ។ គ្រប់សេចក្តីសុខសាន្ត ទាំងអស់របស់បុគ្គល ក្រុមគ្រួសារ និងប្រទេសជាតិ ចេញមកពីជីវិតដែលមានព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល ។ ហេតុអ្វី? ពីព្រោះសេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដចេញមកពីមែក ជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែនៅជាប់នឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ មានន័យថាត្រូវទទួលស្គាល់ភាពជាព្រះអម្ចាស់របស់ទ្រង់ គ្រប់ពេលគ្រប់ទីកន្លែង ។ ដូច្នេះយើងត្រូវទំលាប់អធិស្ឋាន និងសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដូចជាយើងបានដឹងហើយថា ភាពអស្ចារ្យរបស់ដាវីតចេញមកពីការនៅជាប់នឹងភាពជាព្រះអម្ចាស់ របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះគាត់មិនបានចង់សំលាប់ស្តេច សូលបានធ្វើទាស់នឹងភាពជាព្រះអម្ចាស់ ។ នៅពេលដែលមិត្តរបស់គាត់បានជម្រុញនូវភាពជាព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ គាត់មិនចូលចិត្តធ្វើ ជាម្ចាស់នៅពេលដែលមានឱកាសល្អនោះទេ ។ ហេតុអ្វី? ពីព្រោះគាត់ដឹងថាព្រះអម្ចាស់ពិតនៅក្នុង

ស្ថានភាពរបស់គាត់ នោះគាត់អាចបំរើព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ នេះជារបៀបនៃសេចក្តីសុខសាន្តពិតដែលចេញមកពីព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។

យើងត្រូវតែពិនិត្យលើចិត្តដែលស្តាប់ស្តាប់និងសន្តិភាពនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់យើង ។ តើអ្នកមានចិត្តដូចនេះនៅក្នុងជីវិតនៅក្នុងសាលារបស់អ្នកទេ? ពីម្សិលមិញ ខ្ញុំបានជួបមនុស្សពីរនាក់នៅក្នុងភូមិ ។ ពួកគេមិនមានចិត្តដែលស្តាប់ស្តាប់និងសុខសាន្តនៅក្នុងជីវិតរបស់គេទេ ។ មនុស្សម្នាក់មានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមិនធម្មតានៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ។ គាត់មានប្រពន្ធប្រាំដូចស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីនៅក្នុងយ៉ូហាន 4: វាជាជីវិតមួយដែលពេញដោយទុក្ខសោក ។ ហើយខ្ញុំក៏បានជួបនឹងសង្ឃមួយអង្គនៅវត្ត ដែលចង់នឹងផ្តល់ដល់គាត់នូវសេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បើទោះជាទឹកមុខរបស់គាត់ហាក់ដូចជាមានសេចក្តីសុខសាន្តណាស់ តែខ្ញុំអាចមើលឃើញចិត្តដ៏សែនលំបាករបស់គាត់ចេញពីអកប្បកិរិយារបស់គាត់ ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានឲ្យគាត់បានវិលត្រឡប់មកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ជាមែកដ៏ពិតរបស់យើង ដោយការលន់តូបាបនិងសេចក្តីជំនឿ ហើយទទួលបានចិត្តដែលស្តាប់ស្តាប់និងសេចក្តីសុខសាន្តនៃស្ថានសួគ៌ ។

សរុបសេចក្តី:

រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងបានគិតពីសេចក្តីប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងការនិម្មិតប្រាំពីរនៅក្នុងសាការី ។ យើងនៅជាប់នឹងព្រះពរ សេចក្តីប្រោសលោះដែលបរិបូរនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង និងព័ន្ធកិច្ចត្រួតងាយ ។ លើសពីនោះទៀត យើងចង់ប្រកាសការដាក់ស្តែងទៅកាន់លោកិយ ។ ដូច្នេះដូចជាសាការីបានបង្ហាញនៅក្នុងចំណុចចុងក្រោយរបស់គាត់ យើងត្រូវតែស្តាប់ទៅកាន់ការបង្ហាត់ដែលបន្ទាន់ “ចូរត្រឡប់មកកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ” ហើយក៏ឃើញសិរីល្អនៃការប្រោសលោះដ៏ពេញលេញ ។

1. ចូរត្រឡប់មកកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ! (សាការី 7:1-8)

នៅពេលដែលយើងដេញតាមការដែលថ្មីជារឿយៗ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងមានបន្ទូលថា យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលជាមុនសិន ។ ពីសំណួរដែលពួកគេនៅបែតអែលបានសួរទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ “តើខ្ញុំគួរតែទូញសោកនិងតមនៅខែទីប្រាំ ដូចដែលខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើជាច្រើនឆ្នាំហើយនោះឬទេ?” (4) ព្រះអម្ចាស់បានតបថា ឯងត្រូវត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ “ចូរប្រាប់បណ្តាជននៅក្នុងស្រុកនិងពួកសង្ឃថា កាលឯងរាល់គ្នាបានតមអត់ ហើយយំសោកនៅខែស្រាពណ៍ និងខែអស្សុជ ទាំង៧០ឆ្នាំមកហើយនោះ នោះបានតមអត់ដោយការគោរពដល់អញ ឬគឺដល់អញមែនឬអី? ហើយកាលណាឯងរាល់គ្នាស៊ី ឬកាលណាផឹក នោះតើមិនមែនស៊ីនិងផឹក ជាប្រយោជន៍ដល់

ខ្លួនទេឬ? តើមិនមែនជាសេចក្តីនោះទេឬ ដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសប្រាប់ ដោយសារពួកហោរា ជាន់មុខ ក្នុងកាលដែលក្រុងយេរូសាឡឹមមានមនុស្សអាស្រ័យនៅឡើយ ហើយមានសេចក្តីចម្រើន ព្រមទាំងក្រុងនៅជុំវិញផង ហើយស្រុកត្បូង នឹងស្រុកទំនាបក៏មានមនុស្សអាស្រ័យនៅដែរ ។” (7)

I. តើយើងគួរប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយរបៀបណា?

ទីនេះយើងសង្កេតឃើញពីរបៀបដែលការបើកសំដែងរបស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់យើង ។

(1) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បានចេញមកដូចជាប្រភេទនៃការបើកសំដែងជារូបភាព សុបិន និមិត្ត ការអស្ចារ្យ គែម និងគំរូដើម្បីនឹងពន្យល់ពួកគេ ។ និមិត្ត 8 បើកសំដែងពីសភាពនៃការអស្ចារ្យ របស់អ៊ីស្រាអែល ដែលបង្ហាញពីការពុករលួយ ជាមូលហេតុនៃសេចក្តីពុករលួយ និងការដាក់ទោសនិងសេចក្តី សង្គ្រោះ ។ និមិត្តសញ្ញា ការប្រៀបធៀប និងរូបភាពបានផ្តល់នូវការបើកសំដែងដែលបរិបូណ៌និកាន់យើង ។

ឧទាហរណ៍ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃសមុទ្រក្រហម មានន័យថាជាការជ្រមុជរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ការធ្លាក់ចុះ របស់នំម៉ាន៉ាមានន័យថាជាអាហារប្រចាំថ្ងៃរបស់គ្រីស្ទាន ដែលជាព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទានដែលទទួលការបើកសំដែងដោយការទាំងនោះអាចប្រកាសពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះ ។ (កិច្ចការ 2:17) ហើយទ្រង់ក៏បានផ្តល់ការបើកសំដែងដោយសារពួកហោរា ។ “តើមិនមែន ជាសេចក្តីនោះទេឬ ដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសប្រាប់ ដោយសារពួកហោរាជាន់មុខ ក្នុងកាល ដែលក្រុងយេរូសាឡឹមមានមនុស្សអាស្រ័យនៅឡើយ ហើយមានសេចក្តីចម្រើន ព្រមទាំងក្រុងនៅ ជុំវិញផង ហើយស្រុកត្បូង នឹងស្រុកទំនាបក៏មានមនុស្សអាស្រ័យនៅដែរ ។” (7) ពួកគេបានធ្វើ ចិត្តរបស់គេឲ្យទៅជាវិងដូចថ្ម ហើយមិនព្រមស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យឬព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះ អម្ចាស់បានផ្តល់មកដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់តាមរយៈហោរាពីដើមមក ។ (12)

(2) វាត្រូវបានបង្ហាញដោយពួកហោរា (7,12) ដូច្នេះដាវីតត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយហ្គាតនិងណា ថាន់និងប៉ុលតាមរបៀបព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អាណានាសនិងក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងអាស៊ីមីណា ដោយទេវតា (ត្រូតង្វាល) នៃក្រុមជំនុំ ។ ក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើហោរានិងពួកសាវ័កនៅ លើថ្មជ្រុងដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ (អេភេសូ 2:20) ដូច្នេះពួកគេសារភាពទទួលស្គាល់អំណាច ចេស្តារបស់ម៉ូសេថាជាអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនេះ ត្រូតង្វាលបច្ចុប្បន្នមាន អំណាចដូចគ្នានៅពេលដែលពួកគាត់ឈរនៅលើការបើកសំដែង ដូចជាអ្នកប្រកាសនូវការបើកសំដែង ។

3) វាត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ “ពួកគេបានធ្វើចិត្តរបស់ពួកគេទៅជាវិងដូចថ្ម ហើយមិនព្រមស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យឬព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្តាបានផ្តល់មក

ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ តាមរយៈពួកហោរាពីដើម ។ ក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេជា ព្រះសូរសៀង របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងគម្ពីរជាសូរសៀងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បច្ចុប្បន្នព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរនិងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យរបស់ព្រះគម្ពីរជា ព្រះនិងអកប្ប កិរិយាដោយផ្ទាល់ ។ ពិតណាស់នៅពេលដែលយើងទទួលសេចក្តីពោរពេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចរៀនថា វាជាដាវនៃវិញ្ញាណ ។ មានតែមួយនេះទេដែលជាការបើកសំដែងពិតហើយផ្តល់ ដល់ជីវិតយើងនូវសេចក្តីពេញបរិបូរណ៍ ។ ”

II. តើយើងត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរបៀបណា ?

ហើយម្តងទៀតព្រះអម្ចាស់បង្រៀនពីរបៀបដែលយើងត្រូវប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុង ផ្នែកខាងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ និយាយមួយម៉ាត់ថាជាការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង ។ ហេតុអ្វីបានជាការស្តា ប័បង្គាប់មានសារៈសំខាន់ខ្លាំង ? យោងទៅតាមខ 10-14 ដោយការមិនស្តាប់បង្គាប់ ផែនដីដ៏ ស្រស់ស្អាតត្រូវបានប្តូរទៅជាវាលរហោស្ថាន ។ “ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារទ្រង់មានបន្ទូលថា ដូច្នេះ ទ្រង់បានស្រែកទៅ តែគេមិនព្រមស្តាប់យ៉ាងណា គេក៏នឹងស្រែកដែរ តែអញមិនព្រមស្តាប់ ដូចគ្នា ។ គឺអញនឹងបំបាត់កំចាយគេ ដោយខ្យល់ក្អួច អោយទៅកណ្តាលអស់ទាំងសាសន៍ ដែលគេ មិនបានស្តាប់ឡើយ ដូច្នេះស្រុកក៏បានស្ងាត់ច្រៀប នៅខាងក្រោយគេ ដល់ម៉្លេះបានជាឥតមានអ្នក ណាដើរកាត់ ឬវិលត្រឡប់មកវិញទៀតទេ ដ្បិតគេធ្វើឲ្យស្រុកដ៏លំអរទៅជាទីខូចបង់ ។” (14) តើអ្វី ទៅជាមូលហេតុនៃការបរាជ័យរបស់សូល ? បន្ទាប់ពីគាត់បានយកឈ្នះសង្គ្រាមជាមួយនឹងអាម៉ូលេក គាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងសេចក្តីលោភលន់របស់គាត់បានទេ ។ ដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់ដ៏តូច របស់គាត់ គាត់ត្រូវបានបំពេញដោយសភាពដែលអាក្រក់ ដែលរហូតដល់គាត់ខំស្វែងរកអ្នក ព្យាបាលអារម្មណ៍ ។ (សាំយ៉ូអែល 28:18) ការអនុវាយរបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវបាននាំមកដោយការ មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ការកើតជាថ្មីរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការស្តា ប័បង្គាប់វិញ ។ ដូច្នេះប្រតិកម្មនៃការត្រឡប់មកព្រះគម្ពីរវិញ គួរតែមិនត្រូវបានដាក់កំណត់នៅត្រឹម ពួកអ៊ីស្រាអែលឡើយ ។ ហើយយើងគួរតែត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ ហើយព្យាយាមពិនិត្យមើលដោយ កញ្ចក់នៃព្រះគម្ពីរ ។

2. ថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវដ៏ពេញដោយសិរីរុងរឿង (សាការី 14:1-21)

សេចក្តីផ្តើម

ជាចុងក្រោយ បញ្ហានៃការកសាងព្រះវិហារជាថ្មីនិងបញ្ហាខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេអស់រយៈពេល១៤ឆ្នាំ ត្រូវបានដោះស្រាយនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ត្រឡប់មកពួកអ៊ីស្រាអែលវិញ ។ ពិតណាស់សាការីបានឃើញសិរីល្អនៃសញ្ញាថ្មី ។ អត្ថបទបានបង្ហាញពីសិរីល្អនិងការសន្យានៃថ្ងៃមួយនោះ ។

I. ព្រះអម្ចាស់បង្កើតក្រុមជំនុំដែលខ្ពង់ខ្ពស់នៅក្នុងលោកិយ

យោងទៅតាមខ 1-7 ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ដែលបានបង្កើតពួកអ៊ីស្រាអែលទាស់នឹងសាសន៍ដទៃទៀត ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងវាយប្រហារពួកគេជំនួសអ៊ីស្រាអែល ។ នៅពេលដែលទ្រង់ឈរនៅលើភ្នំអូលីវ នោះវានឹងត្រូវបំបែកជាពីរផ្នែក ។ នៅពេលងងឹត នោះនឹងមានពន្លឺជះមក ។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃល្បាយ នោះពន្លឺនឹងរះនៅក្នុងលោកិយ ។ ហើយនៅយេរូសាឡឹម ទីកន្លែងនឹងក្លាយជាប្រភពទឹក ។ ព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌នឹងមកកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ។ ជាពិសេសព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកមានជ័យជំនះ ដែលទ្រង់បានវាយទាស់នឹងខ្មាំងសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ។ ការបំពាក់ដោយគ្រប់ទាំងអាវុធនៅក្នុងអេភេសូជំពូក 6 មានន័យថាអាវុធដែលពេញលេញដែលជាព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីព្រោះគ្រប់ទាំងរបស់ទាំងនេះនឹងត្រូវបានសំរេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ យើងអាចយកឈ្នះគ្រប់ទីកន្លែងនិងគ្រប់វេលា នៅក្នុងជ័យជំនះរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើង ។ ដូច្នេះប៉ុលបានស្រែកឡើងថា យើងលើសជាងអ្នកដែលមានជ័យជំនះទៅទៀត ។ តើអ្នកណាដែលអាចយកឈ្នះលើកូលីយ៉ាតនាសតវត្សទី២០នេះ? មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលអាចយកឈ្នះបាន ព្រះយេស៊ូវដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលយើងវាយប្រឆាំងនឹងពួកគេ យើងតែងតែមានជ័យជំនះពួកគេនៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ។ យើងអាចជឿលើសេចក្តីមួយនេះរហូតទៅ ។

II. នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់នឹងគ្រប់គ្រងលោកិយដូចជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច

យើងបានឃើញរួចហើយថា ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអម្ចាស់មានពេញដោយ សេចក្តីស្មោះត្រង់ និងសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងជំពូក 8 របស់សាការី ។ នៅទីនេះយើងឃើញពីចំណុចខ្ពស់បំផុត ។ ទ្រង់នឹងក្លាយជាស្តេចនៅលើសកលលោកនេះ (9-11) ។ នៅពេលដែលទ្រង់សោយរាជ្យលើពួកគេ វានឹងក្លាយជាសញ្ញាតិមួយដែលគ្មានការកាត់ (11) ។ គ្មាន Canute រស់នៅទីនោះ ។ បណ្តាសារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្លាក់មកលើពួកគេដែលបានវាយប្រហារពួកយូដា ។ ព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្តាគ្រប់គ្រងលើពួកគេដោយចេស្តាដែលមានព្រំកំណត់របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះយើងអាចយកឈ្នះលើលោកិយដែលច្របូកច្របល់នេះដោយចេស្តាខាងវិញ្ញាណយ៉ាងពេញលេញ ។ រួចមកយើងអាចរីករាយនឹងព្រះពរដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ទៅកាន់រាស្ត្រដែលស្តាប់បង្គាប់ដល់ទ្រង់ ។ ពិតណាស់ទៅកាន់ប្រជារាស្ត្រ ក្រុមគ្រួសារ និងសហគមន៍ដែលយកព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់គេ ។

III. ជាការសន្យាដែលរក្សាពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថ

ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា ទ្រង់នឹងបង្កើតក្រុមជំនុំ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់នឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេដូចជាស្តេច ហើយថ្ងៃនោះពេលដែលពួកគេរស់នៅជារាស្ត្របរិសុទ្ធនឹងមកដល់នៅលើលោកិយ ។ ខ 16-21 គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងមកដើម្បីនឹងធ្វើបុណ្យនៃរោងឧបោសថ ។ ពួកគេនឹងរក្សាពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ខ 20 មានបន្ទូលជាពាក្យថា ទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បរិសុទ្ធ នឹងត្រូវបានសរសេរនៅកណ្តឹងរបស់សេះ ។ អក្សរ “ទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បរិសុទ្ធ” នឹងត្រូវបានសរសេរនៅលើជីវិតទាំងអស់របស់ក្រុមជំនុំ ។ ប្រពៃណីនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវសំរេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជារោងឧបោសថពិត ។ (រ៉ូម 12:1-2)

ដូច្នេះយើងរីករាយនឹងប្រភពនៃទីករស៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាពិធីជប់លៀងនៃរោងឧបោសថពិតប្រាកដ ។ ហើយយើងបានបទពិសោធន៍នូវចេស្តានៃពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ (យ៉ូហាន 7:38-39) យើងពិតជាបានឃើញការអស្ចារ្យជាច្រើនថែមទៀតនៅក្នុងវិញ្ញាណ ពីព្រោះនៅក្នុងថ្ងៃដ៏មានតម្លៃនេះបានមកនៅក្នុងថ្ងៃនៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយនឹងមកនៅក្នុងថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ យើងគួរតែរីករាយដែលការនៅជាប់នឹងព្រះគុណនិងការរួបរួមគ្រប់គ្រងលើពួកយើងនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សរុបសេចក្តី

និមិត្តរបស់សាការីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ។ នៅពេលដែលយើងសង្ឃឹមគិតការនិមិត្តទាំងនេះនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចគ្រូតង្វាលរបស់យើង យើងអាចមើលឃើញសិរីល្អដែលអស្ចារ្យនិងបរិបូរណ៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជានិមិត្តដូចគ្នា ដែលអេសាយបានឃើញនៅឯព្រះវិហារ (អេសាយ 6) ។ បន្ទាប់មកគាត់បានអោនចុះ លត់ជង្គង់ ហើយលន់តូបាបដ៏អាក្រក់របស់គាត់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះការរកឃើញរបស់សាការី ដែលបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់និងសេចក្តីខ្វះខាតរបស់មនុស្ស គួរតែជាគ្រឹះ ដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រូតង្វាល ។ មានតែសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលអាចយកឈ្នះលើបញ្ហាជាច្រើនសព្វថ្ងៃរបស់យើង ។ (យ៉ូហាន 1:14)

(Continued)

[Professor Lecture 2]

Preaching Dr. Paul Han

មេរៀន ទី 1 ការអធិប្បាយ

ដោយលោកគ្រូ បណ្ឌិត ប៉ុល ហាន

តើការអធិប្បាយជាអ្វី?

បច្ចុប្បន្ននេះ យើងកំពុងរស់នៅក្នុងសម័យវិបត្តិនៃការអធិប្បាយ។ ដើម្បីឲ្យគ្រូគង្វាលរួចផុតពីវិបត្តិនោះ ទីមួយពួកគេត្រូវបង្កើតអំណាចរបស់គ្រូគង្វាលដែលបានធ្លាក់ចុះដល់ដីជាមុនសិន។ មិនមានកន្លែងសម្រាប់គ្រូគង្វាលដែលថាខ្លួនឯងសុចរិត និងគ្រូគង្វាលអធិរាជចំពោះមនុស្សសម័យទំនើបដែលជាប់គាំងជាមួយពហុនិយមសាសនា និងមនុស្សក្រោយសម័យទំនើបនេះទេ។ ជាទូទៅ ពិភពលោកមានការយល់ឃើញអវិជ្ជមានចំពោះគ្រូអធិប្បាយ ដោយសារតែពួកគេមិននៅកម្រិតសាកលវិទ្យាល័យ ឬខ្វះការស្រាវជ្រាវ។ ក្រមសីលធម៌របស់គ្រូគង្វាលបានធ្លាក់ចុះដល់ដីតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ។ តើគ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវបានហៅថាអ្នកប្រូតេស្តង់ទេឬអី?

គ្រូគង្វាលខ្លះល្អឯមួយខ្លះតាមរយៈបទគម្ពីរខាងក្រោមនេះ ៖ កូរិនថូសទី១ជំពូក ១:២៦-២៩ « ២៦ ឱបងប្អូនអើយ អ្នករាល់គ្នាឃើញថា ក្នុងពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ មិនសូវមានអ្នកប្រាជ្ញច្រើនខាងឯសាច់ឈាម ឬច្រើននាក់មានអំណាច និងច្រើននាក់ដែលមានត្រកូលខ្ពស់នោះទេ ២៧ ព្រះទ្រង់បានរើសពួកល្ងង់ល្មើនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យអ្នកប្រាជ្ញមានសេចក្តីខ្មាសវិញ ទ្រង់បានរើសពួកកំសោយនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យពួកខ្លាំងពូកែមានសេចក្តីខ្មាស ២៨ ហើយទ្រង់បានរើសអ្នកទាបថោកនៅលោកីយ៍នេះ និងពួកអ្នកដែលគេមើលងាយ ព្រមទាំងរបស់ដែលគ្មានផង ដើម្បីនឹងលើកចោលរបស់ដែលមានចេញ ២៩ ប្រយោជន៍កុំឲ្យមនុស្សណាបានអ្នកខ្លួន នៅចំពោះព្រះឡើយ »។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវគិតដល់លោកសាវ័កប៉ុលជាអ្នកស្រុកកាម៉ាលាល ជាជាងទទួចតែលើពេត្រុសជាអ្នកស្រុកកាលីឡេ។ ប្រសិនបើកាលីឡេជាផ្ទះរបស់អ្នកនេសាទក្រីក្រ និងគ្មានការអប់រំ កាម៉ាលាល គឺជាទីក្រុងនៃការសិក្សា និងទស្សនវិជ្ជា។ ប្រសិនបើមានពេត្រុសនៅស្រុកកាលីឡេ នោះមានប៉ុលនៅស្រុកកាម៉ាលាល។ ប្រសិនបើជាបំណងប្រាថ្នា និងការអធិស្ឋានជាការគ្រប់យ៉ាងសម្រាប់ពេត្រុស នោះសាវ័កប៉ុលមានការអធិស្ឋាន និងការសិក្សាយ៉ាងស៊ីជម្រៅ ដូច្នេះការសរសេររបស់សាវ័កប៉ុល នៅជំពូក១៣

ក្នុងចំណោម សៀវភៅ២៧ នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនត្រូវបដិសេធឡើយ។ មានន័យថា គ្រូអធិប្បាយមិនមែនជា អ្នកប្រឆាំងនឹងបញ្ញវន្ត ជាអ្នកដែលបដិសេធចំពោះការរៀនសូត្រ និងភាពឆ្លាតវៃដោយការនិយាយឡើងថា អាម៉ែន និងហាលេលូយ៉ាម្តងហើយម្តងទៀតនោះទេ។ គ្រូអធិប្បាយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវតែជាអ្នកដែលជំនាញក្នុង ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ក៏ដូចជាការអធិស្ឋាន។ នោះពួកគាត់អាចនឹងដឹកនាំអ្នកស្តាប់ដែលមិនមានចំណេះដឹងនឹង បទពិសោធន៍អោយមានគុណភាពខ្ពស់ ហើយធំធាត់ដោយព្រះបន្ទូល និងការបណ្តុះបណ្តាលនៅថ្ងៃនេះ។

គ្រូអធិប្បាយគួរតែស្គាល់ការពិតទាំងនេះ ហើយរៀបចំនូវការអធិប្បាយឡើងវិញ។ បើទោះជាគ្រូ អធិប្បាយខ្លះចំណេះដឹងខាងលោកិយក៏ដោយ គាត់ត្រូវតែពូកែខាងសមត្ថភាពក្នុងការចែកចាយព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ។ នោះអ្នកស្តាប់ត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់អ្នកអធិប្បាយផ្ទាល់ ដូចជាការគោរពមិនអាចបង្ខំបាន កម្រិតនៃអ្នកស្តាប់ការអធិប្បាយមិនអាចបដិសេធបានទេ។ គ្រូអធិប្បាយមិនត្រឹមតែមានទស្សនៈសាសនវិទ្យា ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវមានបញ្ញា និងស្មារតីដែលហួសពីចំណេះដឹងរបស់មនុស្សលោកផងដែរ ដើម្បីកុំឱ្យ គេរិះគន់ ឬព្រងើយកន្តើយ។ កម្រិតបញ្ញារបស់អ្នកស្តាប់សព្វថ្ងៃនេះគឺមានកម្រិតខ្ពស់ណាស់។ ជារឿយៗ យើងគិតថាជីវិតនៃការគោរពស្រលាញ់ និងជីវិតនៃការរៀនសូត្រគឺមិនដូចគ្នា ប៉ុន្តែនេះគឺជាកំហុសដ៏ធំមួយ។

តាមប្រវត្តិសាស្ត្រ គ្រូអធិប្បាយផ្ដើមភាគច្រើនគឺជាគ្រូអធិប្បាយដែលមានកម្រិតខ្ពស់បំផុតខាង បញ្ញា និងខាងវិញ្ញាណ។ អ្នកកំណែទម្រង់ដូចជា លូធើ (Luther), ខាលវីន (Calvin), ស្វីងលី (Zwingli), ចន ណាក់ (John Knox) យ៉ូណាថាន អែតវើដ (Jonathan Edwards) ហើយថ្មីៗនេះ ម៉ាទីន ឡូយដូន (Martin Lloyd-Jones) និង ចន ស្តុត (John Stott) គឺជាមនុស្សដែលមានបញ្ញាដ៏អស្ចារ្យ និងខាងវិញ្ញាណដ៏គួរអោយ ស្ងប់ស្ងែង។ បញ្ហាខាងវិញ្ញាណ និងបញ្ហារបស់អ្នកអធិប្បាយទាំងនេះនៅទីបំផុតបានក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ សំខាន់បំផុតក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់គ្រីស្ទបរិស័ទ អោយមានភាពចាស់ទុំ ហើយជួយអភិវឌ្ឍន៍ពួកគេទៅជាសិស្ស របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកស្តាប់មានការផ្លាស់ប្តូរ នៅពេលដែលគ្រូអធិប្បាយម្នាក់នាំព្រះបន្ទូលដែលបានបណ្តាល ចិត្តដល់ពួកជំនុំរបស់គាត់ នូវអ្វីដែលគាត់ទទួលបានពីការសិក្សា និងការអធិស្ឋានដ៏យូរ។ ជាការពិតណាស់ អ្នក ស្តាប់មានជំនាញក្នុងវិស័យរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនមែនជាអ្នកជំនាញខាងគម្ពីរនិងការអធិប្បាយទេ។ ការ អធិប្បាយគឺជាអភ័យឯកសិទ្ធិមួយដែលព្រះបានប្រទានដល់តែអ្នកអធិប្បាយប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះហើយ យើង មិនត្រូវភ្លេចថា គ្រូអធិប្បាយមិនមែនជាមនុស្សដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ និងអូសទាញដោយពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណដែលនាំពួកគេទៅរកអំណាចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។

គ្រូអធិប្បាយគួរតែជាអ្នកដែលអាចស្វែងរកចម្លើយរាល់បញ្ហាទាំងអស់របស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយឱ្យអ្នកដែលមានបញ្ហាស្វែងរកចម្លើយនៅពេលកំពុងស្តាប់ការអធិប្បាយ។ ហើយគ្រូអធិប្បាយត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាំងចំពោះការអញ្ជើញអ្នកកម្សាន្ត ឬអ្នកជំនាញមកវេទិកាក្នុងគោលបំណងស្តារព្រះវិហារឡើងវិញដោយសិប្បនិម្មិត។ ជាពិសេស វាជាការល្អក្នុងការរៀបចំ និងរៀបចំការប្រជុំពិសេសមួយនៅពេលដែលគ្រូគង្វាលទទួលបន្ទុកលើវេទិកាថ្វាយបង្គំថ្ងៃអាទិត្យ ហើយគ្រូគង្វាលខាងក្រៅត្រូវបានអញ្ជើញអោយចូលរួម។ ប៉ុន្តែការពិតសព្វថ្ងៃនេះមិនដូចការនោះទេ។ តើអ្វីអាចជាមូលហេតុ? អាចមានហេតុផលជាច្រើន ប៉ុន្តែវាប្រហែលជាដោយសារតែគ្រូអធិប្បាយមិនដឹងពីតម្លៃ និងសារៈសំខាន់នៃការអធិប្បាយ។

មូលដ្ឋានគ្រឹះដំបូងដែលគ្រូអធិប្បាយគួរតែមានមុននឹងអធិប្បាយគឺ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរសំរាប់ការអធិប្បាយអោយត្រឹមត្រូវ ហើយនិយមន័យនៃការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរនោះត្រឹមត្រូវ។ និយមន័យនៃសេចក្តីអធិប្បាយគឺប្រៀបដូចជាបង្គំដែលគេត្រូវការនៅពេលសាងសង់ផ្ទះ។ ដូចគ្នានឹងការសាងសង់ផ្ទះដែរ អ្នកត្រូវតែមានបង្គំមេជាមុនថា តើផ្ទះប្រភេទណាដែលអ្នកចង់សាងសង់ក្នុងគោលបំណងអ្វី អ្នកត្រូវតែដឹងពីអ្វីដែលអ្នកចង់អធិប្បាយមុននឹងរៀបចំមេរៀនដើម្បីរៀបចំខ្លឹមសារដែលត្រូវនឹងគោលបំណងនៃការបង្រៀន ។ ខ្ញុំអាចធ្វើវាបាន។

តើអត្ថន័យដំបូងនៃការអធិប្បាយជាអ្វី?

មិនមានព្រះបន្ទូលណាមួយក្នុងគម្ពីរដែលពន្យល់អំពីពាក្យ 'អធិប្បាយ' ទេ។ ពាក្យ «សេចក្តីអធិប្បាយ» អាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាមូលដ្ឋានការផ្សាយដំណឹងល្អ ការណែនាំ ការស្តារចិត្ត និងការរំលឹកទូន្មាន។ ក្នុងព្រះគម្ពីរ ពាក្យដែលគេបកប្រែជាញឹកញាប់ថាជាការអធិប្បាយគឺ “កេរូសូ” (κηρύσσω) និង “អឡើងដេលីហ្សូ” (εὐαγγελίζω)។ អត្ថន័យរួមមានន័យថាការផ្សាយដំណឹងល្អ។ “កេរូសូ” (κηρύσσω) និង “អឡើងដេលីហ្សូ” (εὐαγγελίζω)។ អត្ថន័យរួមមានន័យថាការផ្សាយដំណឹងល្អ។ “កេរូសូ” Cheruso មានន័យថាការប្រកាសដំណឹងល្អជាសាធារណៈ ចំណែកឯ “អឡើងដេលីហ្សូ” (euangelizo) មានន័យថាទាំងការផ្សាយដំណឹងល្អជាសាធារណៈ និងឯកជន (សូមមើលទៅកាន់ កិច្ចការ ៨:៤, ១២, ២៥, ៣០)។ ហើយពាក្យ ឌីដាស៍ស្កូ «didasko» (διδάσκω) ត្រូវបានបកប្រែជាញឹកញាប់ថាជាការបង្រៀន ដែលមាន

ន័យថា និយាយជាឯកជន ឬជាសាធារណៈ ដើម្បីដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ ១៨:១១)។

មាតិកាសំខាន់របស់ ឌីដាស្កូ (Didasco) គឺដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែវាខុសគ្នាត្រង់ថា វាផ្ដោតទៅលើអ្នកជឿ។ ការអធិប្បាយ និងការបង្រៀន ដែលជាទូទៅយើងហៅថាជាពាក្យ អត្ថន័យទាំងពីរត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅទីនេះ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អត្ថន័យបន្ថែមរួមមាន “រំលឹកទូន្មាន” និង “ការស្ទង់ចិត្ត” (ទីតុស ២:១៥)។ ដូច្នេះហើយ អត្ថន័យនៃការថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកស្តាប់គឺ “យើងត្រូវប្រយ័ត្នថា អត្ថន័យនៃការស្ទង់ចិត្ត ការល្អងលោម និងការលំរើកដាស់តឿនដល់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ចូលយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្រោមចំណងជើងនៃការបង្រៀន មិនមែនគ្រាន់តែជាការអធិប្បាយធម្មតានោះទេ”។

មុននឹងយើងកំណត់និយមន័យនៃការអធិប្បាយនៅទីនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលនិយមន័យនៃអ្នកប្រាជ្ញអធិប្បាយជាមុនសិន។ លោក វីលៀម អ៊ីវ៉ាន់ (William Evans) បាននិយាយថា ការអធិប្បាយគឺជា «ការប្រកាសអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្ស» ហើយ ភី ធី ហ្វ័រស៊ីត (P. T. Forsyth) បាននិយាយថា «ការអធិប្បាយគឺជាការពង្រីកនៃដំណឹងល្អ និងការប្រកាសនៃដំណឹងល្អ។ ការអធិប្បាយគឺជាសកម្មភាពរឿងដ៏អស់កល្ប និងគ្មានការបញ្ចប់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលប្រកាសម្តងហើយម្តងទៀត»។ ហាប់ពីន (Hoppin) សរសេរថា “ការអធិប្បាយគឺជាការប្រកាសដោយចេតនា ជាក់ស្តែង និងទំនុកចិត្តនៃសេចក្តីពិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងការថ្វាយបង្គំជាសាធារណៈ”។ យោងតាមលោក ហ៊ីរីក ចេនសាន់ (Herrick Johnson) «ការអធិប្បាយគឺជាការរំលឹកដាស់តឿនខាងសាសនាស្របច្បាប់ដែលមានមូលដ្ឋានលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយមានបំណងជំរុញមនុស្សឲ្យនៅក្នុងគំរោងផែនការ និងគោលបំណងនៃការសង្គ្រោះពួកគេ»។ ម្យ៉ាងទៀត ការអធិប្បាយអាចត្រូវបាននិយាយថាជាការបកស្រាយព្រះគម្ពីរនៅក្នុងដំណឹងល្អ ហើយពន្យល់អំពីការអធិប្បាយនេះ។ ដើម្បីអោយបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចេញពីកន្លែងនៃសេចក្តីហិនវិនាស (យ៉ូហាន ៣:១៦, ១ ទីម៉ូថេ ២:៤, យ៉ូហាន ២០:៣០-៣១) ហើយប្រកាសអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដើម្បីសំរេចតាមរយៈពួកបរិសុទ្ធដែលបានសង្គ្រោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយគឺជាការពន្យល់ពីអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យចង់បាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលថា អ្នកដែលត្រូវបានបោះបង្គោត និងធ្វើជាទាសករដោយសាតាំង ហើយរងទុក្ខនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាស ដើម្បីបានសង្គ្រោះ និងអ្វីដែលព្រះបានគ្រោងនឹងសម្រេចតាមរយៈពួកបរិសុទ្ធដែលបានសង្គ្រោះ។ វិធីដែលធ្វើអោយ

មនុស្សទាំងអស់អាចត្រូវបានសង្គ្រោះគឺជាដំណឹងល្អ ហើយអ្វីដែលយើងធ្វើដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពិភពលោកគឺការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ដូច្នេះហើយ សារៈសំខាន់នៃដំណឹងល្អ និងការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងការអធិប្បាយ។ យើងអាចរកឃើញការនេះដោយអាចចូលទៅអាននៅព្រះគម្ពីរកិច្ចការ។

ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាខ្លឹមសារនៃដំណឹងល្អដែលគ្រូអធិប្បាយត្រូវតែបង្ហាញជានិច្ចកាល? ខ្លឹមសារនោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសញ្ញាមួយដើម្បីសង្គ្រោះពិភពលោក ហើយបានបញ្ជូនទ្រង់មកនៅពេលវេលាត្រូវបានសម្រេចបំពេញ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាជាអ្នកដែលបានមកជាព្រះគ្រីស្ទ? គឺជាព្រះយេស៊ូវ។ យើងជឿ សារភាព និងប្រកាសថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ សូមកត់ចំណាំនៅព្រះគម្ពីរ កាឡាទី ៤:៤ និង ម៉ាថាយ ១៦:១៦។

កាឡាទី ៤:៤ «តែលុះវេលាកំណត់បានមកដល់ នោះព្រះទ្រង់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមកចាប់កំណើតនឹងស្ត្រី គឺកើតក្រោមអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យ -

ម៉ាថាយ ១៦:១៦ «ស៊ីម៉ូន-ពេត្រុសទូលឆ្លើយថា ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់»។ វាបង្រៀនយើងថា ប្រសិនបើអ្នកកាន់តាមព្រះគ្រីស្ទនេះ នោះបញ្ហាក្នុងជីវិតទាំងអស់របស់អ្នកនឹងត្រូវបញ្ចប់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺពួកគេនៅតែមកព្រះវិហារបន្ទាប់ពីជួបការល្អជាមួយនឹងបញ្ហាហើយរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ឈឺចាប់។ ខ្ញុំជឿថាការអធិប្បាយគឺជាអ្វីដែលអាចផ្តល់កម្លាំងចិត្ត និងចម្លើយទៅដល់អ្នកជឿទាំងនេះ។ មានន័យថា អ្នកអធិប្បាយគួរតែដោះស្រាយបញ្ហារបស់ពួកគេជាមួយនឹងដំណឹងល្អ ជាជាងទុកតែឧទាហរណ៍វិការបង្ហាញដល់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ គ្រូអធិប្បាយត្រូវចាំនូវប្រការ៣យ៉ាងដូចខាងក្រោមនេះជានិច្ច៖ ទីមួយគឺបញ្ហាជម្លោះនៅក្នុង (ដំណឹងល្អ) ទីពីរគឺបញ្ហានៃទិសដៅនៃជីវិត (ការផ្សាយដំណឹងល្អ) និងទីបីគឺការបង្ហាញនៃគោលដៅថ្មី (ការអធិស្ឋាន) ។

នៅពេលរៀបចំការអធិប្បាយ យើងត្រូវកំណត់ខគម្ពីរ និងចំណងជើងនៃការបង្រៀន ហើយនៅក្នុងសេចក្តីផ្តើម យើងរៀបរាប់ពីប្រវត្តិនៃការរៀបចំការបង្រៀនជាមួយនឹងចំណងជើងនោះ។ នៅក្នុងតួសេចក្តីអ្នកត្រូវកំណត់និយមន័យអោយបានច្បាស់លាស់នូវអ្វីដែលអ្នកចង់បង្ហាញ និងទីពីរ វាចាំបាច់ណាស់ដើម្បីបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធជាអ្នកដែលស្តាប់ការអធិប្បាយចង់ធ្វើ (អ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងស្តាប់ហើយនិងស្តាប់បង្គាប់) ហើយនៅសេចក្តីបញ្ចប់តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើពួកបរិសុទ្ធបានស្តាប់និងធ្វើតាមព្រះ

បន្ទូល (គោលដៅវិនិច្ឆ័យ) ។ បន្ទាប់ពីរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយដូចនេះហើយ សូមពិនិត្យមើលខ្លឹមសារនៃ សេចក្តីអធិប្បាយដែលអ្នកចង់ចែកចាយ និងអ្វីដែលអ្នកចង់បាន ហើយពិនិត្យមើលថាតើខ្លឹមសារដែលអ្នក អធិប្បាយនោះត្រូវគ្នាទៅនឹងបទគម្ពីរដែរឬទេ។

អ្វីដែលមិនគួរអោយមានកំហុសនោះគឺ សេចក្តីអធិប្បាយរបស់យើងគួរតែខុសពីការសិក្សាគម្ពីរ ការបង្រៀន ខាងសាសនវិទ្យា និងការពន្យល់ពីគម្ពីរ និងការផ្សះផ្សារ។ អ្នកខ្លះគាត់អធិប្បាយដូចជាការបង្រៀនអំពីសាសន វិទ្យា ឧណៈអ្នកខ្លះទៀតអានព្រះគម្ពីរ ហើយធ្វើការពន្យល់បែបដំណោះស្រាយនៃគម្ពីរ។ លោកវេជ្ជបណ្ឌិត អែឌម៉ុង គី ខ្លោនណេ (Edmund P. Clowney) ជាអតីតប្រធាននៃសិក្ខាសាលាសាសនវិទ្យា វ៉េសមីសស្ទើរ (Westminster Theological Seminary) នៅសហរដ្ឋអាមេរិកបានមានប្រសាសន៍ថា “ដំណឹងល្អគឺជាការ ប្រកាសអំពីស្តេច ហើយគ្រូអធិប្បាយគឺជាអ្នកនាំសាររបស់ស្តេចជាសាធារណៈ”។ ដោយសារអ្នកអធិប្បាយ គឺជាអ្នកនាំសារដែលបានត្រាស់ហៅដោយព្រះជាម្ចាស់ ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច គាត់ត្រូវតែនិយាយអ្វី ដែលមកអំពីព្រះតាមទស្សនៈរបស់ព្រះ ដូចព្យាករណ៍ និងពួកសាវ័ក។ នេះគឺជាបេសកកម្ម និងគោលបំណង របស់អ្នកដែលព្រះបានត្រាស់ហៅ។ វាគឺជាអ្វីដែលយើងឃើញនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័ក ដែលពួក គេបាននិយាយតែអំពីព្រះយេស៊ូវតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេត្រូវបានទទួលការបៀតបៀន ហើយក្លាយជាជនរងគ្រោះ នៃការធ្វើទារុណកម្មដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « ហើយអ្នកទាំងនោះ ចេះតែបង្រៀន ព្រមទាំងប្រាប់ដំណឹងល្អពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយនៅអស់ទាំងផ្ទះរាល់តែ ថ្ងៃជានិច្ច » (កិច្ចការ ៥:៤២-) ។

នៅដើមដំបូង ស៊ី អេច ដូដ (C. H. Dodd) បានលើកឡើងចំពោះការអធិប្បាយថាជាសារដែលពោ ពេញដោយអំណាចរបស់ព្រះហើយបាននិយាយថា “ការអធិប្បាយមិនមែនជាមេរៀនដើម្បីបង្ហាញនូវពាក្យ សម្តីរបស់បុគ្គលនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់អ្នកដែលព្រះបានជ្រើសរើស ហើយបាន បញ្ជូនវា។ ម្យ៉ាងទៀត ការអធិប្បាយគឺជាការបង្រៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានចាត់ទ្រង់ផ្ទាល់”។ ប្រសិនបើការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះជន្មរស់របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការត្រាស់ហៅទាំងស្រុងរបស់អ្នក អធិប្បាយ នោះទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកអធិប្បាយគឺដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះ។

ដូចដែល ដូណាល់ មីលឺ (Donald Miller) បានបង្ហាញថា ‘ការអធិប្បាយពិតគឺជាព្រឹត្តិការណ៍បន្ត

បន្ទាប់នៃការចាប់កំណើតនៃព្រះបន្ទូលនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា ព្រឹត្តិការណ៍នៃការ
ផ្តាច់ និងការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញពីអតីតកាល ត្រូវតែបង្ហាញការពិតជាព្រឹត្តិការណ៍រស់នៅក្នុងពេលរបស់
យើងសព្វថ្ងៃនេះ»។ ម្យ៉ាងទៀត ការចាប់កំណើតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះជាទស្សនៈរបស់គាត់។

ដូចនេះ គ្រូអធិប្បាយមិនគួរជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការចាប់អារម្មណ៍ ឬអសីលធម៌ចេញពីវេទិកានោះ
ទេ។ សេចក្តីបង្រៀនដែលយើងត្រូវមានផ្តោតលើគួរបកស្រាយអត្ថបទដែលផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទ (លំហូរ
ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ) បង្ហាញព្រះគ្រីស្ទក្នុងអត្ថបទ ហើយបង្ហាញដល់អ្នកស្តាប់ថា ព្រះគ្រីស្ទជា
ចម្លើយទាំងអស់។ ព្រះចង់ឱ្យមានការអធិប្បាយបែបនេះ ហើយទ្រង់ចង់ដោះស្រាយបញ្ហាដែលអ្នកស្តាប់មា
ន។ ការដែលយើងបានសង្រ្គោះពីអតីតកាលបានរួចផុតពីទាសកររបស់សាតាំង (អេភេសូរ ២:១-៣; យ៉ូហាន
១:១២)។ យើងទទួលបានការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល (យ៉ូហាន ១៤:២៦-២៧; ម៉ាថាយ
២៨:២០) ហើយនៅពេលអនាគត យើងមានអភ័យឯកសិទ្ធិជាប្រជារាស្ត្រនៃស្ថានសួគ៌ (ភីលីព ៣:២០)។
ដូច្នេះការពិតដែលយើងត្រូវបានសង្រ្គោះគឺជាអតីតកាល ថ្ងៃនេះ បញ្ហានាពេលអនាគតទាំងអស់ត្រូវបានដោះ
ស្រាយ។ មានន័យថា យើងត្រូវតែបង្ហាញចម្លើយអំពីបញ្ហាដែលពួកបរិសុទ្ធបានលើកឡើង។

[Professor Lecture 3]

Woman with Hemorrhage (Lk 8:40-48)

By Dr. Grace Oh

Dr. Grace Oh has the Christian Education Ph. D. and church music, MA

1. Story of the author of the Gospel of Luke -

Meaning: shine, be intelligent

The Gospel of Luke is a Bible written by Luke, a Gentile, and is a book written with the most beautiful sentences among the Gospels. Most of the New

Testament is written in Greek by Jews, but the Gospel of Luke is written in Greek by Greeks. He is said to be a Greek born in Antioch, Syria. Compared to other gospels, we can see that he is interested in women through his handwriting that is concise. His beautiful metaphors make readers feel

that he is a person with rich emotions and literary qualities.

Luke is said to have been a physician, missionary, and historian.

The Lord's appearance in the Gospel of Luke was that of a compassionate man. The

parables of the Lord he conveyed are warm.

Good examples include the parable of the Good Samaritan, the lost sheep, the silver coin, and the parable of the prodigal son. And there are many articles about women, children, and the poor in the Gospel of Luke.

Of the twelve stories of women recorded in the Gospels, nine are recorded in the Gospel of Luke.

According to LEONARD SWIDLER's statistics, there are 8 women's stories in John, 20 in Mark, 36 in Matthew, and 42 in Luke. That is why the Gospel of Luke is sometimes called the Gospel of women, the Gospel of children, and the poor and marginalized.

2. Locations of women who have been there

Luke shows great interest in women. Indeed, many women are appearing

1, The Galilean women who participated in Jesus' missionary journey with the twelve apostles (8 ;1-3) show that not only male disciples accompanied Jesus' earthly ministry, but also female disciples.

The women who joined the trip served the Lord and his group of disciples with what they had. It was designed so that the Lord's group could focus on evangelism without worrying about daily needs.

2. This is where women appear in the Gospel of Luke. In the Gospel of Luke, women are almost always paired with men; Zechariah and Elizabeth, Joseph and Mary, Simeon and Anna, Naaman and the widow of Zarephath, a man healed on the Sabbath and a woman healed on the Sabbath, a man who lost a sheep and a woman who lost a coin, an unjust judge and his appeal. Widow (18.1-8). In fact, the story can unfold even if only men appear in these articles and events, but it is very special for women to appear side by side with men. Through this arrangement, Luke made it known that men and women were to stand side by side before God. "Women wanted to show that they were equal in honor and grace, that they received the same gifts and had the same responsibilities," said one scholar.

3. The story of the centurion of Capernaum The elders of the people brought the centurion's case to Jesus. This is truly an unusual situation. At that time, Jews were extremely reluctant to interact with Gentiles. Moreover, the elders of the people would have taken the lead in preventing communication with foreigners. However, instead, the elders of the people reported the centurion's situation to Jesus and earnestly requested him. And Jesus, fearing that the centurion might be reluctant because he is a Gentile, emphasizes, "It is fitting for this man to do this." As already

revealed, this may be because the centurion loved the Jewish people, who were a subjugated people, and built a synagogue to support the faith in Jehovah, which can be said to be the foundation of Jewish life, and thus received the respect and trust of the local people. At the time, the synagogue was an important religious educational institution in Israel, along with the temple, and was dedicated to providing practical religious education in daily life. It is very unusual for a gentile centurion to build such a synagogue, a religious educational institution for the Jewish people, and it is quite possible that the centurion converted to Judaism. At that time, Jews thought that entering a Gentile's home made them unclean. In addition, contact with strangers itself was considered unclean. Therefore, the centurion said that he could not bear Jesus coming to his house. He sent his friends to Jesus, begging him to just say a word. After hearing the centurion's confession, Jesus said to those who followed him, "Truly I tell you, I have not found such great faith with anyone in Israel." Even though he was a Gentile, he knew and believed in Jesus, and that belief was reflected in his real life. Jesus praised the centurion's faith to his followers. It was also a rebuke to the Jews who should have had the same faith. Jesus valued the centurion's faith. He said, 'It will be what you believe,' he said. And the servant was healed immediately. Luke says that some of the Jewish elders whom the centurion sent to Jesus returned to the centurion's house and found that the centurion's servant was already well. What is surprising is not only the faith of the Gentile centurion, but also his piety, humility, and consideration. The centurion can be said to be a representative of the Gentile world at the time. Even if the attitude he showed was judged by the standards of the chosen Jewish people, he was fully qualified to be God's people.

3. Healing Jairus' daughter and the woman with an issue of blood (Luke 8:40-56)

When Jesus returned, the crowd welcomed him, because they had all been waiting for him. Then a man named Jairus, a leader of the synagogue, came and fell at Jesus' feet and begged him to come to his house, because he had an only daughter, twelve years old, who was dying (Luke 8:10-42). The incident in which Jesus raised the dead daughter of Jairus, the leader of the synagogue, and the incident in which Jesus healed the woman with an issue of blood occurred at the same time. While Jesus was on his way to heal the daughter of Jairus, the leader of the synagogue, he healed a woman suffering from an issue of blood. Meanwhile, Jairus' daughter died, and Jesus went and saved Jairus' daughter. This incident is described in Matthew 9:18-26 and Mark 5:22-43.

In summary:

- ① Jesus raised the dead daughter of Jairus, the leader of the synagogue.
- ② Jesus healed a woman with an issue of blood.

Conclusion:

What does Jesus want from us? 'Faith' is a small faith like a mustard seed. Let us believe that Jesus is the Son of God. That faith saves us, allows us to enjoy the kingdom of God, and through that faith we enter the kingdom of God. The woman with the issue of blood is said to have represented the spiritual state of Israel at the time. While Jairus' daughter is an individual, the condition of the woman with hemorrhage is seen as part of the Jewish community. But what is hindering my faith? The environment? Economically realistic problem? Or The children, spouse, health and situation? Let us pray and live through the woman who was healed. He will give us eyes to see and ears to hear, and that we may become people of understanding, faith, and action. As citizens of God's kingdom, I sincerely hope that this is a time to value the 'simple life' and 'simple action' that come from 'simple faith.'

[Special Lecture]

If I die today, where will I go?

Dr. Paul Choi (Korea Pyumg Sin Won president)

Lesson 1 If I die today, where will I go?

Memory Verse: (Genesis 3:19) "Out of the ground you were taken, and by the sweat of your face you will eat your food until you return to the ground. "For you are dust, and to dust you will return."

1. Will death come?

I think we are living in a difficult, scary, and scary world right now. So, as everyone is busy and my heart is heavy, I ask myself, "If I die today, where will I go?" I couldn't even ask that question and lived indifferently. Sometimes, when the pain was too much, I would have thought about dying sooner, and when it got worse, I would have a glass of alcohol in my hand and yell, "If I die, everything will be over." I thought life would be easier once the difficult times that made me want to die passed, but the nightmare-like world repeats itself again. This scene of

life is exactly where I stand. More importantly, I had never even thought about living forever.

“Comrade, where will I go if I die today?” Have you ever thought:

Have you ever opened the window, looked at the clear sky, and thought, is there really a place I should go when I die?

The world after death is another mysterious secret that cannot be solved with my knowledge. People always have a lot of interest in the future and want to live well for the next 80 years. But more importantly, we don't think deeply about the future of living forever. However, there is a common and historical belief in the world about life after death. The fact that traditions, customs, and various ancestral rites remain in each region of the world indicates that people do not believe that everything ends with death.

These things are often questioned. Death seems to be the most feared yet most neglected event. Is there a place called paradise that humans go to after death, or is there another place of suffering? And what about that place? Even though we think this, we live indifferent to the world after death.

Is it really the end of everything when a person is born, suffers, resents, struggles to live well, and then dies without achieving one wish? This is a serious issue that we need to think about at least once.

If we want to know the truth about man, that is, if we want to know in detail where man came from and where he is going, we must return to the Bible. “The Bible is the word of truth spoken by God.” The Bible tells us about man's creation, nature, and relationships with other beings. The focus of God's creation is man. All things belong to him (Genesis 1:26). We need to know the Bible to know people well. Although humans may seem to know themselves well, in reality, they do not know very well. In order for man to know himself, he must know what God, who created man, says about man. In other words, you must know the Bible.

How does the Bible say man was created?

(Genesis 1:26) “And God said, “Let us make man in our image, after our likeness, and let them rule over the fish of the sea and over the birds of the sky, over the

livestock and over all the earth and over every creeping thing that moves on the earth.” “He said,”

1. The beginning of man

When a married couple has their first child, they talk to each other. Mysteriously, how could this beautiful life be born in a woman's body between the two of us? A person can be curious about his or her life and origins. People have always been like that. So, in different eras, different theories have been changed by the philosophers of those times. The most modern of them is the theory of evolution, which says that the lowest ancestor of humans is the lowest animal (ameba). And it is claimed that the amoeba evolved to create monkeys, the monkeys evolved to create primitive humans, and the primitive humans evolved to create modern humans. However, there is no evidence whatsoever that primitive humans differed from modern humans in any respect of biological evolution. In other words, in evolutionary theory, primitive humans are a type of bloodline that is not different from modern humans. The fact that the human lineage is of only one type across all mankind in the world proves that humans are by no means evolutionary beings. The Bible tells us that mankind is of one lineage. (Acts 17:26) “He created all the nations of mankind from one to live on all the earth, and determined their times and the boundaries of their habitation.”

evolution creationism

I evolved from a monkey to become the human I am today. I was born as a human from the beginning and am currently living as myself.

□ July 28, 2015: Report on the discovery of fossils showing that snakes had hands and feet and walked around 100 million years ago (YTN Science)

It has been scientifically proven that humans are of one bloodline and are different from other animals, and that is the fact that the blood of any animal cannot sustain human life. Our human blood and animal blood cannot mix. The truth about the origin of humans is that God created them from fish, birds and animals, each according to its kind, and finally created humans.

The Bible says that from the beginning we were created according to our kind.

(Genesis 1:24-25) “And God said, Let the earth bring forth living creatures according to their kinds: cattle, creeping things, and beasts of the earth according to their kinds.” (And it was so).

Just as the person who designed and produced any object in this world knows the object well, ‘God created humans’ means that ‘God knows human nature better than anyone else.’ So God knows humans better than humans themselves.

The Bible says that humans were created as special beings in a special way, different from other creatures.

(Genesis 2:7) “And the LORD God formed man from the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life, and the man became a living soul.”

(Genesis 1:26-27) “And God said, “Let us make man in our image, after our likeness, and let them rule over the fish of the sea and over the birds of the sky, over the livestock and over all the earth and over every creeping thing that moves on the earth.” And he created them in his own image; in the image of God he created them; male and female he created them.

Man differs from other creatures in that he is specifically created in the image of God. The phrase “in the image of God” means that God was created to resemble God’s character and abilities. Because humans sinned, the image of God within them was destroyed. Therefore, as humans live, we must correct the image of God that has collapsed in our lives. We express this act of living in the correct image of God as ‘obedience’ or ‘restoration.’

The Bible conveys what God said about the human beings he created:

(Isaiah 43:7) “Let the one whom I created for my glory come. I created him and formed him.”

According to these words, what is the important purpose of a person's life? Man's important purpose is to give glory to God.

Now let’s summarize what the Bible says about the creation of humans.

- (1) Human life is born when a woman and a man sleep together.

(2) The Creator's power was revealed by creating Adam without any male or female.

(3) The Creator's power was revealed by creating Eve without the help of a woman.

(4) And the holy and sinless Christ was born by a woman without the help of a man.

* Who is Dangun, the ancestor of Joseon?

In the old days, the Emperor of Hwanincheon looked down on Samwi and Taebaek and thought that it was a place that would bring widespread benefit to the human world, so he sent his son Ung to bring three heavenly seals. was ruled. At this time, he had a bear and a tiger who lived in a cave and begged to become humans. Ung gave her a handful of mugwort and twenty cloves of garlic and told her that if she ate these and did not see sunlight for one hundred days, she would gain the shape of a human being. However, the tiger could not do so, but the bear did so for thirty-seven days and became a woman. However, since she had no man to marry, Ungnyeo (熊女) went to the altar every day, wishing to have a child. As a result, Ung transformed into a male body, and she married him and gave birth to Dangun Wanggeom (檀君王儉). Dangun established his capital in Pyeongyangseong (平壤城) in the 50th year after the reign of Yao (堯 ; 唐高), called the country Joseon (朝鮮), and ruled the country for 1,500 years before moving to Jangdang-gyeong (藏唐京) and thereafter Sansin. He became a mountain god. -Excerpt from the encyclopedia-

Biblical Teaching on Prayer

Professor Kawn Woo Kack

មេរៀនទី ១ ការបង្រៀនព្រះគម្ពីរស្តីពីការអធិស្ឋាន

សាស្ត្រាចារ្យ Kawn Woo Kack

បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានផ្សាយដំណឹងល្អអំពីនគរបស់ព្រះទៅកាន់ពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានបង្រៀន ពួកគេអំពីការអធិស្ឋាន។ ព្រះបានបង្រៀនឲ្យយើងចាំយាម ហើយអធិស្ឋានដើម្បីមិនឲ្យធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប (ម៉ាថាយ ២៦:៤១)។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ត្រូវតែអធិស្ឋាន។ ទោះជាព្រះគម្ពីរនិយាយថាឲ្យផ្សាយដំណឹង ល្អក៏ដោយ តែមិនដែលបង្រៀនយើងឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អបែបនេះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ការអធិស្ឋានបែបនេះ ឬ ការច្រៀងទំនុកតម្កើងបែបនេះក៏មិនមានដែរ ទោះបីអ្នកមិនមានក៏ដោយ តែបានបង្រៀនអ្នកឲ្យអធិស្ឋាន បែបនេះ។ ដូចជាមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវដកដង្ហើមដើម្បីរស់ អ្នកអាចនិយាយបានថា ការអធិស្ឋានគឺដូចគ្នានឹងការ ដកដង្ហើមសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ហើយគេអាចនិយាយបានថា គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមិនបានអធិស្ឋានមានជីវិត ប៉ុន្តែរស់នៅដូចជាស្លាប់។

តើអ្នកណាគួរអធិស្ឋាន? - គ្រប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់

ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្រៀនឲ្យអធិស្ឋានសម្រាប់អ្វីដែលចាំបាច់ក្នុងគ្រប់កន្លែងនៃជីវិត មិនត្រឹមតែអ្នកឈឺ ប៉ុណ្ណោះទេ (យ៉ាកុប ៥:១៦) ប៉ុន្តែទាំងអ្នករងទុក្ខផងដែរ (យ៉ាកុប ៥:១៣) និងឲ្យបានបរិសុទ្ធ (ធីម៉ូថេទី ១:៤:៥) ។ អ្នកត្រូវតែអធិស្ឋាន ហើយអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរ (ថែសាឡូនីមីថ្មី ៥:១៧)។ ហើយព្រះគម្ពីរបង្រៀន ថា ចម្លើយនៃការអធិស្ឋានបង្ហាញជាបីយ៉ាង។ ទី១ គឺ បាទ/ចាស ទី២ គឺត្រូវរង់ចាំ ហើយទី៣ គឺទេ។ ថ្ងៃនេះ សូមមើលអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនអំពីការអធិស្ឋានដែលគ្មានចម្លើយ ឬការអធិស្ឋានដែលអ្នកមិនគួរធ្វើ។

1 ការអធិស្ឋានប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូល

អ្នកណាដែលបែរត្រចៀកចេញមិនព្រមស្តាប់បញ្ញត្តិច្បាប់ នោះទោះទាំងពាក្យអធិស្ឋានរបស់អ្នកនោះ ក៏ជាទី ស្អប់ខ្ពើមដែរ។ (សូភាសិន ២៨:៩) ចំណែកលោកម៉ូសេ ដែលមានចិត្តស្អប់តបូតធំជាងមនុស្សទាំងអស់នៅលើ ផែនដី ប្រាថ្នាចង់ចូលស្រុកកាណាន ហើយបានស្នើសុំនៅក្នុង ចេទិយកថា ៣:២៥ ដើម្បីឲ្យគាត់ឆ្លងទន្លេយ៉ាដា ន៍។ “សូមឲ្យទូលបង្គំឆ្លងទៅ ឲ្យបានឃើញស្រុកល្អ នៅខាងនាយទន្លេយ៉ាដាន់ផង គឺជាស្រុកភ្នំល្អនោះ”។ 26 តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានសេចក្តីក្រោធដឹងអញដោយព្រោះឯងរាល់គ្នា ហើយទ្រង់មិនព្រមតាមអញទេ។ ចូរ ក្រឡេកភ្នែកមើលទៅទិសខាងលិច ខាងជើង ខាងត្បូង និងខាងកើតទៅ ហើយពិចារណាមើលតែនឹងភ្នែក របស់ឯង ដ្បិតមិនត្រូវឲ្យឯងឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់នេះទៅទេ។

អ្នកដែលបានប្រឈមមុខនឹងព្រះ ជាអ្នកដែលទទួលថ្មថាវិកនៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការពីព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយ
លោកម៉ូសេជាអ្នកដឹកនាំដែលញែកសមុទ្រក្រហមដូចជាទីរហោស្ថានសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅស្រុក
អេស៊ីប ហើយបានចេញពីស្រុកអេស៊ីបដែរ។

ចោទិយកថា 32:51 គឺដោយព្រោះឯងបានរំលងទាស់នឹងអញ នៅក្នុងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ត្រង់ទឹកមេរី
បា នៅស្រុកកាដេសក្នុងទីរហោស្ថានស៊ីន ពីព្រោះឯងមិនបានលើកអញជាបរិសុទ្ធ នៅកណ្តាលពួកកូនចៅអ៊ី
ស្រាអែលទេ។ ខ្ញុំនឹងមើល ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងមិនចូលទៅទេ។

លោកម៉ូសេ ជាបុរសខ្លាំងពូកែដែលបង្ហាញពីអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការប្រឈមមុខជាមួយផ្កាជាន់របស់
ប្រទេសអេស៊ីប ហើយពួកអ្នកបំរើរបស់គាត់ និងបានជោគជ័យក្នុងការជួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យរួចពីស្រុក
អេស៊ីប ហើយក៏និយាយដែរថា ការអធិស្ឋានដែលប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺគ្មានទេ។

2. ការអធិស្ឋានដោយគ្មានការប្រែចិត្តពីអំពើបាប

បើសិនជាខ្ញុំឃើញមានសេចក្តីទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្តនោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ខ្ញុំទេ (ទំនុកជំរើង ៦៦:១៨)
។

ព្រះយេស៊ូវៗទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា យញ្ញបូជាដ៏មានច្រើនម៉្លេះ របស់ឯងរាល់គ្នា តើជាអ្វីដល់អញ អញធុញ
ទ្រាន់ចំពោះចៀមឈ្មោល និងខ្លាញ់នៃសត្វបំប៉ន ដែលឯងដុតថ្វាយណាស់ អញក៏មិនចូលចិត្ត ចំពោះឈាម
នៃគោឈ្មោល ឬកូនចៀម ឬពពែនោះទេ។ កុំឱ្យយកដង្ហាយដ៏ឥតប្រយោជន៍មកទៀតឡើយ ឯកញ្ញានជា
របស់ស្អប់ខ្ពើមដល់អញ ឯបុណ្យចូលខែ និងថ្ងៃឈប់សំរាក ព្រមទាំងការប្រជុំជំនុំ នោះអញទ្រាំមិនបានទេ
សូម្បីតែបុណ្យប្រជុំជំនុំមុតមាំ ក៏ជាអំពើទុច្ចរិតដែរ កាលណាឯងរាល់គ្នាប្រទូលដៃឡើង នោះអញនឹងបែរ
ភ្នែកពីឯងចេញ អើ បើកាលណាឯងអធិស្ឋានជាច្រើន នោះអញនឹងមិនស្តាប់ឡើយ។ ចូរលាងចេញ ចូរជ័រ
ខ្លួនឱ្យស្អាតចុះ ចូរបំបាត់អំពើអាក្រក់ដែលឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តពីចំពោះភ្នែកអញចេញ ហើយលែងប្រព្រឹត្តអំពើ
អាក្រក់តទៅ...

វាមានន័យថា ព្រះមិនបានស្តាប់ការថ្វាយបង្គំ ឬការអធិស្ឋានដែលបានថ្វាយដោយគ្មានការប្រែចិត្តពីអំពើបាប
នោះទេ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យការអធិស្ឋានរបស់យើងទ្រង់ទទួល នោះដំបូងយើងត្រូវអធិស្ឋានដើម្បីប្រែចិត្តពី
អំពើបាបរបស់យើងនៅពេលយើងអធិស្ឋាន។ នេះគឺដូចជាពេលដែលមនុស្សមានបាបនាំយកតង្វាយនៅក្នុង

គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយពួកសង្ឃដាក់ដៃម្ខាងលើក្បាលមនុស្សមានបាប ហើយប៉ះនឹងយញ្ញបូជាដោយដៃម្ខាងទៀត អំពើបាបរបស់មនុស្សនោះត្រូវបានផ្ទេរទៅយញ្ញបូជា ហើយក៏ដុតចោល។

3. ការអធិស្ឋានដ៏ងាប់ងល់

អ្នករាល់គ្នាសង្វាតចង់បាន តែមិនបានទេ អ្នករាល់គ្នាសំឡាប់គេ ហើយមានចិត្តច្រណែន តែពុំអាចនឹងបានឡើយ ក៏ឈ្មោះប្រកែក ហើយតយុទ្ធគ្នា តែមិនបានអ្វីសោះ ពីព្រោះមិនសូមនៅក្នុងកិច្ចការ 8:18 កាលស៊ីម៉ូនបានឃើញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតដោយពួកសាវ័កដាក់ដៃលើគេដូច្នោះ នោះគាត់យកប្រាក់មកជូន ដោយពាក្យថា «សូមឲ្យខ្ញុំមានអំណាចនេះផង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំដាក់ដៃលើអ្នកណា ឲ្យអ្នកនោះបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ»។ 20 ពេត្រុសនិយាយទៅគាត់ថា៖ «ចូរឲ្យប្រាក់អ្នកវិនាសទៅជាមួយនឹងអ្នកចុះ ព្រោះអ្នកស្មានថា នឹងយកប្រាក់មកទិញអំណោយទានរបស់ព្រះបានដូច្នេះ»។ ដូច្នេះវាកំណត់ថាបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូន បន្ទាប់ពីបានឃើញពួកសាវ័កទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានដាក់ដៃលើ និងព្យាយាមទិញអំណាចដោយលុយ ប៉ុន្តែត្រូវបណ្តាសា។ ប្រសិនបើគ្មានចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានទេ អ្នកត្រូវតែពិនិត្យមើលថា តើវាមិនមែនជាការអធិស្ឋានដ៏ងាប់ងល់ទេឬ។

4. ការអធិស្ឋានសម្រាប់ជម្លោះគ្រួសារ

ឯពួកប្រុសៗ នោះក៏ត្រូវនៅជាមួយនឹងប្រពន្ធដោយប្រាជ្ញាដែរ ដូចនឹងគ្រឿងភាជនៈដែលខ្សោយជាង គឺជាមនុស្សស្រី ព្រមទាំងរាប់អាននាង ទុកដូចជាអ្នកគ្រងព្រះគុណនៃជីវិត ទុកជាមរដកជាមួយគ្នា ដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វីបង្អាក់ ដល់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ (ពេត្រុសទី១ ៣:៧)។

នៅទីនេះ គ្រួសារសំដៅលើទំនាក់ទំនងរវាងស្វាមី និងភរិយា។ កូរិនថូសទី១ 7:3 ប្តី ត្រូវឲ្យប្តីប្រព្រឹត្តនឹងប្រពន្ធដោយចិត្តសប្បុរស ហើយត្រូវឲ្យប្រពន្ធប្រព្រឹត្តនឹងប្តីដូច្នោះដែរ ៤ ប្រពន្ធមិនមែនជាម្ចាស់លើរូបកាយខ្លួនឯងទេ គឺជាប្តីវិញ ហើយប្តីក៏មិនមែនជាម្ចាស់លើរូបកាយខ្លួនឯងដែរ គឺជាប្រពន្ធវិញ ៥ ដូច្នេះ កុំឲ្យបង្អត់គ្នាឡើយ លើកតែស្រុះចិត្តគ្នាក្នុង១ពេល ដើម្បីឲ្យបានជាទំនេរនឹងអធិស្ឋាន រួចត្រូវវិលមកនៅជាមួយវិញ ក្រែងអារក្សសាតាំងល្អងល្អងអ្នករាល់គ្នា ដោយមិនចេះអត់ទ្រាំ។

មុនដំបូង ព្រះបានបង្កើតប្រព័ន្ធគ្រួសារមួយនៅលើផែនដីនេះ។ គ្រួសារដំបូងគឺគ្រួសាររបស់អ័ដាមនៅក្នុងសួនអេដែន។ អ័ដាមអរសប្បាយពេលឃើញប្រពន្ធគាត់ ដោយនិយាយក្នុង លោកុប្បត្តិ ២:២៣ «អ័ដាមក៏ថា

នេះហើយជាអ្វីដែលអញ ជាសាច់ពីសាច់អញ »។ ដោយហេតុនោះ បានជាមនុស្សប្រុសនឹងលាចេញពីឪពុក ម្តាយខ្លួន ទៅនៅជាប់នឹងប្រពន្ធវិញ ហើយអ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែ១សុទ្ធ។ 25 រីឯអ័ដាម នឹង ប្រពន្ធភាត់ក៏នៅជាអាក្រាតទេ ឥតមានសេចក្តីអៀនខ្មាសឡើយ។ នេះគឺការផ្តល់សេចក្តីសញ្ញាដល់គ្រួសារ ដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធបែបនេះ ហើយផ្តល់ឲ្យគ្រួសារនោះទៅកូនចៅជំនាន់ក្រោយ។ ប្រសិនបើ គ្រួសារដែលទទួលមរតកនៃការសន្យានេះមានភាពមិនចុះសម្រុងគ្នា នោះការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានរារាំង។ តើគ្រូគង្វាល (អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា) គួរតែឈ្លោះជាមួយប្រពន្ធភាត់ទេ? ក្នុងករណីរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមានការ ជជែកជុំវិញការសិក្សារបស់កូនខ្ញុំ ឬបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ។ តើអ្នកណានឹងឈ្នះ? ជាការពិតណាស់ គ្រូគង្វាលឈ្នះ។ គ្រូគង្វាលដែលរស់នៅដោយពាក្យសំដី បង្កើត logic ជាមួយការឈ្នះ ការឈ្នះ និងជម្លោះ ហើយជំរុញវាដូច ជាការអធិប្បាយ។ តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងនៅពេលនោះ? ស្ត្រីភាគច្រើនគឺយំ។ ទឹកភ្នែកខ្មៅហូរពេលមនុស្ស ស្រីយំ (ព្រោះតែភ្នែក makeup) ខ្ញុំក៏គិតថា ទឹកភ្នែកខ្មៅហូរព្រោះមនុស្សស្រីមានបាបច្រើនជាង។ តើអ្នក ណាឈ្នះ? តើអ្នកមិនឈ្នះព្រោះអ្នកធ្វើឱ្យអ្នកដទៃយំមែនទេ? ប៉ុន្តែចិត្តអ្នកមិនឈ្នះទេ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំ មិនគួរយំទេ ទោះបីជាខ្ញុំមិនអាចធ្វើវាបាន ប៉ុន្តែបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះកើតឡើងនៅពេលខ្ញុំអធិស្ឋានទៅព្រះ។ បន្ទាប់មក airway ត្រូវបានបិទ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា ដ្បិតគ្មានកន្លែងត្រូវទៅនោះទេ បើមិនមករកខ្ញុំ។

សរុបសេចក្តី យើងត្រូវអធិស្ឋានស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។

កាលទ្រង់បានយាងទៅមុខបន្តិចទៀត នោះទ្រង់ទំលាក់អង្គ ផ្តាច់ព្រះភក្ត្រចុះអធិស្ឋានថា ឱព្រះវរបិតានៃទូល បង្គំអើយ បើសិនជាបាន នោះសូមឲ្យពេលនេះកន្លងហួសពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែ កុំតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយ សូម តាមតែព្រះហឫទ័យទ្រង់វិញ (ម៉ាថាយ ២៦:៣៩)។

ពេលយើងអធិស្ឋាន យើងអាចស្វែងរកឆន្ទៈរបស់យើង ប៉ុន្តែដូចដែលព្រះយេស៊ូវធ្វើជាកំរូសម្រាប់យើង យើងត្រូវអធិស្ឋានដោយនិយាយថា "ខ្ញុំចង់ឱ្យវាសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា មិនមែនតាមឆន្ទៈ របស់ខ្ញុំទេ"។ វាគួរតែជាការអធិស្ឋានសុំឱ្យព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះសម្រេចតាមរយៈខ្ញុំក្នុងកាលៈទេសៈ និងកា លៈទេសៈនានា ដើម្បីឲ្យនគររបស់ព្រះអាចសម្រេចបាននៅលើផែនដីនេះ មិនមែនដើម្បីអនុវត្តសម្លៀកបំពាក់ ខាងក្នុង និងការកែលម្អគេហដ្ឋាននោះទេ។

ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវអធិស្ឋានប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូល ឬអធិស្ឋានដោយមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់អ្នក ឬ អធិស្ឋានដោយខ្លឹមសាររងបង់ ឬអធិស្ឋានសម្រាប់ភាពមិនចុះសម្រុងរវាងប្តីប្រពន្ធឡើយ។

Christ-Centered Preaching
“Preaching Christ in All of Scripture” (John 5:39)
Professor: Dr. John Choi

ការអធិប្បាយ ទី 1 ព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល
“ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ” (យ៉ូហាន 5:39)
សាស្ត្រាចារ្យ៖ លោកបណ្ឌិត ចន ឆយ

សេចក្តីផ្តើម

- ការអធិប្បាយគឺជាបន្ទុកពេញមួយជីវិតសម្រាប់គ្រូគង្វាល។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាកិត្តិយស និងឯកសិទ្ធិខ្ពស់បំផុតក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាល។
- ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការចាប់តាំងពីចាប់ផ្តើមនៃការរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយ គ្រូគង្វាលខ្លួនឯងនាំមកនូវបទពិសោធន៍ និងការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណតាមរយៈព្រះបន្ទូល និងការអធិស្ឋាន។

- ក្នុងនាមជាអ្នកអធិប្បាយទន់ខ្សោយ អ្នកមិនអាចរំពឹងថានឹងមានសេចក្តីអធិប្បាយដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងផ្ដោតលើការអធិប្បាយលើដំណឹងល្អជាកណ្តាល ចំណុចកណ្តាលនៃលក្ខណៈ និងការប្រោសលោះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ផ្អែកលើការអធិប្បាយព្រះគម្ពីរ ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានលើកតម្កើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងមកលើពួកបរិសុទ្ធ ហើយចុងក្រោយ ពួកគេនឹងជួបប្រទះនូវដំណើរការនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។

1. តើការអធិប្បាយព្រះគម្ពីរគឺជាអ្វី?

- ជាភស្តុតាងនៃសារដ៏ល្អដែលព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល តាមរយៈគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី (យ៉ូហាន 5:39-40) ។ យ៉ូហាន ៥:៣៩ «អ្នករាល់គ្នាស្ទង់មើលគម្ពីរ ដោយស្មានថា បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអំពីគម្ពីរនោះមក គឺជាគម្ពីរនោះឯង ដែលធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំ» ។

- គោលបំណងនៃព្រះគម្ពីរគឺជីវិតអស់កល្ប (= ជីវិតអស់កល្បរបស់ព្រះ = ព្រះគ្រីស្ទ) ។ នោះហើយជាគោលបំណងនៃសេចក្តីអធិប្បាយ។ យ៉ូហាន 14:6 «ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមកតាមខ្ញុំ នោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ »។

- ការសារភាពរបស់ពេត្រុស (យ៉ូហាន ៦:៦៨) “ស៊ីម៉ុន-ពេត្រុសទូលឆ្លើយថា ព្រះអម្ចាស់អើយ តើយើងខ្ញុំនឹងទៅឯអ្នកណាវិញ គឺទ្រង់ហើយ ដែលមានព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច?”

Domenico Grasso (R. Catholic) « គោលបំណង និងអត្ថបទនៃសេចក្តីអធិប្បាយគឺព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះវរបិតាបានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ដល់មនុស្ស ហើយបានបង្ហាញព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ » - Grasso, Proclaiming, ៦.

Georges Florovsky (E. Orthodox) “គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅជាបេសកជនទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ដើម្បីផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានចាត់តាំងសម្រាប់គោលបំណងនេះ។ ពួកគេបានថ្វាយខ្លួនឯង ជាម្នាក់ដែលស្ម័គ្រចិត្តទៅនឹងដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » - Florovsky, Bible, 9.

Machael Rue (Lutherans) “ការអធិប្បាយគួរតែផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នោះឡើយ ក្រៅតែពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាចំណុចកណ្តាល ឬខ្លឹមសារនោះ។ Rue, Hommilitics, ៥៧.

T. Hoekstra (កំណែទម្រង់) “គ្រូអធិប្បាយត្រូវតែប្រកាសទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថាជាផ្លូវតែមួយគត់ទៅកាន់ចំណុចកណ្តាល សូម្បីតែចំណុចឆ្ងាយនៅគ្រប់ទីស្តីទី។ មូលហេតុគឺថាការអធិប្បាយដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទនោះមិនមែនជាការអធិប្បាយទេ»។

A. Kuyper (Calvinist) “វាចាំបាច់ណាស់សម្រាប់អ្នកជឿដើម្បីទាមទារឱ្យការអធិប្បាយទាំងអស់ត្រូវតែមានវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ”។ -Hoekstra, Homiletiek, 172, recited ។

Charles Spurgeon, « ប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង ។ ទ្រង់ជាដំណឹងល្អទាំងមូល ហើយបុគ្គល តួនាទី និងព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់

ត្រូវតែជាប្រធានបទដ៏អស្ចារ្យតែមួយគត់របស់យើង»។ - ការបង្រៀន របស់Spurgeon ដល់សិស្សរបស់ខ្ញុំ,

- ការអធិប្បាយដោយគ្មានព្រះគម្ពីរ

1) ការអធិប្បាយដែលមិនផ្ដោតលើជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

(បាទ/ចាស) ច្បាប់នៃសុភមង្គល? តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីយកឈ្នះភាពតានតឹង? ច្បាប់ដើម្បីស្ដារទំនាក់ទំនង?

etc. = ការប្រឹក្សា, ទ្រឹស្តីគ្រប់គ្រង?

- ការណែនាំអ្នកលក់ល្អបំផុត? , NY Times ឬ Washington Post ឬ CNN ឬ Fox News ឬ Good Morning America?

< Criticism > ជាចំណុចនៃទំនាក់ទំនង វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្កើតស្ថានវប្បធម៌ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាក្លាយជាចំណុចរួម វាធ្វើឱ្យអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ និងដំណឹងល្អចុះខ្សោយបន្តិចម្តងៗ។ ទន្ទេដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់ គឺ relativist syncretism of secularism នៃវប្បធម៌ humanistic និង postmodernism និងការប្រកាសដំណឹងល្អ។

2) ការអធិប្បាយដែលមិននាំទៅរកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

(ខ.) អំណាចវិជ្ជមាន, ការគិតវិជ្ជមាន, សេចក្តីអធិប្បាយបែបសីលធម៌ (ethical) ច្បាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

< Criticism > វាផ្ដោតលើអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្ស ដូច្នេះ វាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ដល់អ្នកណាដែលមិនមែនជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ក្នុងការជឿដោយសេចក្តីជំនឿ ទោះបីជាអ្នកអធិប្បាយនោះមិនមានបំណងក៏ដោយ។

- ប្រសិនបើយើងសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើសកម្មភាពរបស់មនុស្ស យើងនឹងអំពាវនាវដល់ឆន្ទៈរបស់មនុស្ស។ នេះនាំឱ្យមានការប្រឆាំងដោយផ្ទាល់ទៅនឹងដំណឹងល្អនៃព្រះគុណ។ ជាការសំខាន់ វាបង្រៀនថា ទោះជាមនុស្សបរិសុទ្ធ និងសុចរិតប៉ុណ្ណាក៏ដោយ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការទទួលយកដោយព្រះ (អេសាយ ៦៤:៦; រ៉ូម ៣: ២៣) ។

(អេសាយ ៦៤:៦) «អស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអារក្សក៏...» (រ៉ូម ៣:២៣) «ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ»។

- ព្រះគម្ពីរមិនបង្រៀនថាមានវិធីដែលយើងអាចព្យាបាលខ្លួនឯងដោយផ្ទាល់នោះទេ។

- អ្វីដែលព្រះចង់ឲ្យយើងក្លាយជា និងធ្វើអ្វីដែលព្រះតម្រូវឲ្យយើងធ្វើ ត្រូវតែពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ អ្វីៗទាំងអស់អាស្រ័យទៅលើព្រះគុណរបស់ព្រះ! (កូរិនថូសទី១ ១៥:១០)។
(កូរិនថូសទី១ ១៥:១០) “... ដែលខ្ញុំបានយ៉ាងណា នោះគឺបានដោយព្រះគុណនៃព្រះ... គឺជាព្រះគុណនៃព្រះដែលសន្និដ្ឋានៅនឹងខ្ញុំវិញ»។

2. ឧទាហរណ៍នៃសារដ៏ល្អដែលព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

ដូច្នេះ តើសេចក្តីអធិប្បាយបែបណាដែលព្រះយេស៊ូវ និងសាវ័កនៃក្រុមជំនុំសម័យដើមបានផ្តោតលើ?

1) ការបង្រៀន និងការអធិប្បាយរបស់ព្រះយេស៊ូវ

- ទ្រង់បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដំណឹងល្អនៃនគររបស់ព្រះនៅក្នុងសាលាប្រជុំនៅក្រុងណាសារ៉ែត
(ម៉ាថាយ ៤:២៣) ព្រះយេស៊ូវបានយាងទៅពាសពេញស្រុកកាលីឡេ ដោយបង្រៀនក្នុងសាលាប្រជុំ ប្រកាសដំណឹងល្អអំពីនគរព្រះ ហើយប្រោសគ្រប់ជំងឺក្នុងចំណោមប្រជាជន។»

(អេសាយ ៦១:១ ខាងក្រោម... «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់សន្និដ្ឋានលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាល់ក្រ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក... ប្រកាសប្រាប់ពីឆ្នាំដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ»។

- ទៅកាន់ការសង្ស័យរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ

(លូកា 7:22 “រួចទ្រង់ក៏ឆ្លើយថា ចូរទៅប្រាប់យ៉ូហានពីការដែលអ្នកបានឃើញហើយឮចុះ គឺមនុស្សខ្វាក់បានភ្លឺ មនុស្សខ្វិនដើរបាន មនុស្សឃ្លង់បានជាស្អាត... មនុស្សស្លាប់រស់ឡើងវិញ ហើយមនុស្សទាល់ក្រក៏បានឮដំណឹងល្អ (អេសាយ ៦១:១-៣) ។)”

- ចំពោះពួកសិស្សដែលចុះទៅក្រុងអេម៉ាស

(លូកា 24:25-27 «ឱមនុស្សឥតពិចារណា ហើយក្រនឹងជឿអស់ទាំងសេចក្តី ដែលពួកហោរាបានទាយទុក... ទ្រង់ក៏ស្រាយន័យសេចក្តី ដែលតម្រូវដល់ទ្រង់ ពីក្នុងគម្ពីរទាំងឡាយ ឲ្យគេស្តាប់ ចាប់តាំងពីគម្ពីរលោកម៉ូសេ និងគម្ពីរពួកហោរារៀងមក») ។

'ពន្យល់' (Gr., diermenueo) = បញ្ចេញមតិ។ ពន្យល់, អធិប្បាយបន្ថែម

2) សេចក្តីអធិប្បាយរបស់សាវ័ក និង អ្នកជំនួយនៃក្រុមជំនុំដើម

- សេចក្តីអធិប្បាយទី ១ របស់លោកពេត្រុសនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ (កិច្ចការ ២:១៤-៣៦) ៖ ការអធិប្បាយដែលព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កិច្ចការ 2:21) «នោះអស់អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ គេនឹងបានសង្គ្រោះ» (យ៉ូអែល 2:32 ដកស្រង់) ទ្រង់ត្រូវបានផ្តាច់ ហើយសំឡាប់... សេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ (ទំនុកតម្កើង 16:8 ដកស្រង់) ។ ព្រះបានប្រោសឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយពួកយើងនេះជាទីបន្ទាល់ពីទ្រង់ទាំងអស់គ្នា»។

- សេចក្តីអធិប្បាយទី 2 របស់ពេត្រុស (កិច្ចការ 3:12-26) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល (កិច្ចការ ៣:១៣, ១៥, ១៩) «ព្រះបានលើកតម្កើងព្រះយេស៊ូវ។ ថ្ងៃថ្មីនឹងមកដល់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា»។

- សេចក្តីអធិប្បាយទី ៣ របស់ពេត្រុស និង យ៉ូហាន (កិច្ចការ ៤:៥-១២) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

ការអធិប្បាយនៅពេលដែលពួកសង្ឃត្រូវចាប់ខ្លួន និងសួរចម្លើយពួកសាវ័ក ដោយសារពួកគេទាំងនោះស្អប់ការប្រឈមនៃការផ្តាច់ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ (:2)

«ដែលមនុស្សនេះបានជាស្រឡះ ហើយឈរនៅមុខលោករាល់គ្នាដូច្នេះ គឺដោយសារព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ពីស្រុកណាសារ៉ែត... គ្មាននាមឈ្មោះណាទៀតបានប្រទានមកមនុស្សលោក ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសង្គ្រោះនោះឡើយ។គឺ”

(កិច្ចការ ៥:២៩-៣២) ពេត្រុសនិងសាវ័កបានឆ្លើយថា៖ « ត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះជាជាងមនុស្ស»។ ហើយព្រះបានដំកើងទ្រង់ឡើង ដោយសារព្រះហស្តស្តាំ ឲ្យធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ នឹងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ »។

- សេចក្តីបង្រៀនរបស់ស្តេផាន (កិច្ចការ ៧) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កិច្ចការ 7:52) “តើមានហោរាណាមួយ ដែលពួកព្រះយេស៊ូវក៏អាចរស់ឡើងវិញបានធ្វើទុក្ខបៀតបៀន ហើយគេបានសំឡាប់ពួកអ្នក ដែលទាយពីដំណើរព្រះដ៏សុចរិតត្រូវយាងមកដែរ ឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាក៏បានក្បត់ ហើយសំឡាប់ព្រះអង្គនោះ។”

- ការអធិប្បាយរបស់ភីលីព ((កិច្ចការ ៨) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កិច្ចការ ៨:៣៥) «នោះភីលីពបើកមាត់សំដែងប្រាប់ដំណឹងល្អពីព្រះយេស៊ូវ ចាប់តាំងពីបទគម្ពីរនោះរៀងទៅ (អេសាយ ៥៣) បង្រៀនពីព្រះយេស៊ូវ ហើយបានផ្សាយដំណឹងល្អ។ ភីលីពបានជ្រមុជទឹក...”

- ការអធិប្បាយបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តជឿរបស់សូល (កិច្ចការ ៩:20) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កិច្ចការ ៩:២០) «នោះស្រាប់តែគាត់ប្រកាសប្រាប់ពីព្រះយេស៊ូវ នៅក្នុងសាលាប្រជុំ...

- ការអធិប្បាយរបស់ប៉ូលនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូកក្នុងស្រុកពីស៊ីខា (កិច្ចការ ១៣:១៥-៤៣) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កិច្ចការ ១៣:២២-៤១) “នោះទ្រង់លើកដាវីឌតាំងឡើងជាស្តេច... ទ្រង់ជាទីគាប់ចិត្តដល់អញ ដែលនឹងធ្វើតាមចិត្តអញគ្រប់ជំពូក... គឺគឺពីព្រះវង្សស្តេចនោះហើយ ដែលព្រះបានបង្កើតព្រះអង្គសង្គ្រោះ១អង្គ ដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល តាមសេចក្តីសន្យា គឺជាព្រះយេស៊ូវ។ ទោះបីគេរកហេតុអ្វីនឹងសំឡាប់ទ្រង់មិនបានក៏ដោយ គង់តែគេសូមអង្វរដល់លោកពីឡាន់ ឲ្យបានសំឡាប់ទ្រង់ដែរ... នោះគេក៏យកទ្រង់ចុះពីឈើឆ្កាងមកបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ តែព្រះបានប្រោសឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ... ដើម្បីឲ្យការសន្យានេះបានសម្រេចដូចមានចែងទុកក្នុងទំនុកតម្កើងទី១ ថា៖ ក្នុងទំនុកដំកើងបទទី២ថា «ឯងជាកូនអញ អញបានបង្កើតឯងនៅថ្ងៃនេះ» (ទំនុកដំកើង ២:៧)។ (38) ដែលមានសេចក្តីប្រោសឲ្យរួចពីបាប បានប្រកាសប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺដោយសារព្រះអង្គនោះឯង... (39) ដោយសារទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលជឿ បានរាប់ជាសុចរិត។”

- ស្នូលនៃការបង្រៀន និងការអធិប្បាយរបស់សាវកប៉ូល (កូរិនថូសទី១ ១:២២-២៤; ២:២-៤) ៖ ការអធិប្បាយព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល

(កូរិនថូសទី១ ១:២២-២៥) «ពីព្រោះសាសន៍យូដា គេចង់ឃើញភស្តុតាង ហើយសាសន៍ក្រេក គេស្វែងរក ប្រាជ្ញា តែយើងខ្ញុំប្រកាសប្រាប់ពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ត្រូវផ្តាច់វិញ ជាហេតុនាំឲ្យរាតត្បាតដល់សាសន៍យូដា និងជាសេចក្តីល្ងង់ល្មើដល់សាសន៍ក្រេក តែព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ជាព្រះចេស្ដា ហើយជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ ដល់ អស់អ្នកដែលទ្រង់ហៅ ទាំងសាសន៍យូដា ហើយនិងសាសន៍ក្រេកផង ដ្បិតសេចក្តីល្ងង់ល្មើរបស់ព្រះ នោះ មានប្រាជ្ញាលើសជាងមនុស្ស ហើយសេចក្តីកំសោយរបស់ព្រះ ក៏មានកំឡាំងលើសជាងមនុស្សដែរ។

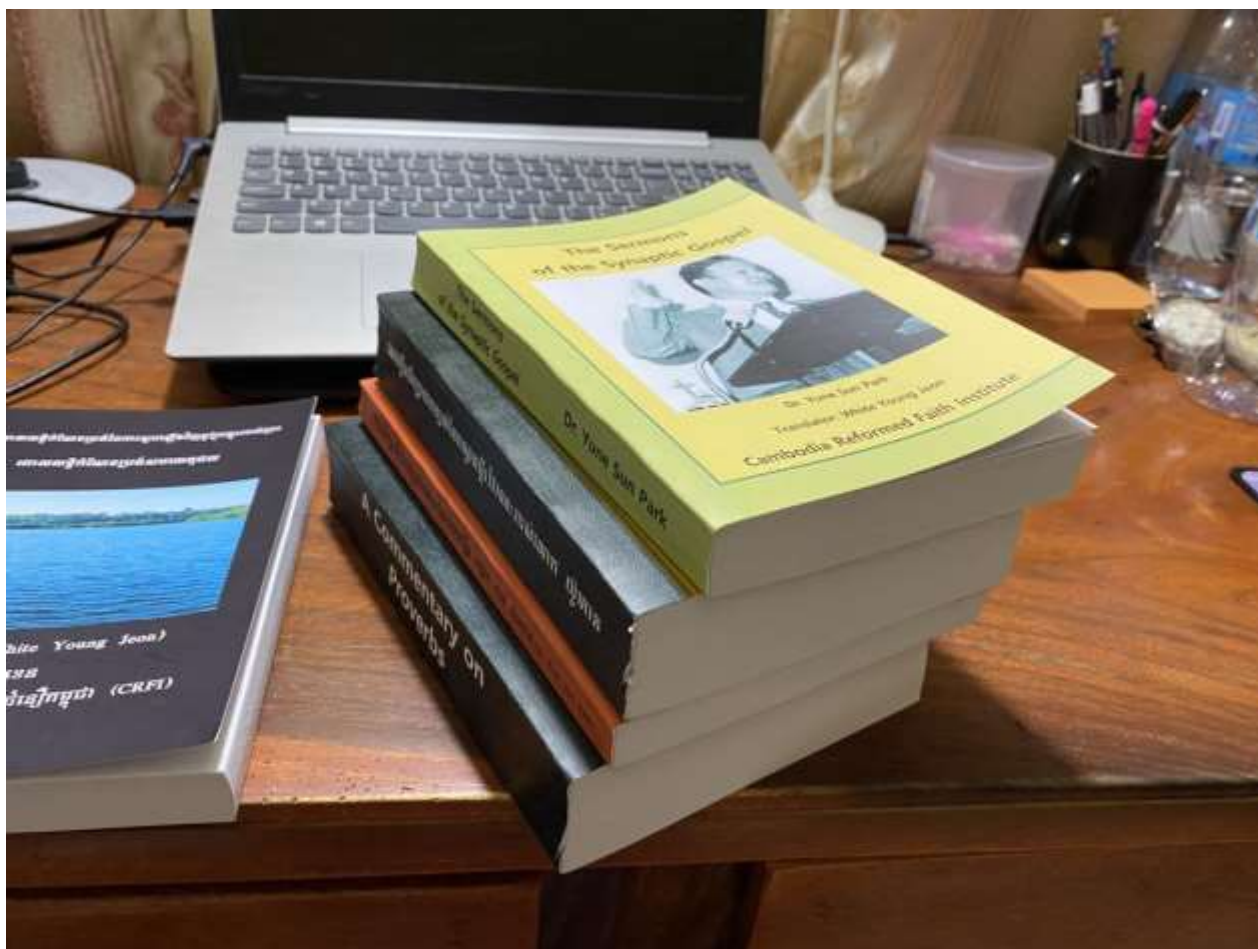
(កូរិនថូសទី១ ២:២-៤) «ខ្ញុំជឿត្រូវបានផ្តាច់ចិត្តថា នៅក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំមិនព្រមស្តាប់រឿងអ្វីទៀត ក្រៅ ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវផ្តាច់ផង... ឯពាក្យសំដី និងវោហាអធិប្បាយរបស់ខ្ញុំ ក៏មិនមែន ដោយពាក្យឧត្តុង្គឧត្តម ដែលពូកែបញ្ចុះបញ្ចូលនោះដែរ គឺដោយការសំដែងចេញជាព្រះវិញ្ញាណ និងព្រះ ចេស្ដាវិញទេតើ ដើម្បីកុំឲ្យសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាបានតាំងនៅ ដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឡើយ គឺ ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ។»

(កូរិនថូសទី១ ១:១៨) «បិតដំណឹងពីលើផ្កាង នោះជាសេចក្តីចំក្អក ដល់អស់អ្នកដែលកំពុងតែវិនាស តែជា ព្រះចេស្ដានៃព្រះ ដល់យើងរាល់គ្នាដែលកំពុងតែបានសង្គ្រោះវិញ»។

(ផីម៉ូថេទី២ ៣:១៦-១៧) “គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្ណាលឲ្យតែងទេ ក៏មាន ប្រយោជន៍សំរាប់ការបង្រៀន ការរំលឹកឲ្យដឹងខ្លួន ការប្រដៅដំរើង និងការបង្ហាត់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ១៧ ដើម្បីឲ្យអ្នកសំណប់របស់ព្រះបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយមានគ្រប់ទាំងចំណេះ សំរាប់នឹងធ្វើការល្អគ្រប់មុខ។”

(ហេប្រើរ ១២:២) «ទាំងរំពឹងមើលដល់ព្រះយេស៊ូវដ៏ជាមេផ្តើម ហើយជាមេសំរេចសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដែលទ្រង់បានរងទ្រាំនៅលើផ្កាង ទាំងមើលងាយចំពោះសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាសនោះ ឲ្យតែបានសេចក្តីអំណរ ដែលនៅចំពោះទ្រង់ រួចទ្រង់ក៏គង់ខាងស្តាំបណ្តែងនៃព្រះ»។

Literary Ministry
 Publishing 5 books, 1. Biblical Theology 2. A Commentary of Revelation of John (in Khmer) 3. A commentary of Proverbs in English by Dr. Yune Sun Park 4. Synaptic gospel sermon by Yune Sun Park 5. Reasonable Reformed doctrine by White young Jeon

[Epilogue]

This bulletin consisted of 8 issues those are, 1. John Calvin (understanding of Calvin's Institutes) 2. Louice Berkhof (Communion) edited by White Young Jeon 3. Calvin's Institute (chapter II) 4. Jung Am (Thinking of the Mediator, Christ and the Man) 5. White Young Jeon (The Restoration of God's Image in Minor Prophets) 6. Hang Rock Kim (You are the light of salt of world) 6. Paul Han (What is the preaching?) 7. Grace Oh (The woman of homogeny) 8. Paul Choi, (Who is God?) 9. Rev. KwanWoo Kwack (Biblical teaching of prayer)

As I translated A commentary on Proverbs by Yune Sun Park for 6 months in English version, I realized the world of capacity of Jungam 's understanding of the Scripture, He refer to the main thought of oriental world and criticized them by the reformed criteria, in area of common grace. And he revealed every proverbs in the light of the gospel. Although I read it , just like I felt the grace of gospel in the New Testament. Really the Proverbs belongs to the flower and the fruit of the gospel.

After our salvation our redemptive life should be proved by the spiritual ethic life. Especially This bulletin goes to more step by establishing the Kampuchea Reformed Presbyterian Church Presbytery in Cambodia mission field. I pray that Cambodia church open their heart to listen to reformed faith through the Scripture. May the grace of God be with the reader to know reformed faith (the Scripture)?

In Christ

Dr. White Young Jeon, editor.